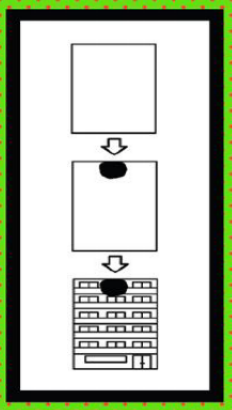
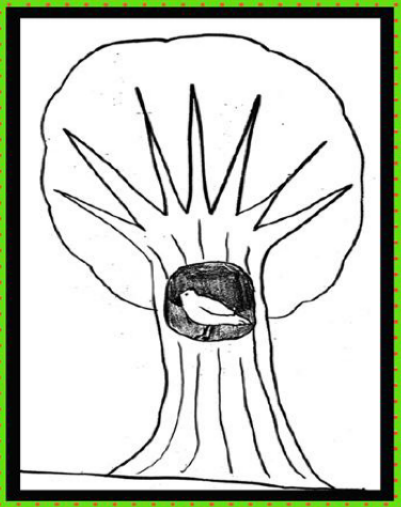
STRANGE PICTURES

THE JAPANESE MYSTERY-HORROR SENSATION

TRANSLATED BY JIM RION

UKETSU

STRANGE PICTURES

UKETSU

Translated from the Japanese by Jim Rion

HARPERVIA
An Imprint of HarperCollins*Publishers*

İÇERİKLER

KapakBaş
lık Sayfası

PrologBirinci Bölüm: Yaşlı Kadının DuasıİkinciBölüm: Lekelenmiş OdaÜçüncü Bölüm: SanatÖğretmeninin Son ÇizimiSon Bölüm: AğaçtaGüvende Kuş

Yazar HakkındaTelif
HakkıYayıncı Hakkında

Önsöz

'Tamam herkes, şimdi size bir fotoğraf göstereceğim.'

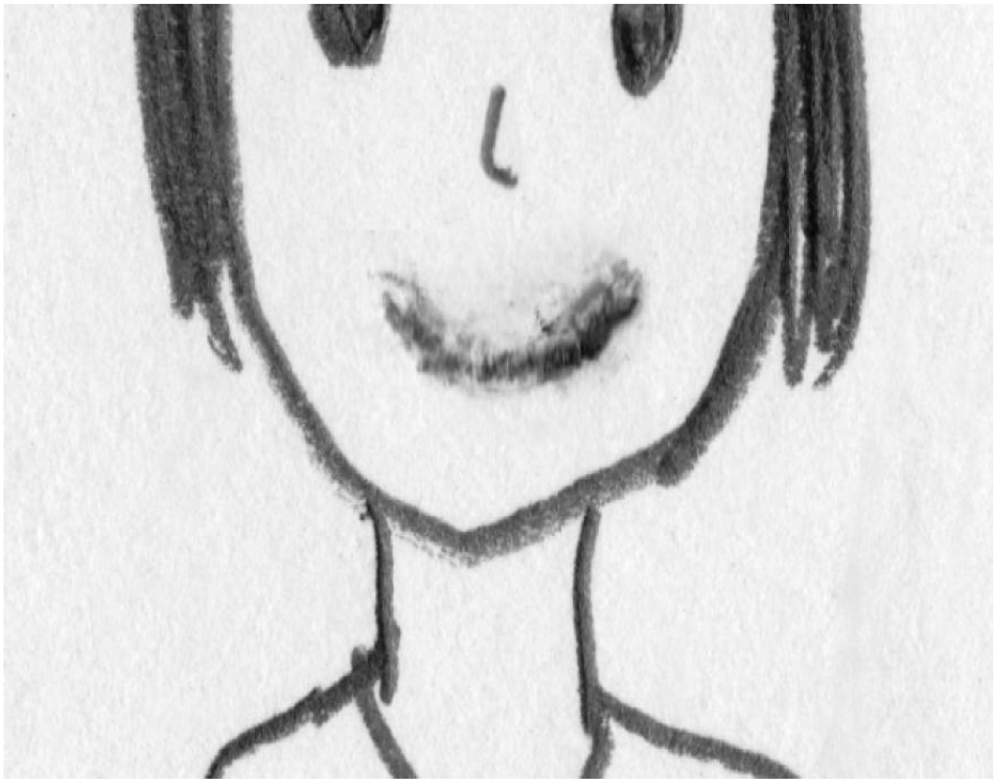
Profesör Dr. Tomiko Hagio, sınıfın kara tahtasına bir kağıt sabitledi.

Konuşurken üzerindeki çizime işaret etti.' Bildiğiniz gibi, şimdi zamanımı öğretmenliğe adarım, ama sizin gibi gençlere ders vermeden önce, pratik bir psikolog olarak duruş kazandım. Kariyerim boyunca birçok hastaya terapi teklif ettim. Bu fotoğraf, erken dönemde tedavi ettiğim bir hastanın çiziminin kopyasıdır. Genç bir kız. Şimdilik ona "Küçük A" diyelim. LittleA on bir yaşındayken, annesinin öldürülmesiyle tutuklandı.'

Sözleri öğrencilerde şok dalgası yarattı.' Onun analizini yaparken bir çizim testi yapmaya karar verdim. Çizim testi, hastanın çizim önermesini takip etmesini ve sonuçları hastanın ruh halini analiz etmek için kullanmasını gerektirir. Dedikleri gibi, "Resim ruhun aynasıdır," ve bir çizim çoğu zaman sanatçısının zihnine değerli bir içgörü sunabilir. Özellikle evler, ağaçlar ve insan çizimleri şaşırtıcı derecede açıklayıcıdır. Şimdi, bu fotoğrafla ilgili garip bir şey bulan var mı?'

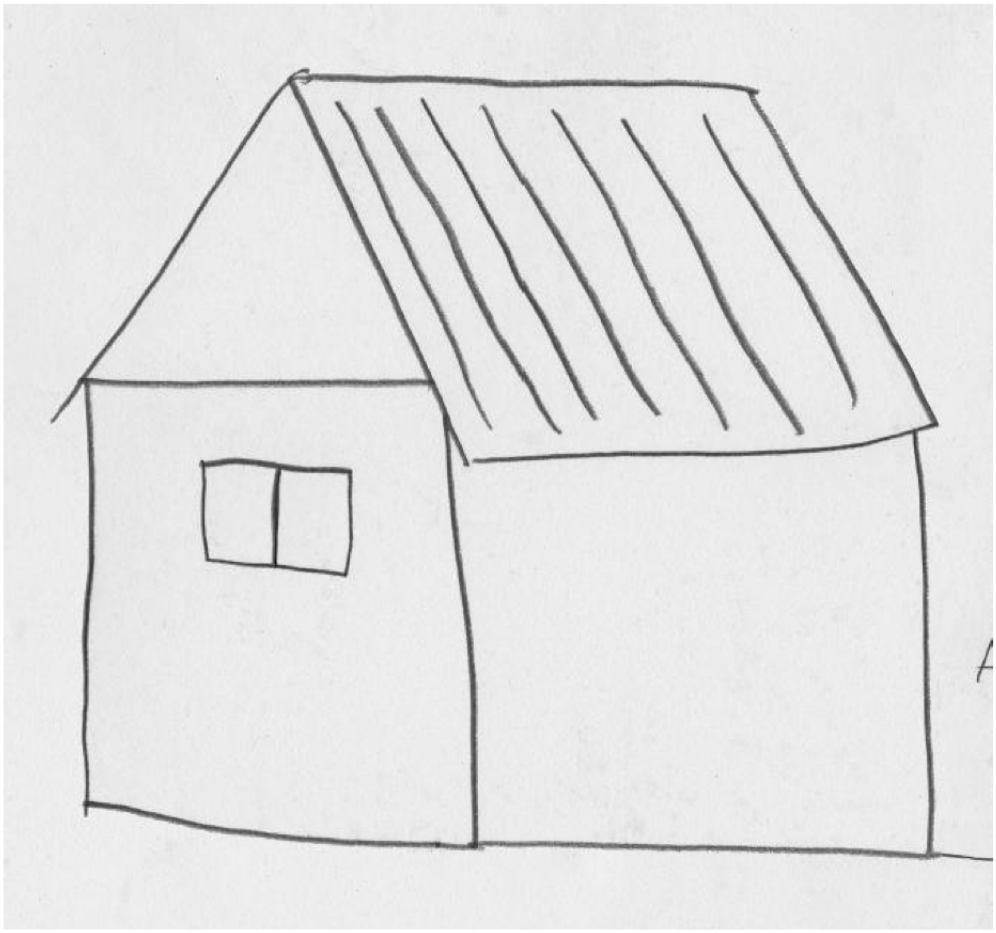
Dr. Hagio sınıfı inceledi. Öğrenciler sadece kara tahtadaki fotoğrafa dikkatle bakıyor, şaşkın ifadelerle bakıyorlardı.

'Hiçbir şey öne çıkmıyor mu? İlk bakışta, evet, muhtemelen oldukça sıradan görünüyor. Ama burada burada gerçekten çok sıra dışı noktalar ortaya çıkıyor. Öncelikle, çizimin ortasındaki kıza yakından bak. Özellikle ağzı.'

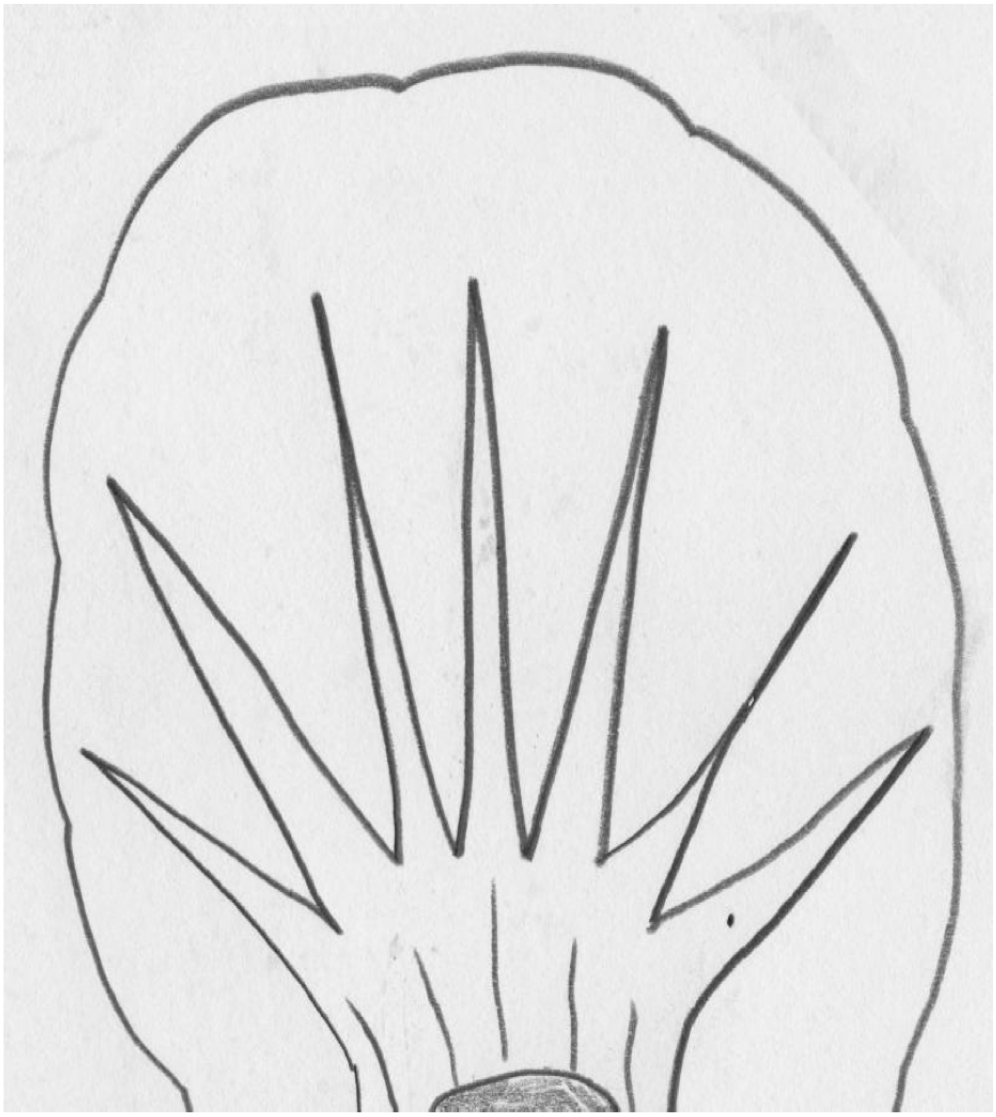
Dr. Hagio işaret etti. 'Biraz dağınık ve lenekli. Küçük A ağzını doğru yapmakta zorlanıyordu, defalarca yeniden çizmek zorunda kaldı. Diğer özellikleri tek bir harekette aşağılamayı başardı, peki neden ağzında sürekli hata yapıyordu? Bu, onun ruh halini anlamamız için bize bir ipucu sunar.

'Küçük A annesi tarafından istismar edildi,' diye açıkladı Dr. Hagio. 'Görünüşe göre evdeyken, annesini kızdırmamak için her zaman kendini gülümsemeye ve mutlu davranmaya zorlamak zorundaydı. İçten korkuyordu, ama yüzü aksini söylüyordu. Yalan olsa bile. Diye düşündü, "Doğru gülümsemezsem, beni dövecek." Ağzı çekerken his yeniden uyandı ve onu rahatsız etti. Elleri titriyordu ve iyi çizemiyordu. Bu aynı acı, kızın yanındaki evin çiziminde de ortaya çıkar.' Yine fotoğrafa işaret etti.

'Evin kapısı yok. Kapı olmadan içeri giremezsin, değil mi? Bu ev, kızın iç yaşamını yansıtıyor. "Kimse içeri giremez." "Burada yalnız kalmak istiyorum." Bu, dış dünyadan sığınak arzusunu ortaya koyuyor.

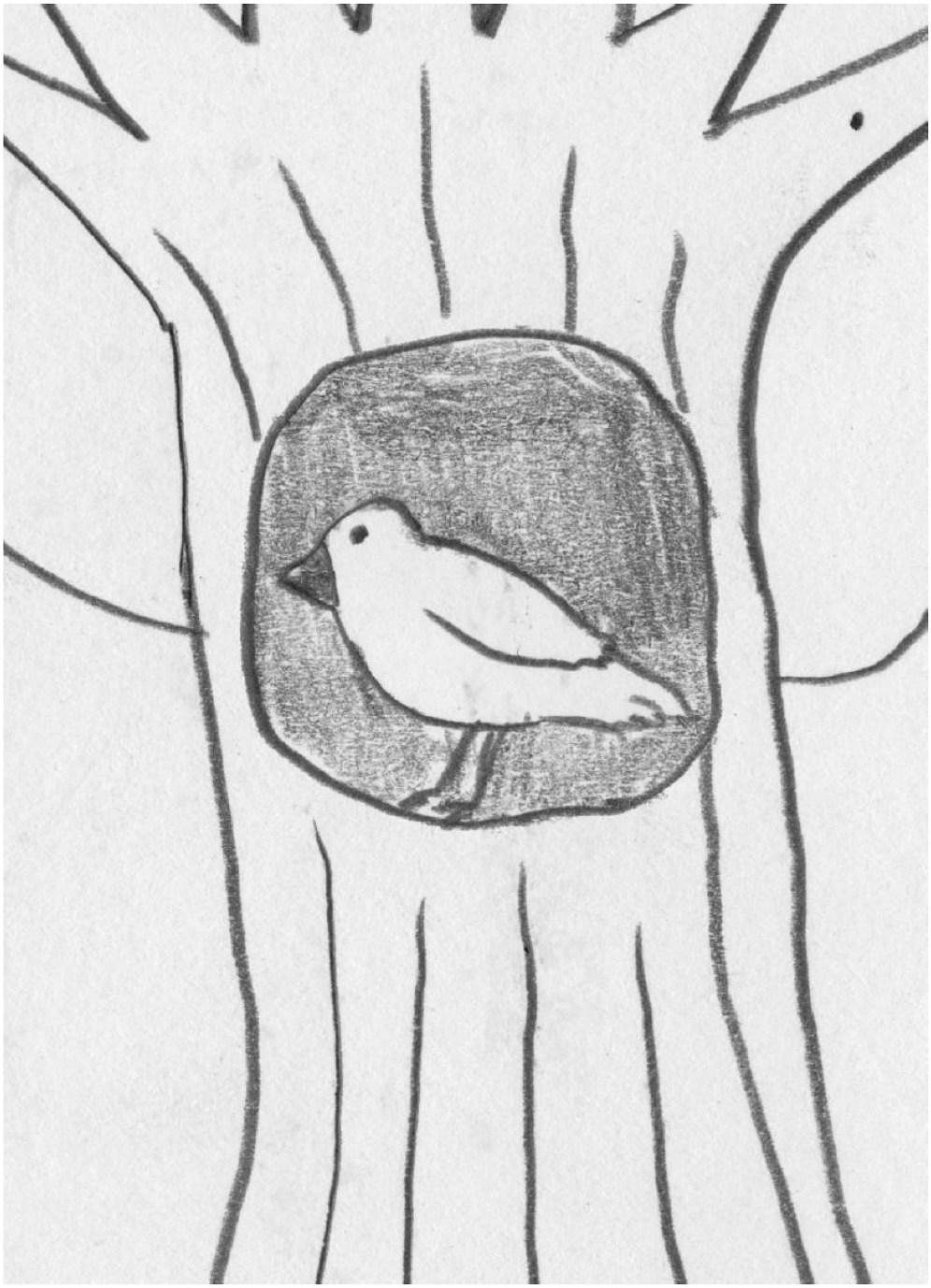
'Şimdi, son olarak, hepinizin ağacın çizimini görmenizi istiyorum.' Dalların uçları keskin ve sivri, diken gibi. Bu deseni bazen suçluların çizimlerinde görürüz. Adeta meydan okuyan, saldırgan bir doğayı ifade ediyor gibi görünüyor. Üzerinde "Seni inciteceğim" ya da "Seni sancacağım" diyor. Şimdi, bir psikolog olarak, konuyu teşhis etmek için tüm bu bilgileri bir araya getirmem gerekiyordu.'

Dr. Hagio, konuşurken öğrencilerinin gözlerine baktı, yavaş ve dikkatli bir düşünceyle.

'Bu fotoğrafa baktıktan sonra, Küçük A'nın rehabilitasyon şansının yüksek olduğuna karar verdim. Nedenini görebiliyor musun? Tekrar ağaca bak. Bu sefer, dalların ötesine bak ve gövdeye odaklan. Orada küçük bir kuş oyukta yaşıyor. Böyle resimler çizen insanlar koruma arzusu gösterir,

ve güçlü ve besleyici sevgi eğilimi. Zayıfları savunma ve onların yaşayabilecekleri güvenli bir sığınak yaratma arzusunu ifade eder.

'Little A'nın dikenli, saldırgan dış yüzeyinin derinliklerinde iyi bir kalp atıyordu. Eğer ona hayvanlarla veya küçük çocuklarla etkileşim kurma şansı verirsek, bu nezaketi teşvik edebilir ve belki de onun saldırgan ruhunu aşabiliriz. O zaman da böyle düşündüm ve bugün bile bu teşhise ve önerilen tedavi yöntemine güveniyorum. Küçük A'nın şimdi anne olarak mutlu bir şekilde yaşadığını anlıyorum.'

Birinci Bölüm Yaşlı Kadının Duası

2

Shuhei Sasaki, 19 Mayıs 2014

Tokyo'nun işçi sınıfı mahallesinde eski bir dairenin penceresinde, geç saatlere rağmen bir ışık parlıyordu.

Dairenin tek sakini, yirmi bir yaşında, üniversite öğrencisi Shuhei Sasaki'ydi. Sınavlara sıkıştırmalıydı ya da yaklaşan iş arayışı için özgeçmiş üzerinde çalışmalıydı, ama o gece kendini bilgisayar ekranına yapışmış buldu, bambaşka bir sebepten doluydu.

'Yani, Kurihara'nın bahsettiği blog burası olmalı,' diye kendi kendine mırıldandı.

Kurihara daha genç bir öğrenciydi. O ve Sasaki, kolej Paranormal Kulübü'nün üyeleriydi. O öğleden sonra Sasaki kafeteryada onunla karşılaştı ve birlikte öğle yemeği yediler. Sasaki son zamanlarda iş aramakla o kadar meşguldü ki kulüp toplantılarına katılmaya kalmadı, bu yüzden uzun süre uzak kaldıktan sonra kulüp arkadaşıyla görüşmek için sabırsızlanıyordu.

Birbirlerini bilgilendirip kulüple yaklaşan geceyi konuştuktan sonra, sohbet doğal olarak tuhaf ve açıklanamayan şeylere ortak ilgi duymaya döndü.

'Peki Sasaki, son zamanlarda herhangi bir istihbarat topladın mı?' Kurihara konuşurken tuhaf bir ifade takındı. Kulüplerinde 'gatheringintel', paranormal olaylarla ilgili her şeyi izlemek veya okumak için kullanılan koddu.

'Hiç. Çok meşguldüm. Hiç film izlemedim, kitap okumadım, hatta internette gezinmedim.'

'Peki o zaman, seni sulu bir şeye koyacağım. Yakın zamanda çok tuhaf bir blog buldum.'

'Bir blog mu? Ne hakkında?" Adı Oh Hayır, Raku değil! İlk bakışta tamamen masum görünüyor ama orada bir şey var. Bir tuhaf şey vardı. En azından bir ürperme garantisi verebilirim, o yüzden bir göz at.'

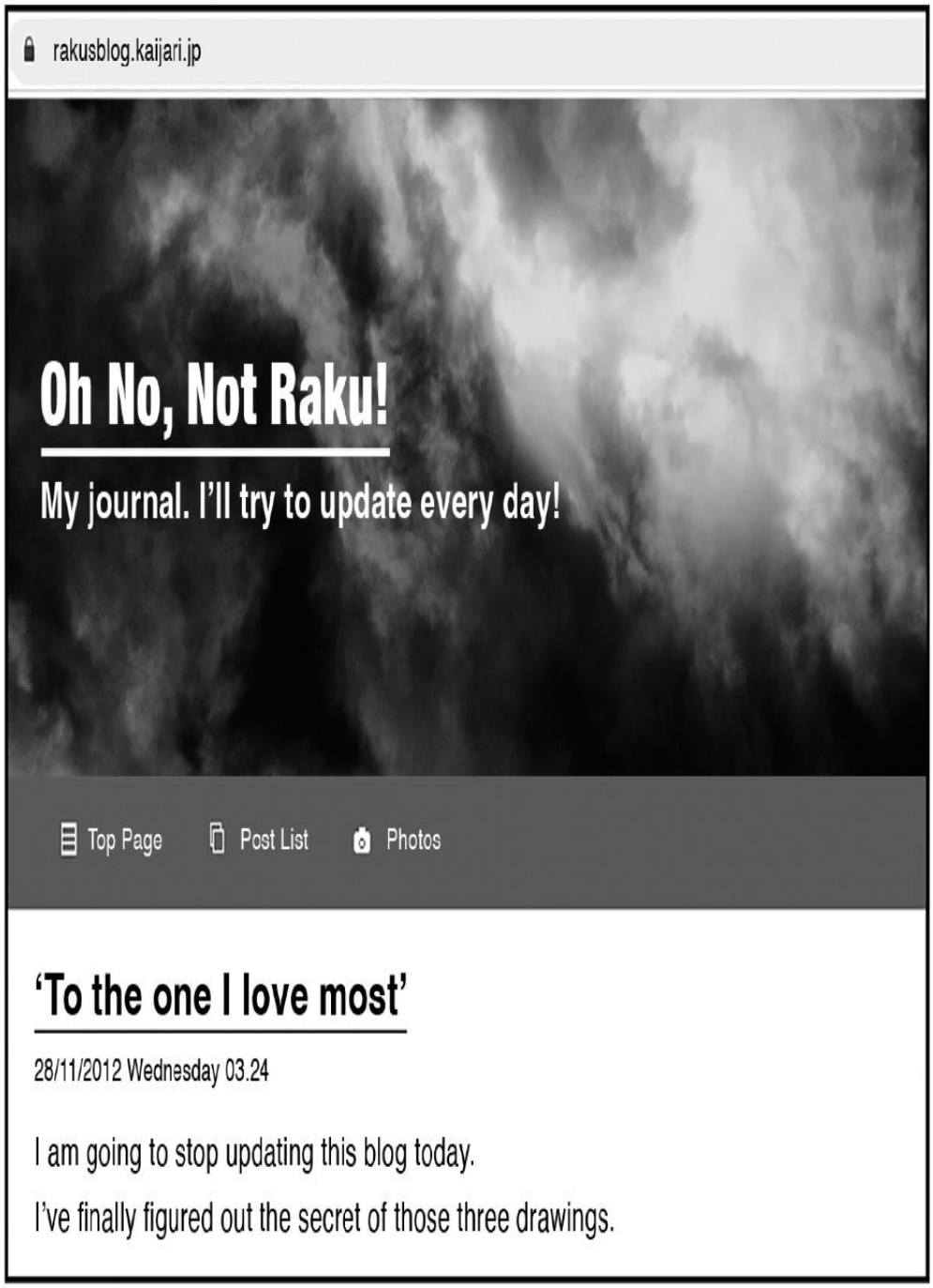
'Doğru...' Sasaki'nin deneyimine göre, Kurihara rahat bir adamdı. Her zaman geri kalmayı ve işlerden uzak durmayı tercih ederdi. Bu yüzden bir şeyi böyle hevesle önerdiğinde, Sasaki bunu görmezden gelemezdi diye biliyordu.

* * *

Saat 12. Tek ses saatinin tik takısıydı. Sasaki, Kurihara'nın ona bahsettiği blogu açarken yutkundu.
Hissetti . . . nostaljik, gergin değil. Bir zamanlar böyle çok blog vardı.

Ah, bloglar. Artık bu fikir neredeyse sevimli görünüyordu. Herkesin kendi görüşü farklıydı. Bloglar her türlü tarzda geliyordu: bazıları basit günlükler, bazıları hobi siteleri, bazıları ise siyasi çıkışlar için platformlar... Onlarda o kadar özgürlük vardı ki, bir zamanlar 'kediler tarafından yazılmış' bloglar ya da pirinç spatulaları bile bulabiliyordunuz. Ama son birkaç yılda ateş azalmıştı ve eskisinden çok daha az ateş buldunuz.

Sadece başlıktan bile yazarın adı Raku olduğunu varsayabilirsiniz, ama bu çok alışılmadık ve ima edici bir isimdi. Takma ad mı? Muhtemelen.
Ve o abartılı 'Ah hayır' çok zayıf bir mizah denemesiydi. Ortalama bir günlüğün ayırt edici özelliği olan ilham vermeyen bir saçmalık.

rakusblog.kaijari.jp
Oh No, Not Raku!
My journal. I'll try to update every day!
Top Page
Post List
Photos
'To the one I love most'
28/11/2012 Wednesday 03.24
I am going to stop updating this blog today.
I've finally figured out the secret of those three drawings.

En son gönderi başlığın altında yanıp sönüyordu. Yaklaşık bir buçuk yıl önce, 28 Kasım 2012.So tarihliydi. Yani blog o zamandan beri güncellenmemişti.

Şöyleydi:

'En çok sevdiğim kişiye' 28.11.2012

Bu blogu bugün güncellemeyi bırakacağım. Sonunda o üç çizimin sırrını çözdüm. Ne tür bir acı çektiğini hayal bile edemiyorum. Ve işlediğin günahın derinliklerini de anlayamıyorum. Seni affedemem. Ama yine de seni her zaman seveceğim.

Raku

Sasaki bu kısa ve rahatsız edici girişi defalarca okudu. Ne kadar çok yaparsa, gizem o kadar derinleşiyordu.

'En çok sevdiğim kişiye', 'o üç çizimin sırrı' ve 'ne günah işlediğin' gibi ifadelerin arkasında ne anlam olduğunu hayal edemiyordu.

Bu yüzden aşağı kaydırarak gizemi çözmek için girişlerin arasından hızlıca geçti. İlk yazı 13 Ekim 2008 tarihliydi. Şöyleydi:

'Merhaba dünya!'' 10/13/2008
Bugünden itibaren bir blog tutmaya karar verdim. Yani, sanırım kendimi tanıtarak başlamalıyım. Benim adım Raku.
Kendimin bir fotoğrafını paylaşacaktım ama kurarken internette kişisel bilgi paylaşmanın tehlikeli olduğu söylendi, işte bir çizim var.
Aslında eşimin fotoğrafı. Ona Yuki diyeceğim. Benden altı yaş büyük. Bir blog açacağımı söylediğimde, kullanmak için fotoğraf yerine benim fotoğrafımı çizip çizmeyeceğini sordum ve beş dakikası bile sürmedi. Eski bir profesyonel illüstratörle elde ettiğiniz şey bu! Çok yetenekli!

> *Ama belki de beni fazla yakışıklı gösterdi... Neyse, bu bir günlük gibi olacak, sadece kendimi istediğim her şeyi yazacağım. Her gün paylaşmayı planlıyorum, umarım okumaya devam edersin!*

Raku

'Yıldönümü' 15/10/2008
Merhaba, ben Raku! Her gün güncelleme yapacağıma söz verdiğimi biliyorum ama dün o kadar yorgundum ki yazmadan yatağa gittim. Üzgünüm. Bundan sonra daha iyi olacağım!

Bu yüzden bugün, 15 Ekim çok önemli bir gün. İlk evlilik yıldönümüz! Kutlamak için bütün bir pasta aldım. Biraz pahalıydı ama kesinlikle değerdi! Sonunda iki parça yuttum, sonra Yuki bana 'Çok yeme! Kilo alacaksın!' Çok acımasız! (AĞLAMA)

Son dört dilim buzdolabına gitti. Yarınki kahvaltı bu. Sabırsızlanıyorum!
Raku

Kayıtlar böyle geçti, haftada dört ya da beş kişi. Hepsi oldukça sakindi, 'Kala' ya da 'Şunu yapmaya gittik' gibiydi ve Sasaki son girişte bahsedilen 'günah' ya da 'acı' olabilecek hiçbir şey bulamadı.

Ancak bu süreçte çiftin hayatı bir dönüş aldı.

'Duyuru' 25/12/2008
Merhaba, ben Raku! Yani, Yuki kendini kötü hissederek uyandı ve bu sabah hastaneye gidip kontrol ettirildi.

Ve, ne kadar inanırsınız, orada bir bebeği olduğunu söylediler! Yuki bana söylediğinde o kadar mutlu oldum ki sevinçten zıplamaya başladım! Bu, şimdiye kadarki en iyi Noel hediyesi!

Bu yüzden, anne ve baba olacağımızı duyuruyorum!
Raku

O andan itibaren blog bebek ile ilgili her şeyle doluydu. Raku'nun yazıları, beklenen çocuğu hakkında duygusal yazılarla dolup taşıyordu ve Yuki'nin durumu için endişeyle doluydu.

'Sabah bulantısı berbat' 3/01/2009
Yuki'nin sabah bulantısı bugün yine çok kötüydü, bu yüzden yılbaşı artıklarından neredeyse hiç yiyemiyordu.
Yapabildiğim tek şey sırtını ovmak. Kendimi çok güçsüz hissediyorum. Kadınların sabah bulantısı yaşadıklarında ekşi yiyecek istemeye başladığını hep duymuşumdur, ama sanırım herkes farklıdır.
Her neyse, Yuki, kendini hasta hissetmeden yoğurt yiyebileceğini düşündüğünü söyledi. Ve böylece buzdolabımız artık yoğurtla dolu. Ve daha fazlasını almak için mağazaya gidiyorum!
Raku

'Bebek karnı' 08/02/2009

Bugün hamileliğin 13. haftasına giriyoruz. Ama görünüşe göre sabah bulantısı Yuki'de henüz bitmemiş. Bugün yine bir sürü yoğurt yedi. Birçok farklı çeşid denedi ama aloe parçaları olan türü midesine en çok uyuyor gibi görünüyor.

Ve karnından bahsetmişken, gerçekten kendini göstermeye başladı.
Sanki bebeğin nasıl büyüdüğünü görebiliyorum! Çok mutluyum!
Raku

'Kiraz çiçekleri' 16/03/2009
Yuki çok daha iyi hissetmeye başladı, bu yüzden bugün uzun zamandır ilk kez dışarı çıktık. Mahalle parkına gittik. Kiraz çiçekleri çok güzeldi, ancak henüz tam açmamışlardı.

Bir bankta oturup bebek hakkında konuştuk. 'Büyüdüklerinde hangi tür derslere kaydolmalıyız?' ve 'Önce hangi anime'yi izlemeliyiz?' gibi şeyler var.

Biraz aceleye getiriyoruz ama bebekle hayal etmek çok eğlenceli. İsimler düşünmeye başlamak istiyorum ama çok fazla isim yapmadan önce erkek mi kız mı olduğunu bildikten sonra bekleyeceğiz. Ama kiraz çiçeklerinin altında otururken, ikimiz de Sakura'nın bir kız için iyi bir isim olacağı konusunda hemfikirdik.
Raku

O ana kadar çiftin günlük hayatı sonsuz güneş ışığı gibi görünüyordu.
Ama sonra, Mayıs ayında, Yuki'nin hamileliğinin ortasında bulutlar belirdi.

'Ultrason taraması' 18.05.2009
Bugün işten izin günüm vardı, bu yüzden Yuki'yi doğum öncesi kontrolüne götürdüm. Ultrasonda bebeği ilk kez görmek çok dokunaklıydı! Ama görünüşe göre bu bir bebek yakalı. Doğum zamanı rantuklu bebeklerin sorun çıkarabileceğini duydum, bu da beni gergin etti. Ama bebek hâlâ küçük ve bu aşamada hala çok hareket ettikleri söylendi, bu yüzden doktorun muhtemelen doğru şekilde döneceğini söylemesi beni rahatlattı. Off!

Ama başka bir sürpriz daha vardı. Bebek başı yukarıda olduğu için kasık bölgesi Yuki'nin pelvik kemiğinin arkasında gizlenmişti, bu yüzden hâlâ erkek mi kız mı olduğunu bilmiyoruz.

Yani, sanırım bilmeden bir isim seçmemiz gerekecek!
Raku

Bir pantolonlu bebek . . . Annenin rahminde bir bebek başı yukarı ve ayakları aşağı konumlandırıldığında buna böyle denirler, genellikle olanların tersi. Bu keşif çift için büyük bir sorun haline geldi.

'Elimizden geleni yapıyoruz!' 7/20/2009
Bir kez daha kontrol yaptık.
Bebek hâlâ başı yukarıda.

Bu aşamada, görünüşe göre bebeklerin kendi başlarına dönmesi çok nadir, bu yüzden sanırım bunu kendimiz yapmamız gerekiyor.
Bize bir bebeği döndürmek için bazı egzersizler öğrettiler. Yuki bundan sonra evde her gün bunları yapacak.

Ve her adımda yanında olacağım, ona destek olmak için elimden geleni yapacağım! Elimizden geleni yapıyoruz!

Raku

'Sıcak yaz!' 18/08/2009
Bugün bir kez daha kontrol yaptık. İkimiz de egzersizlerde çok çalışıyoruz ama bebek hâlâ yanlış şekilde yukarıda. Yuki bunu oldukça zor alıyor gibi görünüyor. Ama bize doğru hazırlıkla pantolonlu bebeğini normal şekilde doğurabileceği söylendi. Şanslıyız ki deneyimli bir ebe var!

Ve görünüşe göre, bebeğin doğmasını beklememiz gerekecek ki erkek mi kız mı olduğunu öğreneceğiz! (LOL)
Eve dönerken bir kafeye meyve suyu içtik. Yuki bir yenilik aldı. İki kez! O kadar çok sıcak gün geçiriyor ki, bu kadar susamış olması şaşırtıcı değil.

Ve iki kişilik içtiği için su içmek zor olmalı.

Raku

Sonra, 3 Eylül'de, doğum tarihi hızla yaklaşırken, Yuki'de bir şeyler değişmiş gibiydi.

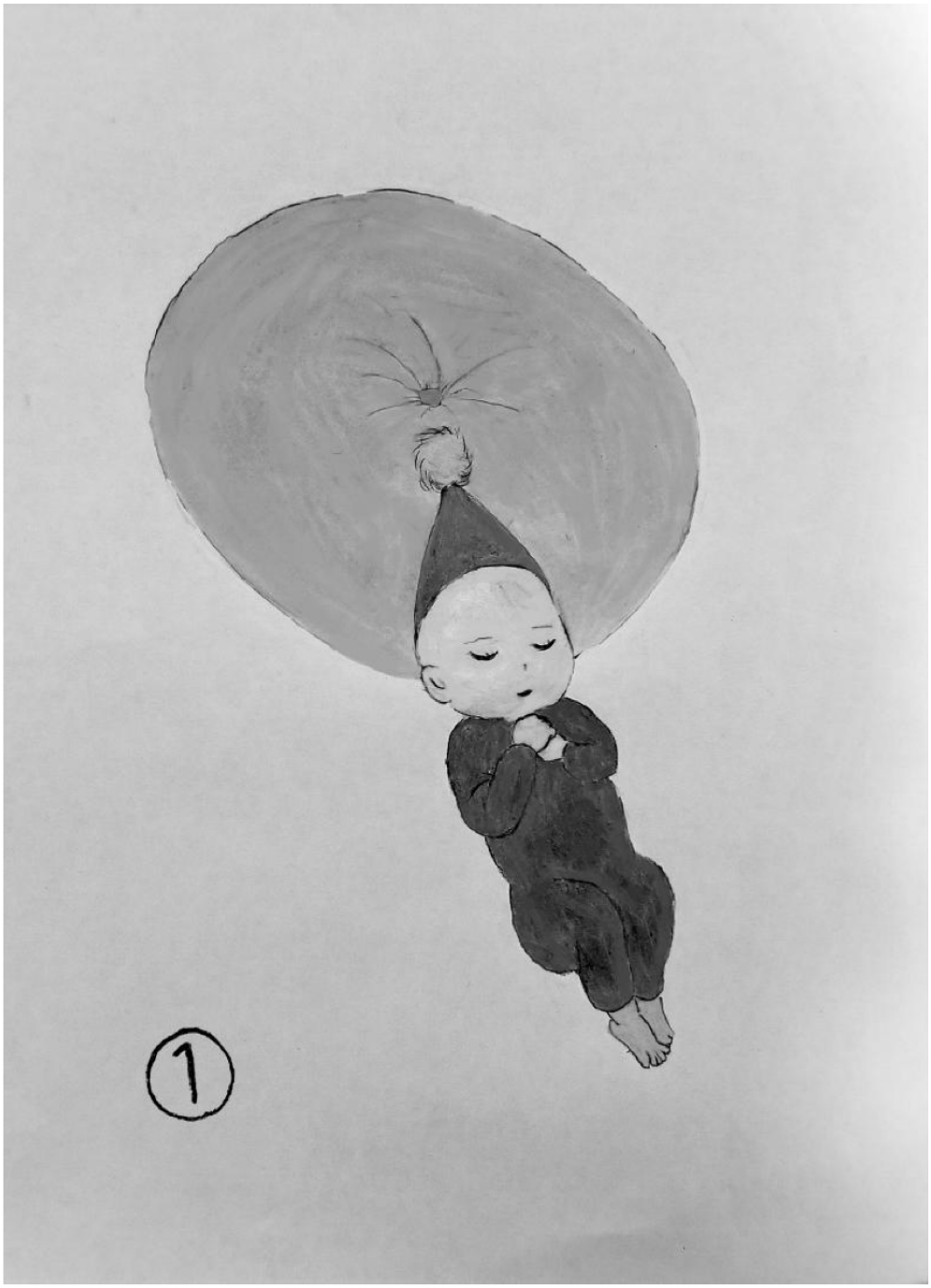
'Bebek blues' 3/09/2009

Bugün Yuki aniden ağlamaya başladı. Nedenini sorduğumda cevap vermedi, bu yüzden tamamen çaresizdim... Belki buna 'bebek mavi' deniyordur? Yapabildiğim tek şey oturup onun sırtını ovuşturmak oldu, ta ki sakinleşene kadar. Şimdi her an doğum yapabilir, bu yüzden ne kadar stres hissettiğini hayal edemiyorum. Gerçekten onun güvenebileceği biri olmam gerekiyor...

Raku

'Bebek fotoğrafı' 04/09/2009
Yuki dünden tamamen iyileşti ve morali yüksek! Ve sonunda bir fotoğraf daha çizdi! Çok tatlı! Bebeğimizin nasıl görünebileceğini hayal ettiğini söyledi. Neden Noel Baba gibi giyindiğini sorduğumda, 'Çünkü bu bebek bizim Noel Babamız' dedi. Biraz zaman aldı ama sonunda anladım. Çünkü onun hamile olduğunu Noel Günü'nde öğrendik! Ve zaten dokuz ay geçti... Zaman bir anda geçti ama aynı zamanda sonsuza dek sürmüş gibi görünüyor...

Raku

①

'Geleceğin Vizyonları' 05/9/2009
Yuki bugün başka bir fotoğraf çizdi, dünkinin devamı gibi! Bu sefer bebeğin biraz büyüdüğünde nasıl görüneceğine dair kendi fikri olduğunu söyledi. Buna 'geleceğin vizyonu' dedi. Bebek hala antal olduğu için cinsiyetini bilmiyoruz, bu yüzden kasıtlı olarak belirsiz bir şekilde çizdiğini söylüyor.

Tam bir profyonel! Çoğu insan böyle küçük detaylara asla dikkat etmez. Bunu yeni fark ettim ama aşağıdaki numaranın ne anlama geldiğini merak ediyorum. Dünkü fotoğrafta da bir tane vardı.

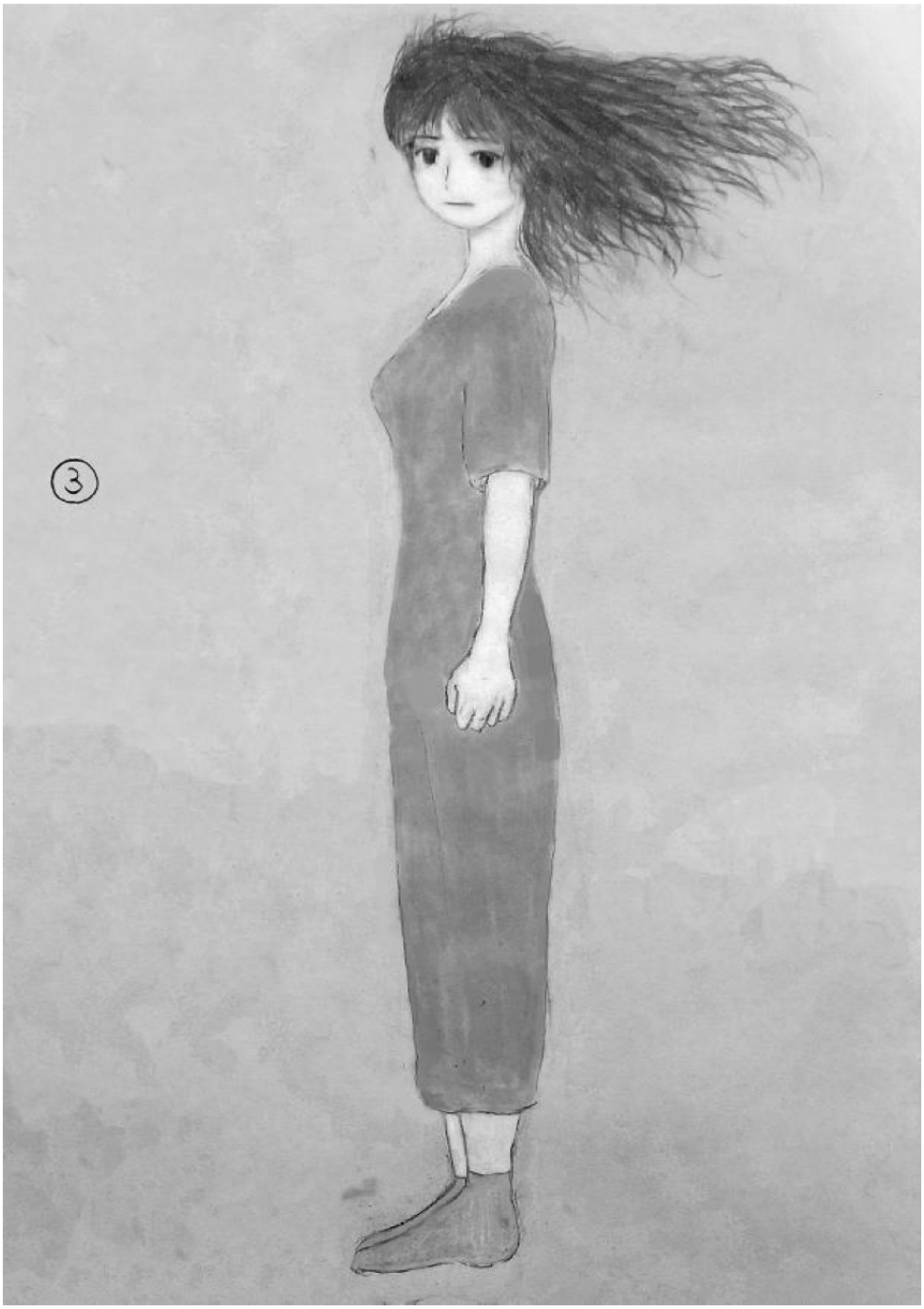
Ben sorduğumda Yuki, 'Bu bir sır!' diye cevap verdi... Sürekli düşünüyorum ama bir türlü çözemiyorum!
Raku

④

'Tam bir görüntü' 06/09/2009
Bu akşam akşam yemeğinde soba eriştesi getirildi. Benimkide karides tempurası vardı. Çok lezzetliydi! Yani, Yuki bugün benim için başka bir geleceğin vizyonu çizdi. Bebek büyümüş! Saçlarının rüzgarda savrulması ne kadar havalı değil mi? Yuki, çizerken, eğer bebek kız olursa, böyle büyüyeceğini umduğunu söyledi.

O, Yuki'nin tam bir benzeti! Eğer gerçekten Yuki'ye benziyorsa, harika olacak.

Sanırım yarın erkek versiyonunu çizecek. Dört gözle bekliyorum!
Raku

③

'Tam bir görüntü... ?' 9/7/2009

Doğum tarihine sadece üç gün kaldı! Doğum konusunda endişeliyim ama hepimiz bebeği görmek için çok heyecanlıyız! Şimdi, geleceğin bugünkü vizyonuna geçelim, bebek tamamen büyüdü (erkek versiyonu). Yuki, 'Onu babasına benzettim.' diyor. Asla, o kadar da yakışıklı değilim! Ama onun böyle düşünmesine sevindim...

Raku

5

'Dua' 08/09/2009
Sadece iki gün daha! Hepimiz hazırız, bu yüzden kasılmalar ne zaman başlarsa başlasın her şey yolunda olacak. Yuki gergin görünüyor. Ama yine de başka bir resim çizdi! Ellerini meşgul tutmanın onu sakinleştirdiğini söylüyor. Bugünün geleceğe dair vizyonu uzak bir vizyon. Görünüşe göre bebek yaşlı bir kadın olarak olmalı. Beyaz giyinmiş ve dua ediyor sanırım?

Bebek o yaşta olduğunda, sanırım ikimiz çoktan gitmiş olacağız... Ama bu kadar moral bozucu olmamalıyım! (LOL)Yarın büyükbaba fotoğrafı olacak bahse girerim. Çok heyecanlıyım!

Raku

'Yarın o gün!' 9/9/2009
Doğum tarihi yarın.

Bu akşam çok heyecanlanmaya başladım ama Yuki bana güldü. 'Sakin ol,' dedi.

Kadınlar böyle zamanlarda gerçekten çok daha güçlü. Sanırım tamamen hazır. Ama yine de, bugün fotoğraf çekme havasında değilmiş gibi görünüyor. Aslında onun bunu yapmasını beklediğim için kendimi kötü hissediyorum. Üzgünüm!

Önümüzdeki birkaç gün oldukça yoğun olacağını tahmin ediyorum, bu yüzden blog yazmaktan ara vereceğim.

Eminim bir sonraki gönderim doğum duyurusu olacak! Herkese iyi iyi bak!

Raku

Bir sonraki giriş yaklaşık bir ay sonra paylaşıldı.

'Duyuru' 10/11/2009
Yani. Uzun zaman oldu. Bu Raku. Sonunda kendimi toparladım ve herkese bildirmeye hazırım. Yuki gitti. Bebek güvenle doğdu. Yuki'nin kasılmaları doğum tarihinde başladı ve hastaneye koştuk.

İlk başta her şey yolunda gidiyordu ama birkaç saat ittikten sonra bebek gelmedi. Sonra Yuki kötüye döndü ve acil sezaryen yapmak zorunda kaldılar.

Bebeği kurtarmayı başardılar ama Yuki masada vefatını kaybetti. Son bir ay hızla geçti. Yuki'nin cenazesi ve bebeğe bakmakla birlikte, gerçekten yas tutmaya zamanım olmadı. Ama burada yalnız otururken, bunu yazarken, gözyaşlarım akıyor. Zor ama bebeğim için güçlü olmalıyım. Çocuğumuzu yetiştirmek için elimden geleni yapacağım.

Raku

Sasaki şaşkın oturuyordu, ekrana bakıyordu. Kalbi duygularla dolup taşıyordu ama bunlarla başa çıkacak bir yolu yoktu. Yuki ve Raku elbette ona tamamen yabancıydı. Bu blogu sadece meraktan okumaya başlamıştı.

Ama girişleri gezdirirken, bir noktada kendini duygusal olarak dahil bulmuştu. Ve şimdi daha önce hiç yaşamadığı bir kayıp hissediyordu.

Geride bırakılan baba ve çocuk onları nasıl bir hayat bekliyordu? Sasaki geleceklerini merak etmeden edemedi. Yuki'nin ölümünden sonra Raku'nun devam etmesini ve çocuklarını büyütmekten mutluluk bulmasını çok istiyordu.

Kalbinde o duayla, 'Bir sonraki girişi oku' bağlantısına tıkladı.

Sayfa göründü.

Başlığı görünce Sasaki inanmazlıkla gözlerini kırptı.

'En çok sevdiğim kişiye' 28.11.2012

Bu blogu bugün güncellemeyi bırakacağım. Sonunda o üç çizimin sırrını çözdüm. Ne tür bir acı çektiğini hayal bile edemiyorum. Ve işlediğin günahın derinliklerini de anlayamıyorum. Seni affedemem. Ama yine de seni her zaman seveceğim.

Raku

Okuduğu ilk yazı buydu.

Yani, 11 Ekim 2009'da eşinin ölümünün duyurulmasından sonra, Raku üç yıl boyunca paylaşım yapmamıştı, ta ki bu yazıyla aniden sessizliğini bozana kadar. Sasaki bir kez daha okudu.

'En çok sevdiğim kişi...' Bu Yuki anlamına gelmeli. O zaman, postanın vefat eden eşine hitaben olduğunu düşünebilirsiniz.

'Ne günah işlediyseniz . . .' Blogda Yuki'nin herhangi bir suç işlediğine dair hiçbir ipucu yoktu.

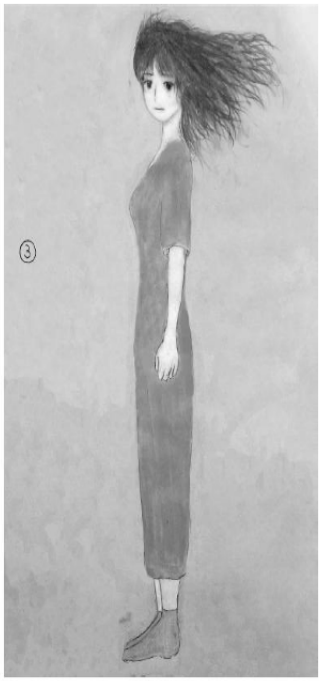
'Seni affedemem.' Sevgili karısı affedemeyeceği ne yapabilirdi ki?

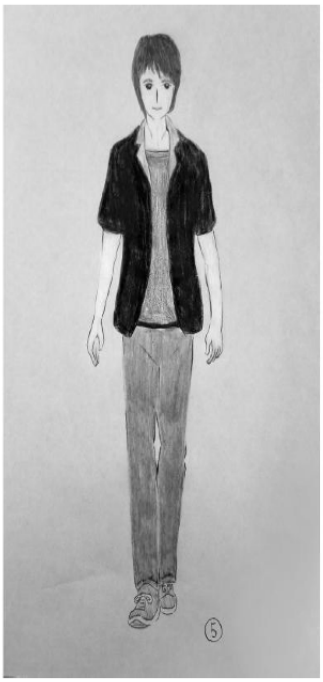
'O üç çizimin sırrı . . .' Bunlar, Yuki'nin doğum tarihi yaklaşırken çizdiği 'geleceğin vizyonları' olmalıydı.

Bu yüzden, yetenekli bir sanatçı, doğmamış çocuğunun hayali geleceğinin bazı fotoğraflarını çizdi. Belki alışılmadık bir şeydi ama pek garip değildi. Sasaki, Yuki'nin onları çizerken çocuğunun uzun ve sağlıklı bir hayat yaşayacağına dair umuduyla dolu olduğuna inanabiliyordu.

①

④

③

⑤

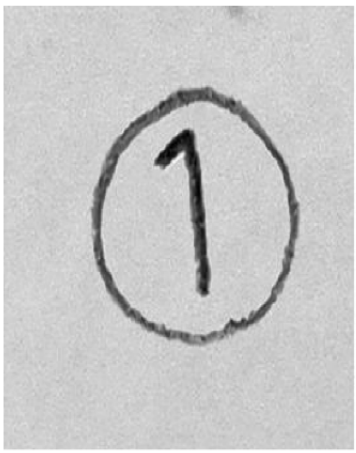

②

Ama Raku, o beş çizimden üçüne baktı ve gizli bir sır keşfetti. Ne olabilir ki? Sasaki, kendini sinir bozucu derecede zor bir bulmacanın önünde bilmiyormuş gibi hissetti.

Ama ipucu yok değildi. Resimlerin kenarlarında yazılı numaralar vardı.

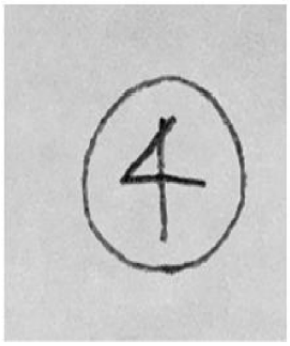
Beş çizimin her birinin bir yerde kendi numarası vardı. Raku, ne demek istediklerini sorduğunda, Yuki sorudan kaçtı ve 'Bu bir sır!' dedi. Onlar tüm olayın anahtarı gibi görünüyordu.

Sasaki yazıcısını açtı ve çizimleri yazdırdı. Bunları sıralı olarak düzenledi: (1) Bebek, (2) Yaşlı kadın, (3) Yetişkin (kadın), (4) Çocuk, (5) Yetişkin (erkek), ama kronoloji tamamen karışıktı.

'Her şey bebekle başlıyor... Yaşlı kadına, sonra tekrar çocuk... Ve tekrar yetişkin mi? Bu hiç mantıklı değil...

Sasaki iç çekti ve yere uzandı. Pencereden dışarı baktı ve gökyüzünün çoktan aydınlaştığını gördü. Yakında şafak olacaktı.

'Biraz uyumam lazım...' Saat on buçuktaki dersinden önce bir şekerleme yapmaya karar verdi.

* * *

Öğrenci kafeteryası her zaman saat on ikiden sonra doluydu. Eğer koltuk almak istiyorsan, saat koruşu hâlâ 'on bir' bölgesinde dururken içeri girmeliydin. Sasaki sabah dersinden biraz erken çıktı ve kafeteryaya koştu.

Ama öğle yemeğinden sonra değildi. Kurihara'nın peşindeydi. Aceleci karşılığını verdi ve masalar hâlâ boştu. Etrafta Kurihara'yı aradı ama... Şans yok. Görünüşe göre henüz orada değildi.

Sasaki öğle yemeği biletini alması gerektiğini düşünürken, biri omzuna bir tokat attı.

'Sasaki! Tekrar karşılaşıyoruz. Az önce kampüste koşarken gördüm. Aç mısın, yoksa ne?'

Kurihara'ydı. İkisi de pilav ve köri tabaklarını aldı, sonra karşılarında bir masada oturdu.

'Hey, Kurihara, bana bahsettiğin blogu okudum." Oldukça zor bir bulmaca, değil mi?" Gerçekten öyle. Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım. Sürekli düşünüyorum ama çözemiyorum. Çok garip.'

'Biliyorum!" Yani, son yazı olmasaydı, oldukça yaygın, trajik, aile içi bir hikaye olurdu.'

'Olur mu?' Kurihara sordu, gözleri parladı. Sasaki irkildi.

'Sasaki . . . Son yazının ürkütücü olduğuna katılıyorum, gerçekten de öyle. Ama bu tek ürkütücü şey değil. Tüm hikayede bir garip var.'

'Ne diyorsun?" Mesela, . . . Doğumdan sonraki tüm kayıtlar silindi." Bekle, ne silindi?'

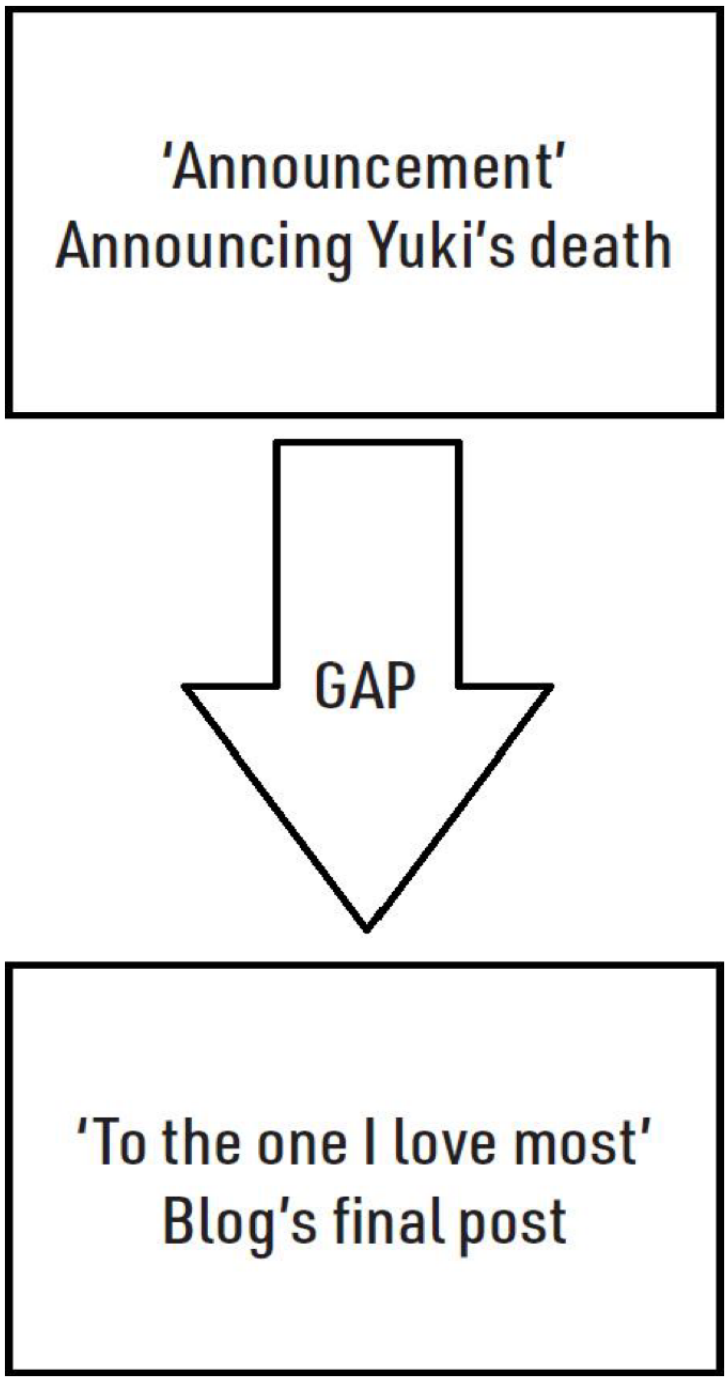
'Son kaydı okuduğunuzdan anlayabilirsiniz. Bir dakika bekle.'Kurihara çantasını açtı ve bir demet zımbalanmış A4 kağıdı çıkardı. Paketi masaya koydu ve Sasaki bunun blogun bir çıktısı olduğunu gördü.

'Bekle, Kurihara . . . Gerçekten tüm blogu yazdırdın mı?" Elbette! Okula giderken okuyabilmek istedim ki çözeyim.'

'En çok sevdiğim kişiye' 18.11.2012
Bu blogu bugün güncellemeyi bırakacağım. Sonunda o üç çizimin sırrını çözdüm. Ne tür bir acı çektiğini hayal bile edemiyorum. Ve işlediğin günahın derinliklerini de anlayamıyorum. Seni affedemem. Ama yine de seni her zaman seveceğim.

Raku

'Yani, "Bu blogu bugün güncellemeyi bırakacağım" diyor. İşte bu kritik çizgi. Genellikle, bir kişi "bugün X yapmayı bırak" dediğinde, bu hareketin şimdiye kadar alışkanlık olduğu anlaşılır. Mesela, birisi "Bugün sigarayı bırakıyorum" diyordu, bu açıkça bir önceki güne kadar sigara içtiği açıktır. Aynı şekilde, "Bu blogu bugün güncellemeyi durduracağım" cümlesi Raku'nun bu noktaya kadar blogu oldukça düzenli güncellediğini ima ediyor.'

'Announcement'
Announcing Yuki's death
GAP
'To the one I love most'
Blog's final post

'Ama, önceki girişten—Yukidied'i duyurduğu kayıttan, değil mi?—oradan bu kayda kadar neredeyse üç yıllık bir boşluk var, bu da hesaba katılmış değil. Bu beni düşündürdü. Bahse girerim Raku o yıllarda blogu düzenli olarak güncellemeye devam etti. Ama o zaman bir sebepten dolayı tüm o kayıtları silmiş olmalı.'

'Hmm..." Bir blogu silmek o kadar da alışılmadık değil. Yani, ortaokulda tuttuğum Evangelionanalysis blogumu sildim. Ama Raku'nun bunu yaptığı biraz tuhaf. Eşi hayattayken kayıtları bıraktı ama çocuğuyla ilgili olanları sildi... Orada bir şeyler tuhaf. Amacını anlayamıyorum.'

'Şimdi söylediğine göre, bunda bir tuhaflık var... Ve tam kafamın üzerinden geçti.'
'Başka tuhaf şeyler de var. Burada, 15 Ekim için yazını okuyun.'

'Yıldönümü' 15/10/2008
Merhaba, ben Raku! Her gün güncelleme yapacağıma söz verdiğimi biliyorum ama dün o kadar yorgundum ki yazmadan yatağa gittim. Üzgünüm. Bundan sonra daha iyi olacağım!

Bu yüzden bugün, 15 Ekim çok önemli bir gün. İlk evlilik yıldönümüz! Kutlamak için bütün bir pasta aldım. Biraz pahalıydı ama kesinlikle değerdi! Sonunda iki parça yedim, sonra Yuki bana azar verdi, "Çok yeme! Kilo alacaksın!' Çok acımasız! (AĞLAMA)

Son dört dilim buzdolabına gitti. Yarınki kahvaltı bu. Sabırsızlanıyorum!
Raku

'Tamam Sasaki, işte senin için bir hızlı sınav. Yuki kaç parça pasta yedi?'

'Şey... Raku'nun iki tane yediği için çok yediği için ona düştü, bu yüzden sadece birini yediğini varsaymak güvenli değil mi?'
'Tamam. İki tane olsaydı, Raku karşılık verebilirdi, "Sen tam bir adamsın!" Ve o gün, Yuki'nin bir parçası, Raku'nun iki parçası vardı. Dört dilim kaldığını ve toplamda yedi olduğunu söyledi. Bu da yedi parçaya bölünmüş bir pasta servis edildiği anlamına gelir. Garip değil mi?'

'Evet, öyle. Çoğu insan böyle yuvarlak bir pastayı eşit şekilde böler." Aynen öyle. O gün pastanın sekiz parçaya bölündüğünü varsaymak güvenli olur. Yuki'nin bir tanesi, Raku'nun iki tane vardı ve dört tane kalmıştı. Bu yedi demek... Peki, diğerine ne olduğunu düşünüyorsun?'

'Uh . . .'

'Başka biri yemiş olmalı. O evde ikisinin dışında başka birinin yaşadığını hissetmedin mi?'

'Ne?! Hadi ama, bu konuya fazla düşünmüyor musun? Yani, Raku muhtemelen bir yerde yanlış numara yazdı.'

'Tabii ki bu asılsız bir varsayım değil. Bu görünmeyen üçüncü şahıs bakış açısına dair ipuçlarını diğer girişlerde de görebilirsiniz. İlk bölüme geri dönelim.'

> *'Merhaba dünya!' 10/13/2008*
> *Bugünden itibaren bir blog tutmaya karar verdim. Yani, sanırım kendimi tanıtarak başlamalıyım. Benim adım Raku.*
> *Kendimin bir fotoğrafını paylaşacaktım ama kurarken internette kişisel bilgi paylaşmanın tehlikeli olduğu söylendi, işte bir çizim var.*
> *Aslında eşimin fotoğrafı. Ona Yuki diyeceğim. Benden altı yaş büyük. Bir blog açacağımı söylediğimde, kullanmak için fotoğraf yerine benim fotoğrafımı çizip çizmeyeceğini sordum ve beş dakikası bile sürmedi. Eski bir profesyonel illüstratörle elde ettiğiniz şey bu! Çok yetenekli!*

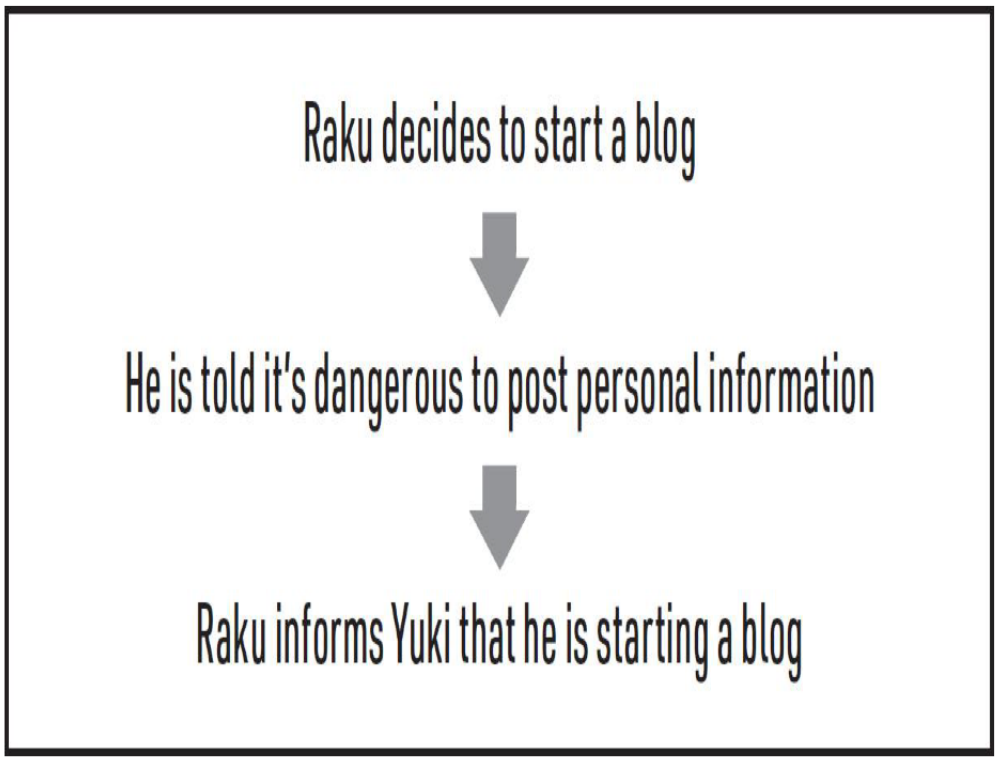
> *Ama belki de beni fazla yakışıklı gösterdi... Neyse, bu bir günlük gibi olacak, sadece kendimi istediğim her şeyi yazacağım. Her gün paylaşmayı planlıyorum, umarım okumaya devam edersin!*
>
> *Raku*

'En üstte şöyle yazıyor: "Bana kişisel bilgileri internette paylaşmanın tehlikeli olduğu söylendi." Peki, sence bunu Raku'ya kim söyledi?'

'Yuki yaptı, değil mi?" Öyle düşünebilirsiniz, değil mi? Ama sonra, şu cızıra bak.'

> *Bir blog açacağımı söylediğimde, fotoğraf yerine kullanmak için benim fotoğrafımı çizip çizmeyeceğini sordum ve beş dakikası bile sürmedi.*

'Ona özellikle bir blog açtığını söylüyor, bu yüzden bu noktadan önce Yuki'nin habersiz olduğunu güvenle söyleyebiliriz.'

'O zaman soru ortaya çıkıyor, Raku'yu çevrimiçi kişisel bilgi paylaşımı konusunda kim uyardı? Başka birinin onlarla birlikte yaşama ihtimali belirgin bir ihtimale. Ebeveynlerinden biri, bir kardeşi, bir arkadaşı... Kim olduğunu bilmiyorum ama bildiğim şey Raku'nun varoluşlarını sakladığı. Blogda isimleri bir kez bile geçmiyor. Ama yine de, ara sıra Raku ve Yuki'nin hayatları üzerindeki etkilerini hissediyordun. Tüm bu gizliliğin arkasında ne acaba...'

Kurihara devam ederken Sasaki isimsiz bir korku hissetmeye başladı.' Tabii ki, bu sadece başlangıç." Bekle, daha fazlası var mı?" Evet. Beni gerçekten korkutan şey, pantoloncuk kısmıydı.'

Ama bize doğru hazırlıkla pantolonlu bebeğini normal şekilde doğurabileceği söylendi. Şanslıyız ki deneyimli bir ebe var!

'Bunu okumak gerçekten ürpertti. Küçük bir kız kardeşim var, o da abreech baby oldu, bu yüzden riskleri biraz biliyorum ve maka doğumları neredeyse her zaman çok zordur. İnsanların bu durumu anlamadan önceki günlerde birçok anne ve bebeğin öldüğüne inanıyorum. Günümüzde ise, doğum yapılacağını öğrenen hastaneler hemen sezaryen randevusu alıyor. Elbette her zaman istisnalar olur, ancak sorumlu bir doktorun "Doğru hazırlıkla normal şekilde bir pantolonlu bebek doğurabilirsiniz" demesi mümkün değil. Ve Yuki gerçekten doğumda öldü.'

'Yani, sahte bir doktor mu var?" Evet. Yuki'nin etrafında olan her şey tuhaftı, bu gizemli ev arkadaşı ve Raku'nun onları saklama çabaları ve buldukları korkunç hastane için.'

* * *

'Bu arada, Kurihara, o fotoğraflar hakkında ne düşünüyorsun?'
'O üç çizimin sırrını' mı diyorsun?' Sağ. Her türlü şey denedim ama çözemedim,' dedi Sasaki.

'Etrafa dağılmış sayılara baktın mı?" Tabii ki." Bu rakamlar tam da işin merkezinde." Evet, ben de öyle düşündüm. Ama fotoğrafları sayısal sırayla düzenlediğimde, zaman çizelgesi tamamen karıştı. Onlardan hiçbir şey almadım.'

'Sasaki, şeyleri numaralandırmak sadece kronolojik sırayla sınırlı değil.'

'Ne diyorsun?" Demek istediğim, belki de zaman çizelgesi endişelenmen gereken şey değil.'

'Kurihara . . . Bana filmlerin ne anlama geldiğini mi söylüyorsun?!'

> Kurihara dişleriyle gülümsedi. 'Sanırım aldım." Gerçekten mi?! Söyle bana!" Şey... Burada biraz zor olabilir. Doğru aletlerim yok." Aletlere ihtiyacın mı var?" Bugün kulüp odasına uğrar mısın? Sana orayı gösterebilirim.'

'Kulüp mü? Şey... Bir süredir yüzümü göstermedim. Hoş karşılanacağımdan emin değilim.'

'Hadi Sasaki, sen bir üyesin! Her zaman rica ederim!" Gerçekten mi?" Tabii ki." Peki o zaman. Sonra uğrayacağım. İş aramaktan iyi bir mola olacak.' Kurihara bunu duyunca gülümsedi. 'Woohoo! Sensiz yalnızdım, Sasaki!'

'Seni yalnız hisseden biri olarak hiç düşünmemiştim. Neyse, bundan sonra dersim var, o yüzden oraya vardığımda muhtemelen saat dört civarı olacak.'

'Sorun değil. Ah, doğru. Al, bunu sen al.' 'Kurihara, Sasaki'ye basılı blog yazıları paketini verdi.' Emin misiniz? Gizemini işe gidip gelirken çözmeyecek miydin?'

'Sorun değil. Birkaç yedek tane var." Takıntılısın... Peki, o zaman, ben alırım. Teşekkürler." Sorun değil. Sağ. Kulüp odasında bekliyor olacağım. Sadece şunu aklında tut: rakamlar her şeyin merkezinde.'

* * *

Üçüncü dersi boyunca Sasaki, Kurihara'nın ona verdiği kitapçığa baktı. Profesör sonsuz gevezelik etmesiyle ünlüydü, bu yüzden sadece Sasaki değil, birçok öğrenci de bu dersi okul ödevleri ya da uyku için boş zaman olarak kullanıyordu.

Yine de, kulak tıkacı takmıyordu, bu yüzden profesörün arka planda sürekli konuşmasını duyabiliyordu.

‘. . . sanat ve mimarinin birbirine nasıl yakın olduğuna iyi bir örnek. Bu resim için de geçerli ve herkesin bildiği gibi, eserlerindeki optik illüzyonlarla ünlü olan MauritsEscher, Haarlem üniversitesinde mimarlık okudu. . . .'

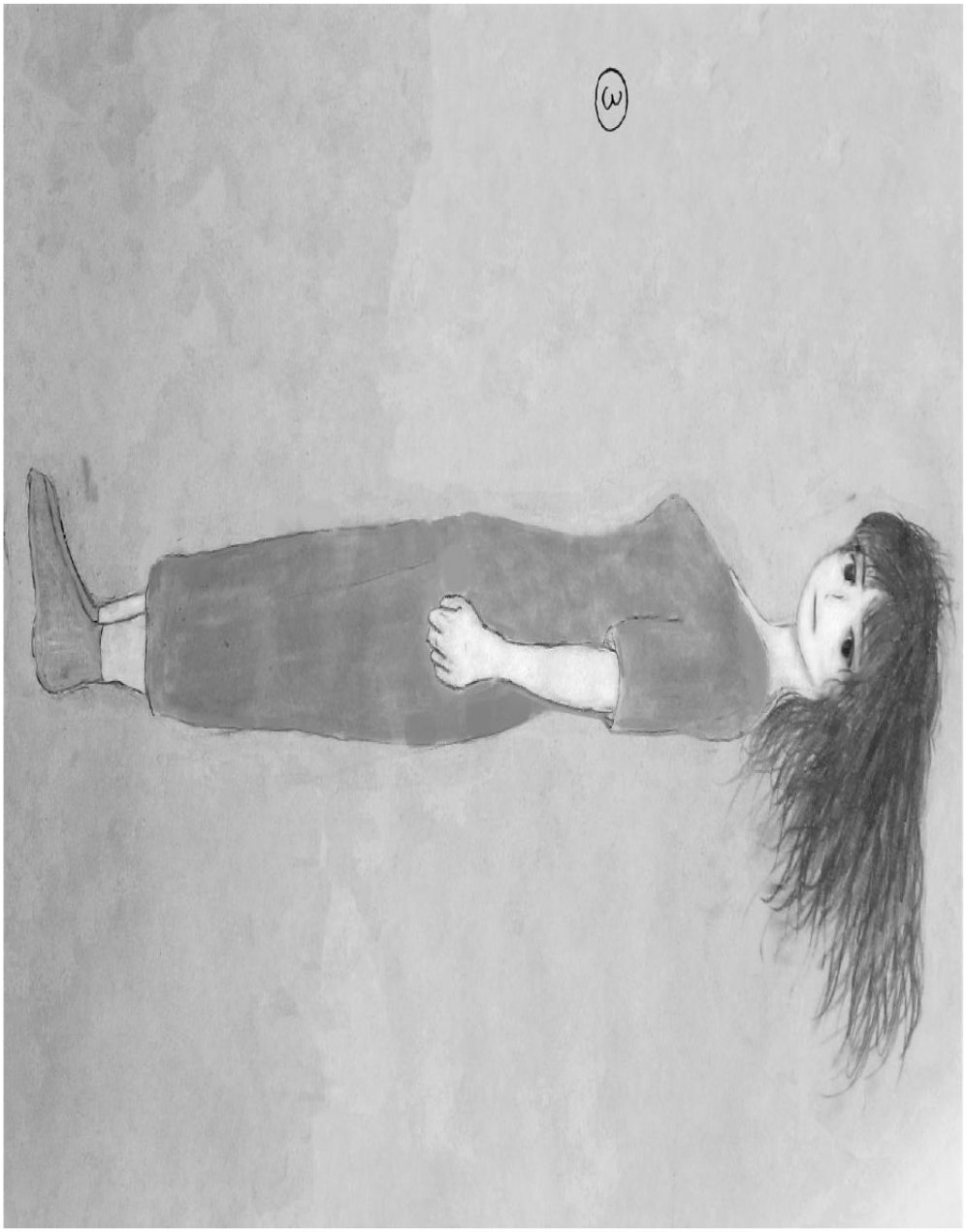
Optik illüzyonlar . . . Bu sözler Sasaki'nin zihninde bir şeyler kıvılcımladı. Yuki'nin 'geleceğin vizyonları' da bir tür oyun olabilir mi? Sasaki sanat uzmanı değildi ama gözleri kandıran birçok garip fotoğraf görmüştü, mesela bir açıdan tavşan gibi görünen ve diğer açıdan aduck gibi görünen ya da uzaktan kafatası gibi görünen resim ama

İnsan ikizleri yakından. Hepsinin ortak bir noktası vardı: bakış açısına göre tamamen farklı görünüyorlardı.

Sonunda o üç çizimin sırrını çözdüm. Yuki'nin ölümünden yıllar sonra, Raku çizimlerine farklı bir bakış açısı bulmuş olabilir miydi?

Sasaki broşürü karıştırdı ve 'geleceğin vizyonlarını' inceledi. Çizimleri döndürmeye çalıştı ve bir şey fark etti.

Kadının fotoğrafını doksan derece döndürdüğünde, saçları rüzgarda dalgalanarak ayakta durmak yerine, sırtüstü yatıyormuş ve saçları aşağıya atılmış gibi görünüyordu. Bir an için bir atılım yapmış gibi hissetti ama coşkusu hızla söndü. Ayakta mı yatıyor olması ne fark ederdi ki? Üstelik kolunun pozisyonu alışılmadık derecede sert görünüyordu.

Tam o sırada, sınıf gürültüyle doldu. Öğrenciler ayrılmaya hazırlanıyordu. Görünüşe göre profesör dersini

Fark etmesi. Bir öğrenci sınıf kapısını açtı. Koridordan güçlü bir esinti esiyordu ve elindeki kitapçılık rüzgarda dalgalandı.

Bu manzara Sasaki'nin beyninde başka bir kıvılcım yaktı. Sayfa bir, sayfa iki, sayfa üç... 'Sasaki, numaralandırma sadece kronolojik sıradan fazlasını gösterebilir...'

Gerçekten katmanlar olabilirler mi? Belki de resimler üst üste yerleştirilmeliydi?

Eğer bunu yaparsanız ve resimleri doğru şekilde düzenlerseniz, belki tamamen farklı bir şeye, mesela bir illüzyona benzederler.

Sasaki kitapçıktaki çizim sayfalarını yırtıp onları sırayla katmanlamaya çalıştı: (1) Bebek, (2) Yaşlı kadın, (3) Kadın. Sonra onları ışığa tuttu.

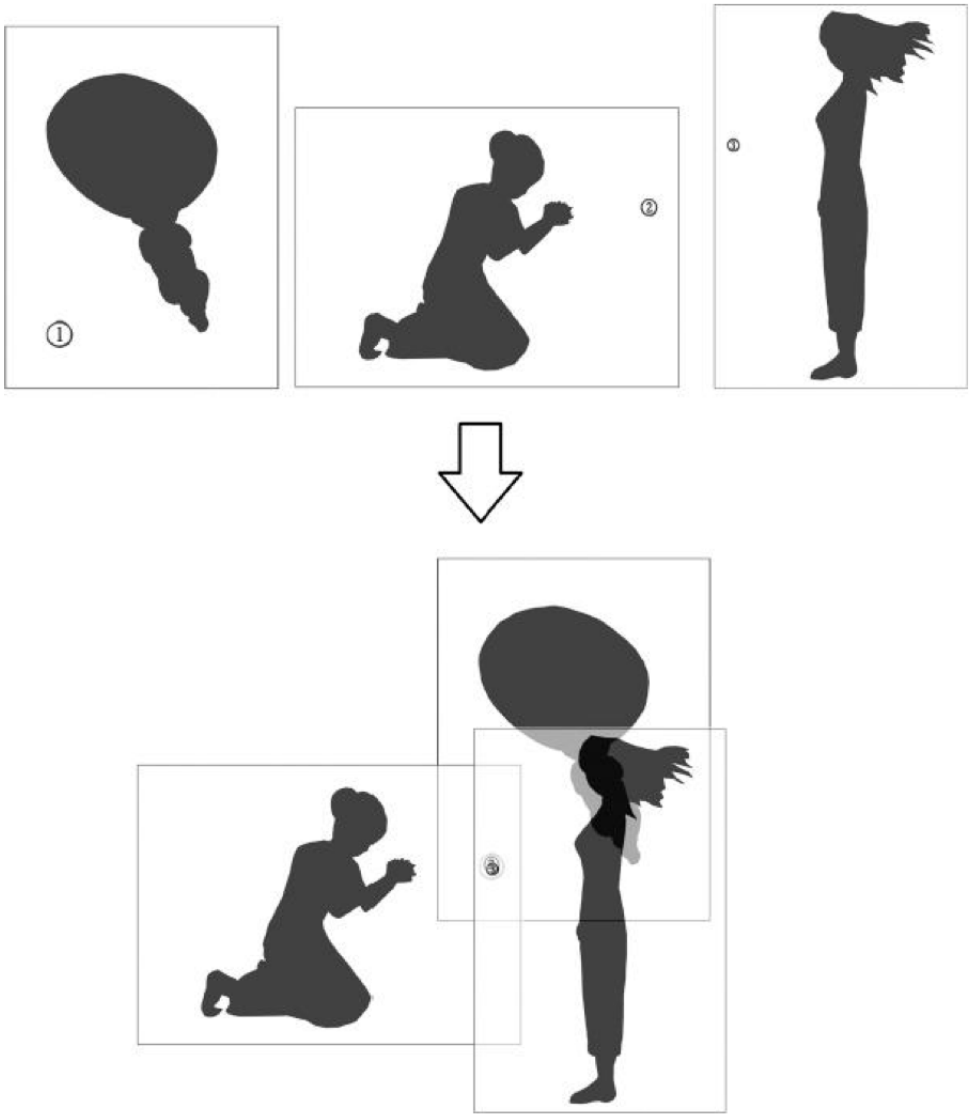

③

Üç fotoğraf birbirine karıştı ama özel bir şey ortaya koymuyor gibiydi.

Fotoğrafları ayarlamayı, açıları değiştirmeyi, pozisyonlarını değiştirmeyi denedi... Her türlü şeyi denedi ama sonunda umutsuzlukla sandalyesine yaslandı. Sonsuz olası konfigürasyon vardı.

'Lanet olsun. Keşke bir tür ipucum olsaydı... 'O zaman Kurihara'nın sözleri ona geri geldi.' Bu rakamlar tam da işin merkezinde." Sadece şunu unutma: her şeyin merkezinde sayılar var.' Bulmacayı çözmek için numaraların anahtar olduğu ona söylenmesine gerek yoktu... Neden bu kadar bariz bir konuda bu kadar ısrarcıydı, öyle tekrar ediyordu?

'Hayır, bir dakika bekle... "Merkez" gerçekten ... Sasaki düşündü. Bu durumda, 'merkez' tam olarak bunu ifade edebilir. Odak. Çekirdek. Birkaç şeyin birleştiği eksen noktası . . . Paketlenmiş kitapçığını bir arada tutan zımba gibi.

Sasaki resimleri tekrar düzenledi, 1, 2 ve 3 numaraları aynı yerde koydu. Sayıları merkezde tutarak, üç resmi döndürdü. Üç çizimin yerine oturup tamamen yeni bir resim yaratmasını umuyordu.

Ama tek sonuç başarısızlıktı.

* * *

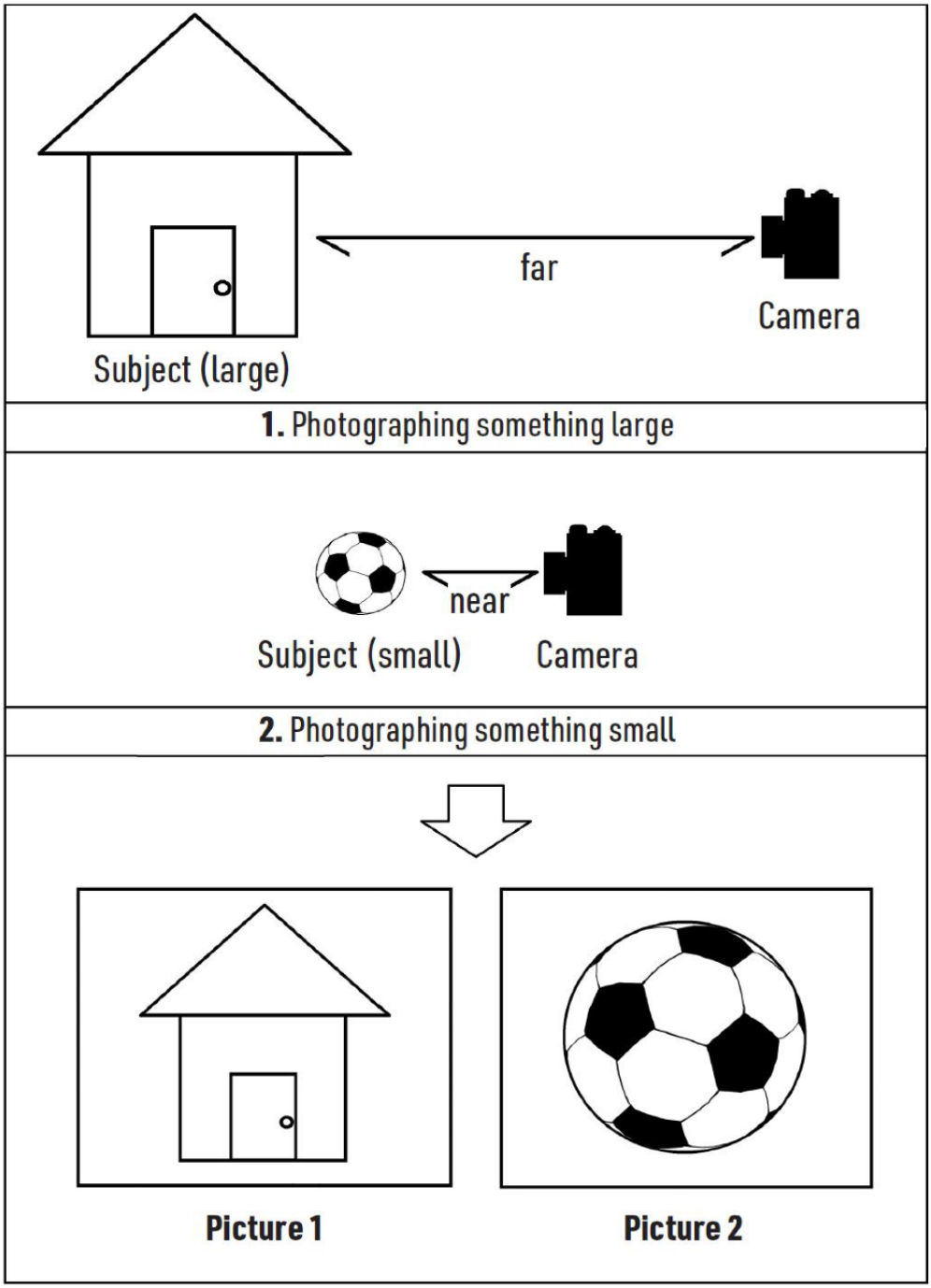
O öğleden sonra saat dörtte Sasaki hemen kampüsün uzak bir köşesinde kendi başına duran kulüp binasına girdi.
Her türlü kültürel ve edebiyat kulübünün kullandığı odalarla doluydu. Paranormal Kulübü'nün kapısını en son açtığından beri yarım yıl geçmişti. Kitaplar ve dergilerle dolu küçük alanda, Kurihara yalnız oturuyordu.

'Üzgünüm, bu kadar uzun sürdü. Diğerleri nerede?" Günümüzde genellikle sadece ben oluyorum.' Sasaki kulübün tükenmekte olduğunu fark etti. Her zaman küçüktü ve şimdi Sasaki'nin sınıfındaki öğrenciler mezuniyete hazırlanıyor ve iş buluyordu. Kurihara için biraz acıdı.

'Tamam o zaman, Sasaki. Sırrına hazır—"Bir saniye bekle. Aslında az önce kendi çıkarımlarımı yapıyordum.'

Sasaki, ders sırasında optikalizyonlar ve 'merkez' hakkında aldığı ilhamları paylaştı.
Kurihara başını salladı. 'Anladım. Burada oldukça iyi bir mantık hattındasın. Bence bu doğru saymak için yeterli.'
'Nasıl yani? Henüz bulmacayı çözmedim." Doğru yoldasın, sadece bir adım daha atman gerekiyor. Dinle Sasaki, bu bir bulmaca. Bu beş çizim birleştirmeniz gereken parçalar. Şimdi, hayal edelim. Bir yapbozun parçaları farklı boyutlarda olsaydı, bir araya getirebilir misin?'

'Demek istemiyorsun...' 'O beş çizim aslında kağıda yazılmıştı. Sonra Raku, fotoğraflarını çekti ya da bir şeyler yaptı ve bloguna yükledi. Önemli olan çizimlerin orijinal boyutunu fotoğraflara bakarak anlayamıyorsun.'

far
Camera
Subject (large)
1. Photographing something large
near
Subject (small)
Camera
2. Photographing something small
Picture 1
Picture 2

'Örneğin, büyük bir şeyin fotoğrafını çektiğinizde, her şeyi çerçeveye almak için geri çekilmeniz gerekir. Ve küçük bir şeyle tam tersini yapar ve yaklaşırsın. Sonuç olarak, fotoğraflardaki nesnelerin hepsi aynı boyutta görünüyor.'

'Yuki'nin çizimler için kullandığı kağıtların hepsi farklı boyutlarda olsaydı, resimlerden ayırt edemezdik. Yani, tarandıktan sonra bulmacamızın parçaları artık ölçekte olmayacaktı. Ne kadar eşleştirmeye çalışırsan çalış, optikalüzyonunu asla tamamlayamazsın.'

"Yani, onları orijinal boyutlarına geri getirmemiz mi gerekiyor? Ama orijinallerini görmeden ne olduklarını bilemeyiz, değil mi?'

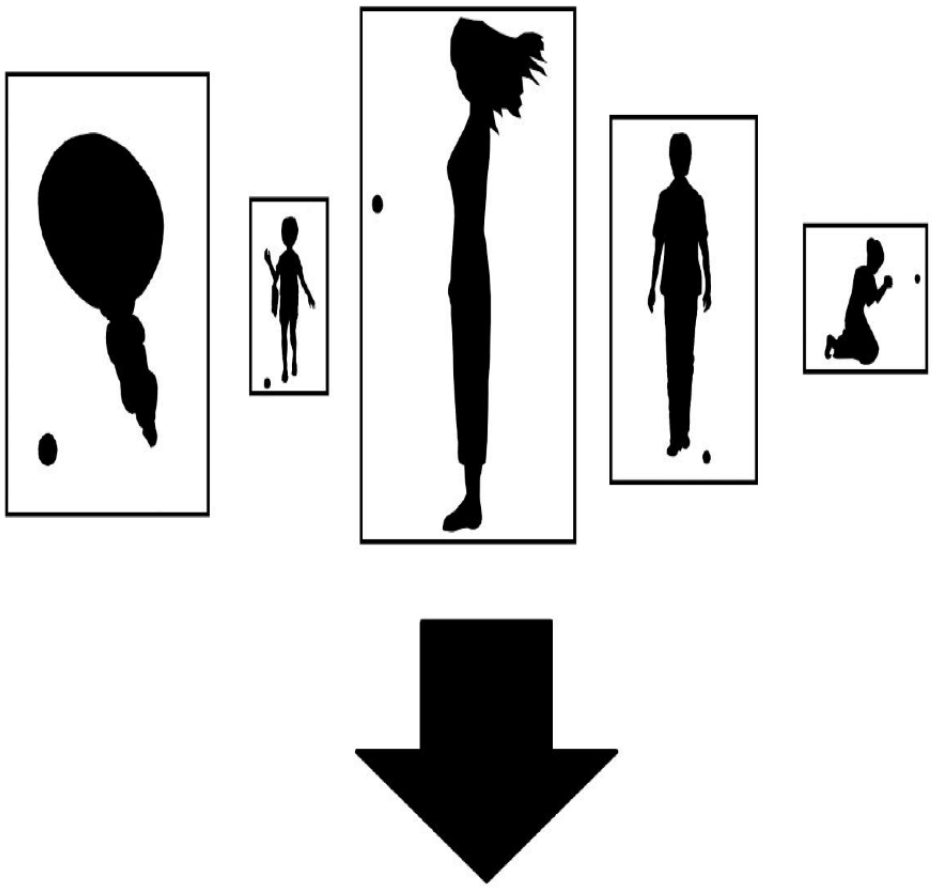
'Haklısın ama tahmin edebiliriz. Beş resim için standart olabilecek merkezi bir nokta var.'

'Cen— Sayıları mı diyorsun?" Aynen öyle. Tıpkı senin de anladığın gibi, fotoğrafları sırayla düzenlersen, tüm numaralar sıralanır, fotoğrafı tamamlarsın. Ama şimdi odaklanmamız gereken şey sayıların kendisi değil, her birinin etrafındaki daire. Bak, görüyor musun? Çaplar hepsi farklı, değil mi? Eğer çıkarımımız doğruysa—yani sayılar gerçekten merkezse—o zaman tüm o daireleri yaklaşık aynı büyüklükte çizdiğini varsaymak doğal olur.'

'Yani, resimleri büyütürsek veya küçültürsek ki tüm sayıların daireleri aynı boyutta olsun, onları orijinal göreli boyutlarına geri getirebiliriz?'

'Doğru. Ve seni tam da bunu yapman için buraya çağırdım. Al, bana ver.'

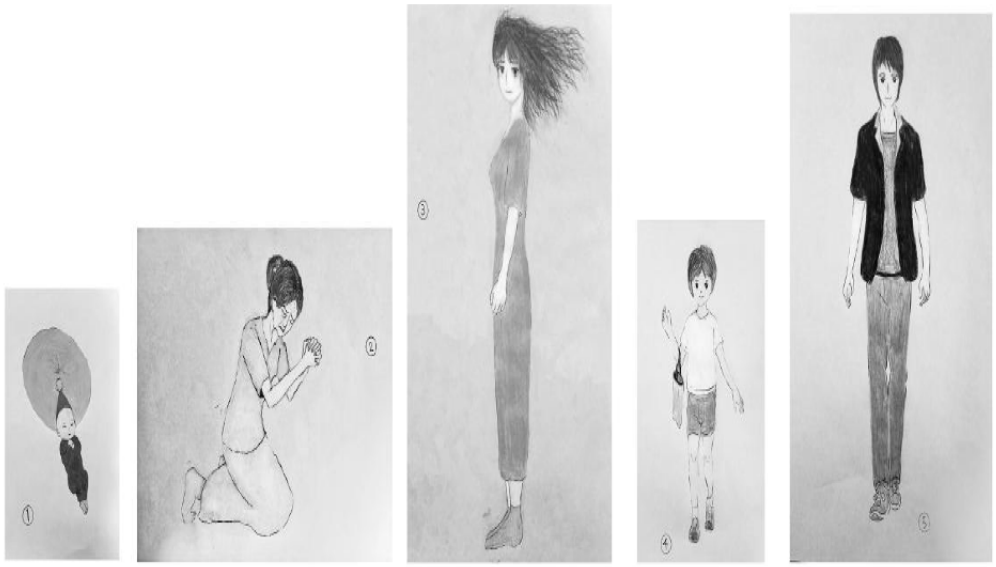
Kurihara, Sasaki'nin kitapçıktan kopardığı beş çizimi aldı ve odanın bir köşesindeki matbaaya doğru yürüdü.

'Bakalım . . . Bunu yüzde yirmi patlatacağız... Ve bunu yüzde on küçültme . . . Ve bu . . .'
Kendi kendine mırıldanarak kontrolleri ustaca manipüle etti, ta ki yazıcı beş çizim çıkarana kadar.
'Hepsi bitti. Sanırım artık orijinal göreceli boyutlarımız var." Çok farklılar... Peki, o zaman sıraya koyacağız." Bekle orada. Bir büyük sorunun daha var, Sasaki." Öyle mi?" Daha önce katmanladığını ve ışığa tuttuğunu söyledin, değil mi?'

'Doğru.' O halde, dinle. Beş çizim birden beşe numaralandırılmış. Bu sayılar fotoğrafların sırasını göstermelidir. Ve bu aynı zamanda emir yanlışsa numaranın işe yaramayacağı anlamına gelmeli.'

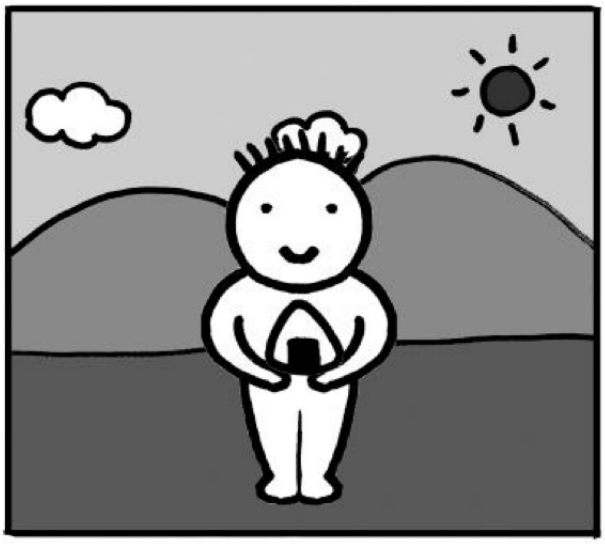
'Evet, sanırım öyle." Şimdi, onları ışığa tutarsanız, siparişin ne farkı olur? Temelde, 123, 231, 321, önemli değil. Tablo her zaman aynı olacak. Hepsi birbirine karışıyor.'

① ② ③ ④ ⑤

'O zaman ne yapmalıyız?" Daha önce katmanlı kompozisyon duydunuz mu?" Hayır, üzgünüm, hiç duymadım." İllüstrümatörler için yaygın bir tekniktir. Yani, diyelim ki bir sanatçı komisyon alır, diyelim ki "bir çocuğun tepelerin fonunda bir pirinç topu tutan bir fotoğrafını çizmesini" diyelim.

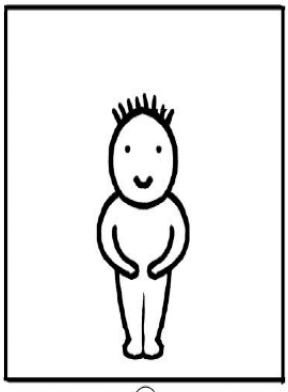
'Ama çoğu zaman müşteriler fotoğraf bittikten sonra isteklerini değiştiriyor. Mesela, "Pirinç topunu sandviçe değiştirelim," ya da "Çocuğu kıza çevir" ya da "Arka planı bir tepeden şehir manzarasına değiştir." Her değişiklik için tüm resmi yeniden çizmek zorunda kalsalar, asla yetişemezlerdi. Bu yüzden, çizerken resmi "katmanlara" ayırıyorlar.'

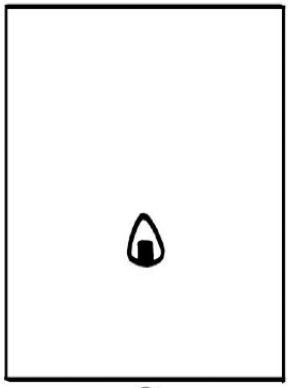
'İlk olarak, Tepelerin arka plan katmanını oluştururlar (1). Sonra Çocuk (2) ve son olarak Rice Ball (3) gelir.
'Her çizimin etrafındaki negatif alanı kaldırarak, 1, 2 ve 3 katmanları üst üste koyarak resmi tamamlayacaklar. Sonra, müşteri pirinç topunu kısmal etmeye karar verirse, tek yapması gereken 3. katmanı yeniden çizmektir. Ama dikkat edilmesi gereken bir şey katmanların sırasıdır. Örneğin 2 ve 3'ü tersine çevirirseniz, pirinç topu çocuğun arkasında saklanır. Yani, katman kompozisyonunda düzen çok önemlidir. Blogda Yuki'nin profesyonel bir illüstratör olduğu yazıldı, bu yüzden katman kompozisyonunun ikinci doğa olduğunu düşünüyorum. Bu durumda . . .'

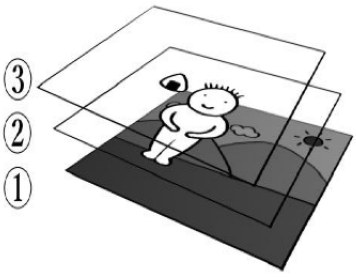
①

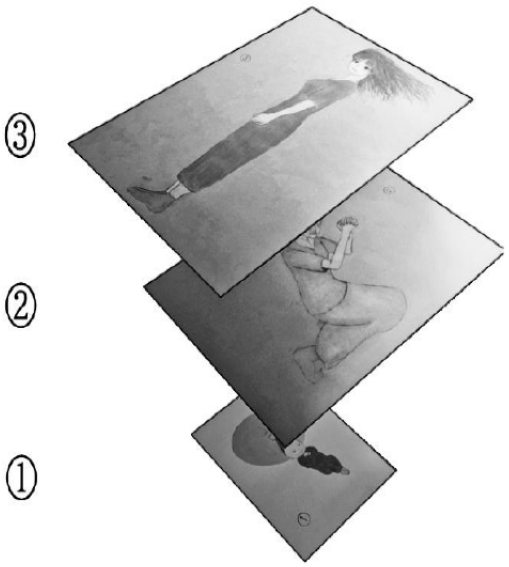
②

③

'1 etiketli çizim, bebek, arka planımız, alt katmanımız. Katman 2, yaşlı kadın, üstüne koyuyor, en son olarak 3, yetişkin kadın. Hadi bu üçüyle deneyelim.'

Kurihara, dairesel sayıların hizalanmasını sağlayacak şekilde üç katmanı üst üste koydu, sonra üç resmi sayıların etrafına ayarladı.

'Burada . . . Sanırım." Başarılı oldu mu?" Umarım. Ama negatif boşluğu kesmemiz lazım.' Kurihara makas aldı ve kesmeye başladı. Bunu yaparken Sasaki bunu görmeye başladı. Bir fotoğraf şekilleniyordu. Gerçekten mide bulandırıcı bir şey. Bu sırada Kurihara mutlu bir şekilde mırıldanarak kesiyordu.

'Hey, Kurihara,' diye sordu Sasaki, korkmuş bir sesle. 'Bu fotoğrafın ne ortaya çıkaracağını biliyor musun?'

'Evet, biliyorum. Dün çözdüm." Yani... Neden bu kadar eğleniyor gibisin?" Çünkü eğlenceli. İşte geldik!' Bitmiş resmi masaya koydu. O üç çizimin sırrı... Yuki'nin içlerinde sakladığı bulmacanın çözümü. İşte oradaydı.

'Asla... Olamaz." Bu, Yuki'nin birinin çözmesini istediği sır olmalı.' Bebeğin başının arkasındaki yastık kadının karnıyla örtüşüyordu, onu hamile gösteriyordu.

Ve Sasaki, bebeğin neden 'Noel Baba gibi giyinmiş' olduğunu anladığında ürperti hissetti. O kırmızı üçgen aslında onun karnında bir yaraydı, değil mi? Ve vücudundaki kırmızı renk onun kanıydı. Birinin anneyi kesip bebeği çıkardığı bir fotoğraftı.

Yaşlı kadın dua etmiyordu. Bebeği tutup annesinin bedeninden çekip çıkarıyordu. O beyaz kıyafetler dini bir kıyafet değildi, doktor kıyafetleriydi.

Sonra kadının bedenine baktı. Soluk ten. İfadesiz yüz, bakan gözler. Doğaüstü sert kollar.
Bir ceset fotoğrafıydı, değil mi?' Bu fotoğraf . . . ?" demek istemiyorsun?" Doğru. 'Bebeği kurtarmayı başardılar ama Yuki masada vefat etti.' Blog yazısında yazdığı gibi. Bebek cerrahi olarak doğumlandı, yani sezaryen ile ve ameliyathanede öldü.'

'Bu yüzden karnını kesip bebeği çıkardılar. Resim havaları gibi.'

Birinin gerçek kaderini böyle bir hileli filmde saklamak normalde sapkınlık olurdu... Ama bu farklıydı. Yuki bunu ölmeden önce çizmişti.
Yuki gizlice kendi ölümünün bir resmini çizmişti. O sözler, 'geleceğin vizyonları...' Kalbinde ağır bir şey vardı.' Yuki kendi ölümünü mü tahmin etti?' diye Kurihara'ya sordu.' Sence öngörme gücü vardı?" Yani, eğer değilse, bunu nasıl açıklarsın?" Belki de birinin onu öldüreceğini biliyordu.' Kurihara gerçekçi davranıyordu.

'Ne?!' Mesela sadece. Yani, ya kadın doğum uzmanından biri ona kin besliyor ve doğum sırasında onu öldürmeyi planlamışsa?'

'Ah, hadi ama, bu biraz abartı." Sizce bu mantıksız bir hipotez mü? Unutma, hastanede o çılgın tavsiyeyi veren kişi abreeksiyon bebeğini normal şekilde doğurdu.'

'Ama bize doğru hazırlıkla pantolonlu bebeğini normal şekilde doğurabileceği söylendi.'
'Bunun sonucu olarak Yuki'nin doğumda zorlanması ve ölmesiydi. Neredeyse ölümünün hastane tarafından planlanmış bir cinayet olduğunu söyleyebilirsin.'
'Hastanede biri onu öldürmeyi mi planlıyor?!' Kurihara başını salladı. 'Ve sonra, bir gün, Yuki planı anladı. Bu çizimler, Raku'ya doğum sırasında ölebileceğini bildirmek için bir yoluydu.'

'Tartışma için diyelim ki bu doğru. Neden bu gerçeği masum fotoğraflara gizlemek için bu kadar zahmete giriyorsun? Neden sadece Raku'ya söylemiyorsun?' Sasaki sordu.

'Onunla konuşmasını engelleyen bir şey olmalı. Raku'nun blogunda yazdıkları doğruysa, Yuki geçmişte bir tür günah işlemiş olmalı. Ve bunun gerçekten korkunç bir şey olduğunu ima ediyor.'

Ve senin işlediğin günahın derinliklerini de anlayamıyorum.' Yani, hastanede birinin Yuki'yi öldürmek istemesinin sebebi o günahın intikamıydı?' Sasaki hâlâ kafası karışıktı.

'Eğer öyleyse, Raku ile konuşmak itiraf etmek anlamına gelir.'

Seni affedemem. Ama yine de seni her zaman seveceğim.'" Seni affedemem . . ." Bu, Yuki'nin ne yaptığını Raku ile ilgili olduğunu ima ediyor. Ve bu yüzden ona söyleyemedi. Hatta ölümü ne olursa olsun pişmanlıkla kabul etmeye hazır olabilirdi. Ama Raku'nun ölümünden sonra gerçeği bilmesini istedi, bu yüzden ona şifreli mesaj bıraktı.'

'Ne korkunç.' Bunların hepsi benim spekülasyonum. Çok ciddiye alma." Hayır, bence sen—"Zaten ne kadar düşünürsek düşünelim önemli değil, çünkü gerçeği asla bilemeyeceğiz. Sonuçta, onlar için biz hâlâ birkaç yabancıyız. Hiçbir bağlantı yok.'

* * *

Sonrasında ikisi dışarı çıktı, kampüs yakınlarındaki küçük bir lokantada akşam yemeği yediler, sonra yollarına gittiler. Ayrılırken Kurihara, 'Sasaki, bugün bu kadar vaktini aldığım için özür dilerim.' dedi. Meşgul olduğunu biliyorum.'

'Endişelenme. Kulübe tekrar dönmekten keyif aldım. Teşekkürler.'

'Hayır—teşekkür ederim. Yarın tekrar iş arayışına mı gideceksin?" Evet. İki farklı şirket yarın bilgilendirme oturumları düzenliyor, sonra ders var.'

'Zor geliyor. Sanırım o blog hakkında bazı fikirler üzerinde çalışmaya devam edeceğim.'

'Gerçeği bulursan, bana haber ver." Yaparım. Söz ver. 'Eve dönerken Sasaki, Kurihara'nın mantığını çözmeye çalıştı.

- Geçmişte Yuki ölümcül bir günah işlemişti. Hastane kadın doğum bölümündeki bazı personel ona karşı kin besliyordu ve Yuki'yi öldürmek için dolaylı bir yol olarak tehlikeli bir doğum planı önerdi. Yuki planı anladı ve o hileli resmi ölüm mesajı olarak çizdi. Farkında olmayan Raku, çizimleri memnuniyetle blogunda paylaştı. Sonra Yuki doğum sırasında öldü. Yuki'nin ölümünden birkaç yıl sonra, Raku resimlerin sırrını çözdü ve böylece hem ölümünün gerçeğini hem de işlediği günahı kavraydı.

Her şey çok uzak görünüyordu.
Öncelikle, neden onu bu kadar nefret eden birinin çalıştığı bir hastaneye gittiğini anlayamıyordu. Ve eğer onu öldürme planı olduğunu anlarsa, polise giderdi, değil mi? Her zaman hastane değiştirebilirdi, değil mi? Yuki neden yardım almaya çalışmadı?

Yaptığı tek şey hileli resimler çekmekti.' Fotoğraflar... Hey, bir dakika . . .' Sasaki aniden büyük bir şeye yakalanmış hissetti.

Kurihara üç fotoğrafın sırrını çözmüştü. Ama aslında beş fotoğraf vardı. O diğer ikisinin sebebi neydi? Muhtemelen onların da bir hilesi vardı, değil mi?

Sasaki, Kurihara'nın yazıcısında boyut ayarları yaptığı kalan iki fotoğrafı çıkardı: (4) Çocuk ve (5) Man. İki resmi sayıları hizalı şekilde üst üste koydu. Bunu yaptığında kalbi acı bir sarsıntı yaptı.

'Ah, burası . . .'Beyaz alanı kesmeye gerek yoktu. Fotoğrafları kaldırdı ki sokak lambası arkadan parlıyordu.

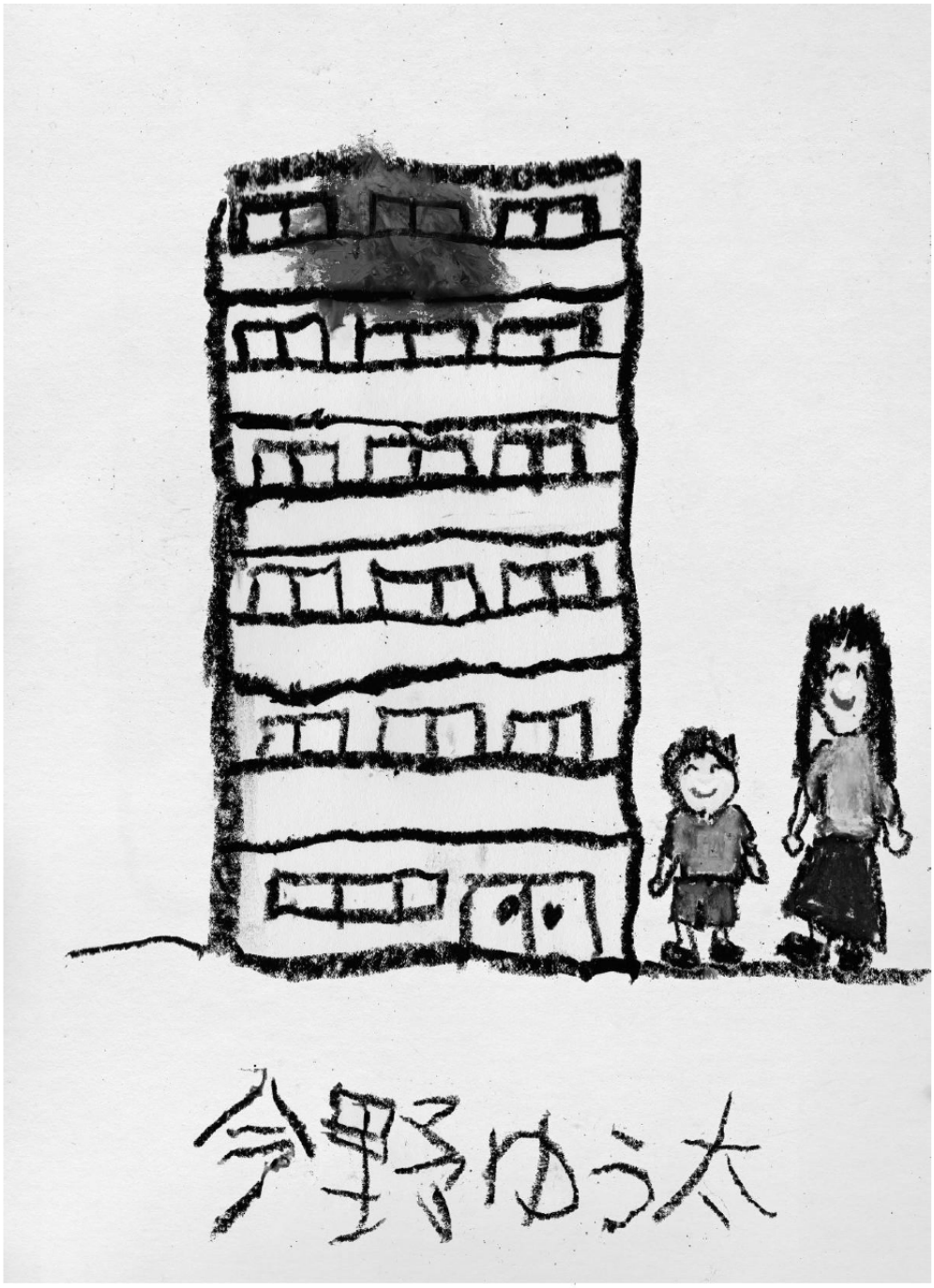

Bir baba ve çocuktu, el ele yürüyordu. Geleceğin başka bir vizyonu... Yuki, o gittikten sonra geleceğin bir resmini çizmişti. Bunu yaparken ne hissediyordu?

Sasaki aniden Kurihara ile tekrar konuşmak istedi. Adamın ne düşündüğünü öğrenmek istiyordu.
Arkasını döndü ve geldiği yöne koşmaya başladı. Kurihara çok uzağa gidemezdi.

Ama nereye bakarsa baksın, Kurihara'yı bulamıyordu.

İkinci Bölüm
Lekelenmiş Oda

今野ゆう太

Yuta Konno

Yuta Konno'nun babası Haruto, üç yıl önce kış aylarında öldü.
Yuta o zamanlar sadece üç yaşındaydı, bu yüzden ne olduğunu tam anlamıyordu. Ağlamamış, üzgün olmamıştı. Ama annesini, her zaman sessiz ve nazik, tamamen kederle dolu görünce, ona çok kötü bir şey olmuş gibi hissettirdi. Bu onu endişe ve korkuyla doldurdu.

Şimdi ise Yuta neredeyse altı yaşındaydı. Babasıyla ilgili birkaç bulanık anı yavaş yavaş siliniyordu. Ama bir anı açıktı.

Üç yaz önceydi, babasının ölümünden sadece birkaç ay önceydi. Babası Yuta'yı mezarlığa götürüp dua etmişti. Evden sadece on dakikalık yürüyüş mesafesindeydi. Yuta, parlak mavi gökyüzü altında geniş bir saman şapka takarak, babasının nazik sesiyle konuşmasını dinledi.

> Ama ne kadar uğraşsa da, Yuta ne dediğini asla hatırlayamıyordu. Zihninde duyabildiği tek şey cırcığın gürültülü korosuydu.

Naomi Konno

Naomi Konno akşam yemeği hazırlarken kötü bir ruh halindeydi. Kalın bir soğan soydu ve ince doğradı, ama tüm zaman boyunca dikkati yan odaya yönelmişti. Oturma odası sessizdi. Yuta muhtemelen kanepede yayılmış, gözyaşlarının eşiğindeydi. Tavayı ocağa koydu ve yağ ekledi. Yeşil soğanlar ekildi ve kızartmaya başladı. Kafası düşüncelerle dönüyordu.

Ona çok sert davrandım. Ama bu önemli bir ders. Ama mutlaka bunu söylemenin başka bir yolu olmalıydı? Ama iyi sözlerle öğretemeyeceğiniz şeyler var. Yeşil soğanlar yumuşadı ve havayı tatlı bir koku doldurdu. Buzdolabından biraz kıma alıp tavaya ekledi.

Yuta çizmeyi severdi. Çok küçükken saatlerce mutlu bir şekilde oturur ve kıvrımlı çizgiler çizerdi, ama şimdi insanlara, hayvanlara ve araçlara geçmişti. Düzgün resimler çizebiliyordu. Hatta yardım etmek için araçlar kullanmaya başlamıştı. Şu anda en sevdiği şablon cetvelciydi.

Farklı şekillerde delikleri olan büyük plastik bir cetveldi: daireler, üçgenler, yıldızlar. Küçük bir çocuk bile bu deliklerin içini kalem veya kalemle izleyerek mükemmel şekiller çizebilirdi. Ve çok, çok eğlenceli görünüyordu. Tabii ki bu sorun değildi. İstediği kadar çizebilirdi, tabii ki çizim kağıdına yazsın.

Ama linolyumda? Kalıcı marker mi? Ve bu ilk kez de değildi. Daha önce banyo duvarına çizim yapmıştı. Ve ondan önce oturma odasındaki sütundu. Ovuşturup ovmuştu ama sadece biraz solmuştu, kaybolmamıştı.

'Çocuklar sonsuz merakla doludur. Bir şeylere başvurmak, kendini ifade etmenin önemli bir yoludur. Onları bunun için azarlamak saçmalık.' Bunu bir çocuk yetiştirme makalesinde okumuştu. Yazar açıkça ev sahibiydi.

'Acaba kiracı olsalar aynı şeyi söyler miydiler?' Naomihad kendi kendine acı bir şekilde mırıldandı.

Etin kızardığını görünce bir blok tofu aldı ve elinde küp parçalara böldü. Onlar da girdi. Tavadan harika bir cızırtı geldi. Mapo tofu karışımı kutusunu açtı, bir paket mildpaste çıkardı ve ekledi. Naomi baharatlı yemekleri severdi. Gençken, baharatsız yiyecekleri insan tüketimine layık düşünmemişti bile, ama anne olmak, daha hafif ve tatlı sosların zevklerini gözlerini açmıştı. Mapo tofu ciddi şekilde kabarmaya başlarken, pirinç makinesi şarkısını çaldı, pirincin hazır olduğunu gösteriyordu.

Naomi iç çekti ve moralini değiştirmeye çalışarak zorla gülümseyerek çalıştı. Oturma odasına yöneldi.

'Yuta sevgilim, akşam yemeği hazır.' Yuta oturduğu yerden Naomi'ye temkinli bir şekilde baktı, ifadesini okumaya çalıştı. Anne daha iyi mi hissediyordu, yoksa hâlâ kızgın mıydı?

Ben de çocukken aynı şeyi yaptım ve ailem bana kızdı. Naomi kasıtlı olarak sesini daha yumuşak hale getirerek dedi: 'Anne artık deli değil. Hadi, yiyelim.' Gülümsedi.

'Tamam. Yiyeceğim.' Yuta'nın ifadesindeki gerginlik biraz hafifledi.

* * *

Akşam yemeği bittikten ve Yuta yıkanıp yatağa yatırıldıktan sonra, Naomi bulaşıkları yıkadı, çamaşırları katladı ve nihayet dinlenebildi. Saat on birdi. Günün yorgunluğu onu sardı ve kanepeye çöktü. Artık o kadar genç değilim. Bu çocuğu gerçekten tek başıma büyütebilir miyim? Yarı zamanlı işinden yeterince para kazanamıyordu. Daireleri şehirdeki en ucuzlarından biriydi ama her ay kira ödemekte zorlanıyordu.

Okul, sınavlar, iş arayışı... Yuta'nın önündeki tüm yaşam evreleri için parayı nasıl bulacaktı? Onu tüm bu süre boyunca güvende tutabilir miydi?
Sanki bitiş çizgisi olmayan bir maraton koşuyormuş gibi hissediyordu. Ve onu korkutan sadece gelecek değildi. Son zamanlarda aklını başka bir şey kuralıyordu.
Birisi beni takip ediyor. Bu hissi ilk kez iki gün önce, akşam saatlerinde hissetti. Eve dönerken, işini bitirip Yuta'yı anaokulundan aldıktan sonra, aniden birinin arkasından onları izlediğini hissetti. Ama arkasını döndüğünde kimse yoktu. Muhtemelen hayal gücü olmalı.

Ama ertesi gün, eve dönerken arkalarında birinin rahatsız edici varlığını tekrar hissetti.
Bugün ise nihayet şüphelerini doğruladı. Eve dönerken alışveriş yapmak için bir markete uğramışlardı. Dışarı çıktıklarında, dükkanın önündeki kompakt bir araba dikkatini çekti. Göze çarpıyordu; Mahallede gördüğü bir model değildi.
Tekrar yürümeye başladıklarında, araba yavaşça hareket etmeye başladı, onları takip etti. Sinirleri gerildi. Araba hareket etmeye devam etti, arkasında sabit mesafeyi koruyordu. Şoför açıkça garip davranıyordu. Kaçmalı mılar? Durmalı mılar? Dön? Düşündüğünde her seçeneğin tehlikeleri vardı, bu yüzden Yuta'nın elini sıkıca tuttu ve yürümeye devam etti.
Kısa süre sonra apartmanları göründü.' Hadi Yuta, acele edelim!' Naomi Yuta'nın elinden tuttu ve adımlarını hızlandırdı. Binanın girişine dalış ettiler ve hemen ardından araba hızlanıp yanından geçti. Bu, onun en kötü korkularını doğruladı.

'Ah, keşke Haruto hâlâ burada olsaydı,' diye mırıldandı Naomi, odanın bir köşesindeki aile Budist sunağına bakarken. Bu boş bir dilekti, ama her akşam yapmaktan kendini alamıyordu. Yuta'nın babası Haruto, sunaktaki çerçeveli fotoğraftan gülümsedi.

Naomi yavaşça kanepeden kalktı. Sunakta sunulduğu yerden küçük bir kase mapo tofu aldı, plastik ambalajla kapladı ve buzdolabına koydu. Bu onun kahvaltısı olacaktı. Oturma odasına geri döndü, fotoğraf önünde kısa bir dua etti, sonra sonunda yatağa yöneldi.

Yuta, kendi futonunun yanında derin uykuya dalmıştı. Muhtemelen tüm ağlamalarından yorgundu. Yuta son zamanlarda Haruto'ya giderek daha çok benziyordu. Onun da Haruto gibi büyümesini istiyordu. Kalbinde o duayla, futonuna kaydı.

* * *

'Dinle, ben burada sürekli alışveriş yapıyorum, tamam mı? Yani, eğer bana bundan daha iyi bir müşteri hizmeti sunamazsan, belki işimi başka bir yere götürürüm. Beni duyuyor musun?'

Yaşlı kadın da beş dakikadır benzer tehditler savunuyordu. Naomi'nin alışverişlerini poşetlere yerleştirme şeklinden memnun değil ve ona bu konuda azarlar söylüyordu.

'Bence tekrar müşterilere nasıl davranacağını öğrenmen gerekiyor. Başından beri. İsim etiketini göster. Konno, değil mi? Bunu patronuna mutlaka bildireceğim. Ah, beni en kötü moda soktun!'

Son şikayetini tükürdükten sonra, hâlâ öfkeyle uzaklaştı. Naomi onu derin bir eğimle yola saldı. Kasasındaki saate gizlice göz attı. Saat altını geçmişti, o zaman çıkış yapması gerekiyordu.

Zaman kartını delikledi, hızlıca üniformasını değiştirdi ve dükkândan aceleyle çıktı. Yuta'nın anaokulu akşam yediye kadar çocuklara bakacaktı. Ama yine de, neredeyse tüm çocuklar altıdan kısa bir sürede alındı. Geç kalanlar ise öğretmenle yalnız kalan ebeveynlerini beklerdi. Naomi o yalnız manzarayı umursadığından daha çok kez görmüştü. Yuta'yı daha fazla yalnızlıktan korumak istiyordu, tek başına bir ebeveynin oğlu olmasına rağmen. Bu düşünce Naomi'yi sokaklarda koşarken harekete geçirdi.

Saat 6:15'ten hemen önce vardı. Bebek odasının kapısından geçtiğinde, tiz bir ses haykırdı: 'Ah! Yuta'nın annesi!' Örgülü bir kız ve büyük, sakallı bir adam kapıya doğru yürüdü. Yuta'nın sınıf arkadaşı Miu Yonezawa'ydı,

ve babası. Miu, Yuta'nın özellikle iyi bir arkadaşıydı. Naomi biraz çömeldi ve gülümseyerek, 'Merhaba, Miu!' dedi. Sonra kızın babasını selamlamak için doğruldu.

'İyi akşamlar, Bay Yonezawa." Ve size iyi akaklar Bayan Konno. İkimiz için de zor bir gün daha olacak, sanırım.'

'Evet, her zamanki gibi." Elbette. Gelecek ay, evde küçük bir barbekü planlıyoruz. Seni ve Yuta'yı oynamaya davet etmekten mutluluk duyarız! Yiyebildiğimizden daha fazla sığır eti yiyeceğiz. En iyi Yonezawa sığır eti, biliyorsun!'

'Affedersiniz?" Ah, küçük bir şaka, Yonezawa adında bir sığır eti var. Ve soyadımız Yonezawa olduğu için . . . neyse, aldığımız her sığır eti Yonezawa sığır eti olur... Sadece küçük bir şaka.'

'Baba, fena oluyorsun!' Miu memnuniyetsizce söyledi. Mükemmel zamanlaması Naomi'yi kahkahalarla kahkahalara boğdu.

'İşte yine başladım... Miu, ne sert bir eleştirmensin!' Baba Yonezawa biraz utanmış olsa da gülümsedi, sonra kızıyla el ele mutlu bir şekilde yürüdü. Naomi onların ardınca baktı, kalbi ısınmıştı.

Bayan Yonezawa şu anda kanserle hastanedeydi. Ay sonunda ise hospis bakımı için eve dönecekti. Her ailenin bir yükü vardı, öyle ki.

Zor zamanlarda bile herkes çok pozitif kalıyor. Ben de çok çaba göstermek zorundayım. Naomi bir şekilde kendini toparlanmış hissetti.

İçeride, Yuta ve grubunun öğretmeni Miho Haruoka birlikte ajigsaw puzzle üzerinde çalışıyorlardı. Naomi yine onun son alınan çocuk olduğunu gördü.

'Yuta, geç kaldığım için özür dilerim!' dedi. Yuta başını kaldırdı, sonra tekrar bulmacaya baktı.

'Bir dakika anne, bulmacayı bitirmedim.' Bu kısa, çocuğunun sesine hiç uymuyordu. Dört buçuk yaşındayken sevinç dolu 'Anne!' diye koşmayı bırakmıştı. Görünüşe göre kamusal alanda annesine fazla yapışkan görünmenin 'havalı olmayan' olduğuna zaten karar vermişti. Naomi için biraz üzücüydü ama belki de erkekler için böyle olması daha iyiydi.

Bayan Haruoka, Yuta'yı bulmacaya bakarken azarladı, sonra dedi ki, 'Yuta, anneyle konuşmak istediğim bir şey var. Burada yalnız bekleyebilir misin?

Bir dakika?'
Naomi'nin kalbi bir an durdu. Bir şey mi oldu? Yuta memnuniyetsiz görünüyordu ama Bayan Haruoka onu yatıştırarak şöyle dedi: 'Döndüğümde bitmiş bulmacayı göster, tamam mı? Dört gözle bekliyorum!'

Muhtemelen işe yaramış olmalı, çünkü Yuta başını salladı ve bulmacaya yeni bir kararlılıkla saldırdı.

Bayan Haruoka, Naomi'yi personel odasına yönlendirdi.' Yorgun olduğunu biliyorum, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Lütfen, oturun,' dedi.

'Teşekkür ederim.' Naomi, katlanabilir bir sandalyeye çöktü, Bayan Haruoka ise bir tane daha getirdi ve yanına oturdu.

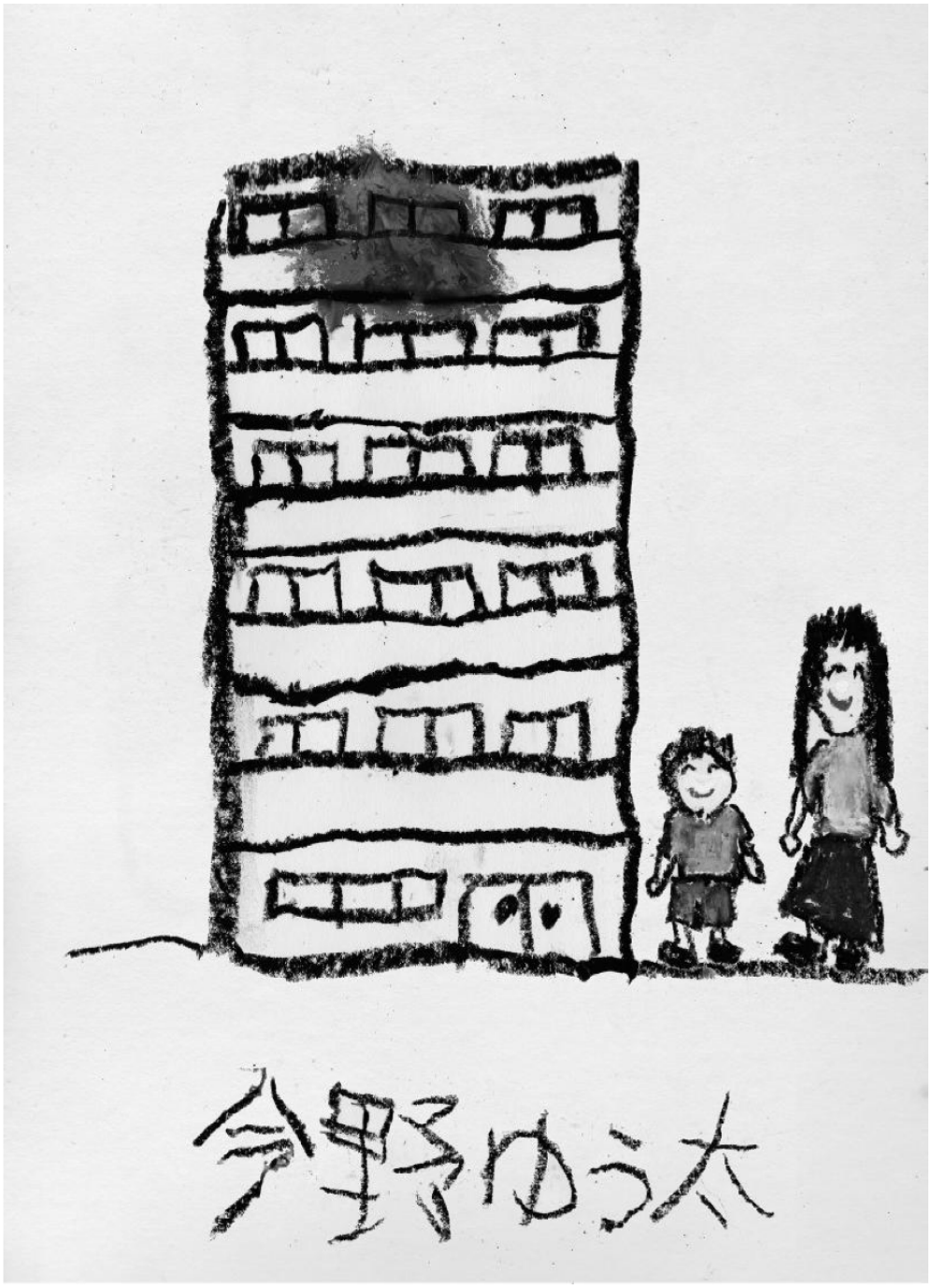
'Yuta evdeyken son zamanlarda bir şey değişti mi?" Değişti mi? Ne demek istiyorsun?" Örneğin . . . Korkutucu bir TV programı izlemeye başladı mı?'

'Korkunç TV mi? Hayır, öyle bir şey izlemiyor. Bir şey mi oldu?'

'Bir dakika.' Bayan Haruoka ayağa kalktı ve personel masasından bir şeyler almak için yanına yürüdü.

'Bu öğleden sonra sınıfta çizim zamanımız vardı. Anneler Günü yakında geliyor, bu yüzden çocukların annelerinin hediyelerinin fotoğraflarını çizmelerine karar verdik. Yani... Yani, Yuta'nın çizdiği resim hakkında...

Naomi, Bayan Haruoka'nın ona verdiği çizime şaşkın kalktı.

今野ゆう太

KONNO Yuta

Sağda çizilen iki kişi açıkça Yuta ve Naomi'ydi. Ortada ise yaşadıkları apartman binası vardı. Katların ve odaların sayısını yeniden yaratmakta iyi iş çıkarmıştı, hatta girişi doğru şekilde yerleştirmişti. Tabii ki insanlara kıyasla çok küçüktü ama dikkatini çeken fotoğrafın üstüydü.

Üst katın ortasındaki oda büyük gri bir karayla kaplıydı.

O, Naomi ile birlikte yaşadıkları odaydı.' Bayan Haruoka . . . Yuta bu gri lekeyi kendisi mi yaptı?' Yuta çizmeyi çok severdi. Hoşuna giden birini yaptığında, yatana kadar mutlu bir şekilde oturur ve yiyecekti. Naomi bunu sevimli buldu ve özel olarak buna 'özgüven zamanı' dedi. Yuta'nın kendi işini kirletmesi hayal edilemezdi. Yani, belki yakındaki bir koltukta oturan bir çocuk ona şaka yapmıştı? Yuta'nın sınıf arkadaşlarına şüphe uyandırmak istemiyordu ama aklı bir sıçrayışı yaptı. Haruoka bunu önceden tahmin etmişti.

'Bazı çocuklar çizim veya el işi sırasında başkalarının işleriyle uğraşıyor. Genellikle bir şey ifade etmezler, ama hedefin duygularını incitebilir. Bu yüzden biz öğretmenler bu tür şeylerin yaşanmaması için herkesin kendi işine odaklanmasını ve dikkatini vermeye özen gösteririz. Bugün kimse Yuta'nın çizimiyle şaka yapmadı.' diye emin olabilirim.

'Anladım..." Ama üzgünüm ki, her çocuğun çiziminin her adımını takip edecek kadar dikkatli izleyemedim. Bu çizim bitene kadar fark ettim, bu yüzden Yuta bu gri lekeyi yaparken tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Bunun için özür dilerim.'

'Özür dilemeye gerek yok. Biliyorum, birçok çocukla tek başına başa çıkmak zorundasın. Her küçük detayı yakalamanın imkansız.'

'Teşekkürler." Ama neden bunu yaptı ki?" Aslında, daha önce sormuştum. Ve Yuta, 'Söylemek istemiyorum' dedi. Bunu mu söyledi?" Yuta çizmeyi çok seviyor ve genellikle fotoğrafları hakkında uzun süre konuşmaktan mutlu olur. Aslında biraz endişeliyim ve bugün onunla ilgili neler olabileceğini merak ediyorum. Bu bina . . . Senin yaşadığın yer orası, değil mi?'

'Evet. Ve karalanmış oda... Orası bizim dairemiz." Ben de öyle sanıyordum. Bu yüzden son zamanlarda evde kötü bir şey olup olmadığını merak ediyordum.'

Bu sözler Naomi'nin göğsünde keskin bir acı yarattı, önceki geceyi hatırladı.

'Aslında Haruoka Bayan', dün gece... 'Naomi ona önceki geceyi anlattı, Yuta'nın duvarlara karalamaları konusunda çok sert davrandığı zaman. Sadece en kısa gerçekleri paylaşmayı planlamıştı, ama konuşurken duyguları yükseldi ve farkına varmadan hissettiği tüm kendini suçlamalarını itiraf etmişti.

Bitirdiğinde, Bayan Haruoka Naomi'nin gözlerine baktı ve sempati dolu bir sesle, 'Anladım. Ama ondan sonra barıştınız, değil mi?'

'Yaptık.' Ve Yuta kendisi neden ona azar verdiğini anlıyor, değil mi?" Galiba... Evet, onu azarladığımda nedenleri her zaman net ifade etmeye özen gösteririm.'

'Eğer durum buysa, bunun sebebi olamaz. Bak . . .'

Bayan Haruoka çizimdeki anneye işaret etti.' Annenin yüzü çok güzel çizilmiş. Eğer hâlâ başını belaya sokmaktan üzgünse, seni böyle çekmezdi.'

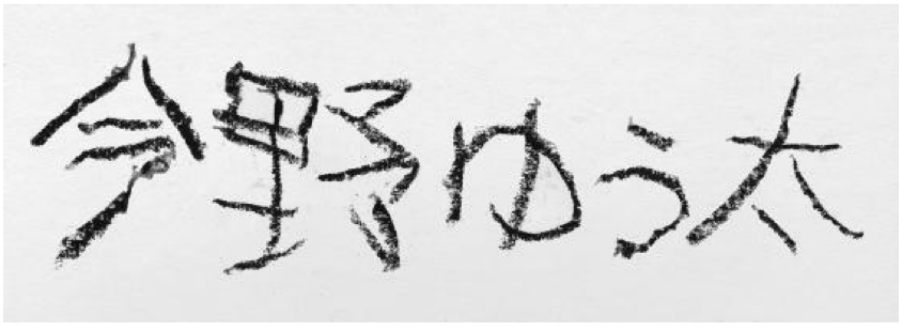
'Bu doğru mu?" Evet, o yüzden artık bunun için endişelenmezdim. Şimdilik ona göz kulak olalım. Bugün sadece geçici bir şey olabilir.'

'Çok teşekkür ederim. Gerçekten rahatlattın." Ama bir uzman gibi konuştuğum için özür dilerim! Ve bir dakika bekle.' Bayan Haruoka, Yuta'nın çizimini ofis matbaasına götürdü ve bir kopyasını yaptı.

'Bu aslında Anneler Günü hediyesi olmalı, o zamana kadar çizimleri burada tutuyoruz. Ama eminim bunu düşüneceksin, o yüzden şimdilik yanında bulundurman gereken bir kopya var.'

'Teşekkürler. Çok düşünceli." Ne demek. Ah, ve Yuta'nın fotoğrafını sana gösterdiğimi sadece ikimiz arasında tutalım. Sonuçta bu bir sürpriz olmalı.'

'Ah, tabii ki. Hahaha, şaşkın yüzümü pratik edeceğim!' Naomi elindeki kopyaya dikkatle baktı. Sonra bir şey fark etti.

KONNO Yuta

'Bunu Yuta kendisi mi yazdı?" Yaptı." Kanji yazmayı ne zaman öğrendi?" Aslında, geçen hafta hepimiz kendi isimlerimizi inkanji yazma pratiği yapmaya başladık. Çocuklar gelecek yıl ilkokula gidecek, artık öğrenmeye başlamalarının zamanı geldi.'

'Öyle mi!" Yuta'nın kendi hatırlamasını ne kadar çabuk hatırladığına şaşırdım. Tüm o darbelerle birlikte adı hâlâ biraz fazla zor ama artık aile adını kanjilerle hafızadan yazabiliyor.'

'Aman Tanrım.' Yuta nasıl bir adam olurdu? Nazik bir adamdı, ama belki de bir sadon da.

İkisi sınıfa geri döndü. Yuta bulmacayı bitirmişti ve gururla sergiliyordu. Bayan Haruoka ve Naomi ikisi de coşkulu bir övgüyle karşılık verdi ve kısa süre sonra Yuta utangaç bir şekilde gülümseyerek parlıyordu. Hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu. Naomi biraz rahatladı.

* * *

Anaokulundan çıktıklarında, gökyüzü ayarların altında kızıl bir lekeyle kaplanmıştı.
'Açım,' diye homurdandı Yuta. Ve Naomi de öyleydi. Ama bugün yemek yapacak enerjisi yoktu.

'Hey, Yuta, bu akşam dışarıda yemek yemeyelim mi?'

İkisi yolda rahat bir restoranda durdu. Yemeklerini bitirip dışarı çıktıklarında karanlık çökmüştü. El ele yürüyerek yola çıktılar.

Ana caddeden mahallenin arka sokaklarına geçtiler ve binaları göründü. Naomi'nin bedeni korkudan bilinçsizce sertleşti. Bir önceki günkü arabayı hatırladı.

Sorun değil... Sağ? Kesinlikle dört gün üst üste değil... Tam o anda, saat gibi bir araba motorunun hafif uğultusunu duydu. Alçak, bir şekilde ürkütücü bir ses yavaşça yaklaştı. Naomi, doğrudan eve gitmediği için pişman oldu. Dışarısı o kadar karanlıktı ki, bir şey olsa bile kimse bunu göremezdi.

'Anne, bir araba geliyor.' Biliyorum. Arkanı dönme." Neden olmasın?" Çünkü ben öyle söyledim, işte bu yüzden.' Hemen arkasında asfalt üzerindeki lastik sesini duyabiliyordu. Farlar ikisinin de üzerinde parlıyordu. Gölgeleri, biri büyük, diğeri küçük, önlerinde yere düştü.

'Anne." Hadi Yuta, koşalım.' Naomi Yuta'nın elini tuttu ve onu koca çekti. Yaptıklarında araba hızlandı. Neden? Kim o? Ne istiyorlar? Korku ve kaygı neredeyse onu gözyaşlarına boğdu. Odasında olmak istiyordu, kapı kilitli, ve şimdi. Güvenli bir yerde olmak istiyordu.

Bina girişi göründü.' Ayaklarına dikkat et, Yuta.' Merdivenleri hızla çıkardılar, cam kapıları açtılar ve lobiye girdiler.

Dünya parladı. Daha önce floresan ışıklara bu kadar minnettar hissetmemişti. Kim olursa olsun, buraya girmeden onları takip etmezdi. Titreyen dizlerini sakinleştirmeye çalıştı, asansörün 'Yukarı' düğmesine bastı ve derin bir nefes aldı. Kapıların üzerindeki gösterge '6' olarak parlıyordu. Asansörün altıncı kattan inmesi yaklaşık on saniye sürecekti.

Korkuyla girişe doğru baktı. Bir şey dikkatini çekti. Cam kapılar bulanık ışıkla doluydu. Farlar. The

Araba binanın dışında durdu. Bir 'tak' sesi duydu. Bir araba kapısının açılma sesi. Sürücü arabadan inmiş miydi? Kesinlikle hayır. . . .

Asansör dördüncü kattan geçti. Kısa bir süre bina yöneticisinin odasına kaçmayı düşündü ama sonra saatin mesai geçtiğini hatırladı. Müdür çoktan eve gitmiş olurdu. Kaçacak yer yoktu.

'Yuta, neden bu taraftan gitmiyoruz?' Asansörün yanındaki merdiven boşluğuna işaret etti. Yuta memnun görünmüyordu.

'Ah... Altıncı kat çok uzak!' Ve doğrusunu söylemek gerekirse, Naomi titreyen dizlerinin merdivenleri koşup çıkabileceğine pek inanmıyordu.

Tekrar kapılara baktı. Düşününce, uzun zaman olmuştu ama araba kapısının kapandığını duymamıştı. Belki sürücü kapı açık halde onlara bakıyordu? Bu ürkütücü bir düşünceydi ama kimsenin onları acele etmeyeceği anlamına da gelebilirdi.

Birkaç saniye sonra asansör kapıları açıldı. Yuta'yı içeri çekti ve altıncı katın düğmesine bıçakladı. Kapılar yavaşça kapanmaya başladı.

Daha hızlı! Daha hızlı! Ve tam o anda. Kapılar arasındaki daralan boşluktan Naomi, cam lobi kapılarının dışında birini açıkça gördü.

Gri uzun, uzun bir ceket giymişti. Yüzü kapüşonla gizlenmişti ama yapısından bir erkek olduğunu anlayabiliyordu.

O kim? Altıncı kata ulaştılar. Kapılarına sadece birkaç adım daha kaldı. Gerginlik azalmaya başladı ve koridorda yürürken Yuta'ya, 'Yuta, seni böyle koşturduğum için özür dilerim.' dedi. Bahse girerim hepiniz terlisiniz, değil mi? Eve gelir gelmez banyoya atla, tamam mı?'

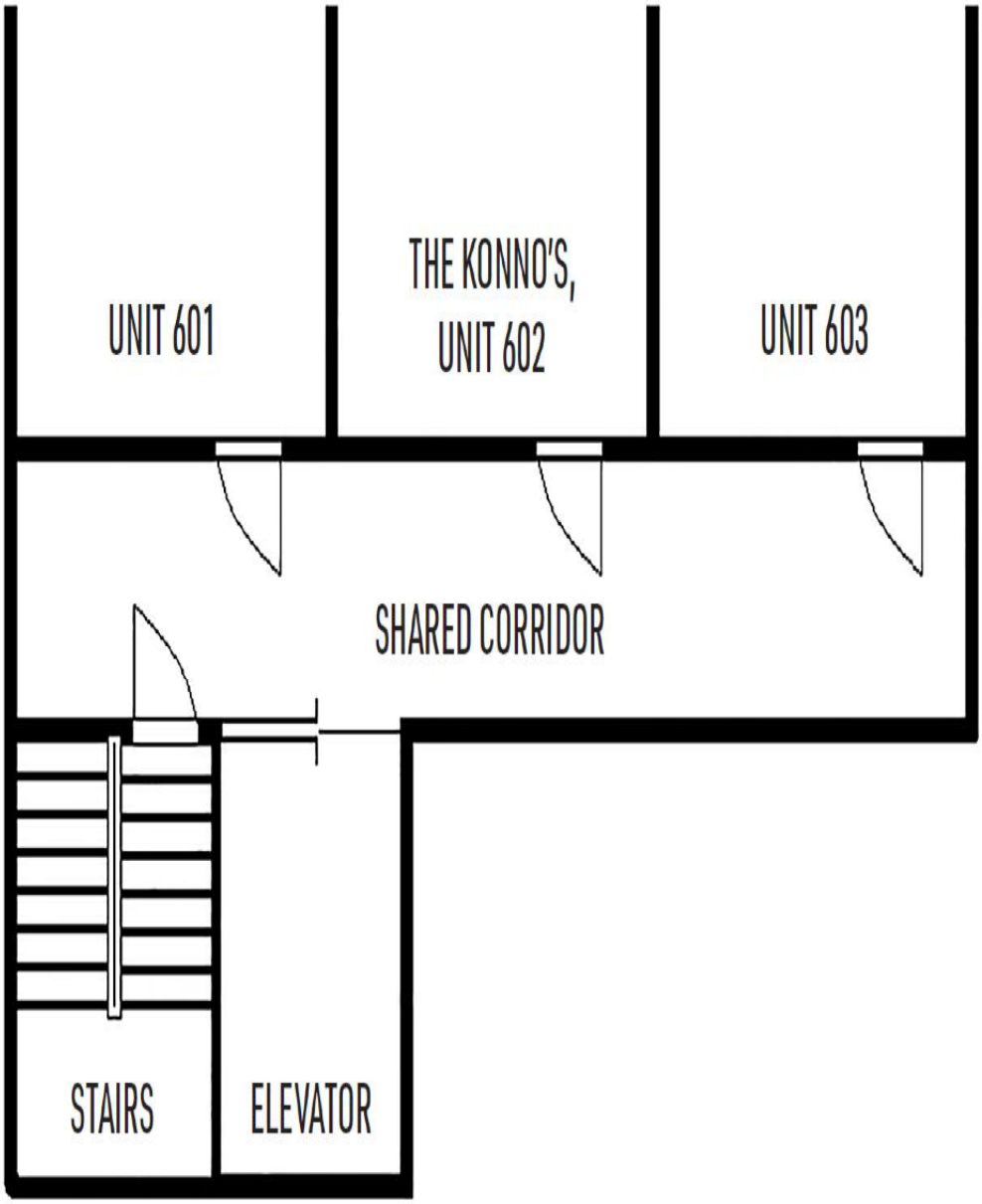
'Önce YouTube izlemek istiyorum.' Ah, şimdi, bir kez izleyebilirsin—'Bunu söylerken, arkasında bir şey hissetti. Varlık . . . Ya da daha doğrusu, bir ses.

'Anne? Ne oldu?" Üzgünüm, Yuta. Hadi acele edelim.' Dinledi. Hırıltı . . . Hırıltı . . . Birinin kendi nefes nefesini susturmaya çalıştığı gibiydi. Bu bir düşük seviyeydi,

Erkeksi bir ses. Kulakları, 'Merdiven' işaretli kapının arkasından geldiğini söylüyordu. Kalbi göğsünde durdu.

O . . . Merdivenlerde bizi takip etti mi? Naomi ve Yuta asansöre bindikten sonra, ceketli adam merdivenleri hızla çıkarıp onları engellemek için mi atladı? Ama onların altıncı katta yaşadıklarını nasıl bilebilirdi? Sonra Naomi, Yuta'nın az önce söylediklerini hatırladı.

'Ah... Altıncı kat çok uzak!' Duymuş muydu? Dışarıdan mı? Ne yapmalılar? Asansöre binip zemin kata inip dışarı mı koşalım? Ama bunu yaparlarsa, merdiven boşluğuna geri dönmek zorunda kalacaklar... Hayır. Bütün vücudu bu düşünceye karşı çıktı. Daireleri tam oradaydı. Sadece içeri girmeleri gerekiyordu.

Çantasından anahtarını aldı. Elleri titriyordu. Birkaç saniye sürdü ama sonunda kilidin anahtarını aldı. Tam o sırada, merdiven boşluğundan bir gıcırdama duydu. Ağır bir kapının yavaşça açılma sesiydi.

Geliyor! Naomi parmak uçlarına odaklanıp anahtarı çevirdi. Kapı kolunu çevirerek kapı açıldı. Yuta'yı önce itti, sonra yarı açık kapıdan kendisi geçti. Kapıyı sertçe kapattı ve elleri titreyerek kilit ve zinciri taktı. Göz deliğinden baktı. Adam ortalıkta yoktu. Bakmaya devam etti ama o gelmedi.

Naomi yere yığıldı, tüm gücü elinden kaçtı.' Anne... İyi misin?" Evet. İyiyim. Sanırım.' Aklı geri döndüğünde, kalbi şüpheyle dolmaya başladı. Neden beklemişti? Asansörden çıkıp kapıya ulaşmaları arasında zaman vardı. Onlara ulaşabilirdi. Ama kapının arkasında beklemeye devam etmişti.

Duyduğu 'gıcırtı' düşündü. Neden o anda kapıyı açmıştı?

'Aman Tanrım...'Naomi korkunç bir hata yaptığını biliyordu. Adam onların içeri girdiğini görmüştü. Ona nerede yaşadığımızı gösterdik. O gece, Naomi neredeyse şafak doğana kadar uyanık kaldı. Oturma odasında oturuyordu, sürekli kapı açıklığının farkındaydı. Sürekli bir adamın kapıyı levye ile zorla açıp bıçakla içeri girdiğini hayal ediyordu.

Polisi aramalı mı? Ama aslında hiçbir şey olmamıştı. Onların bunu herhangi bir suç olarak göreceklerinden şüpheliydi.

Ve her şeyden önce, Naomi'nin polisten kaçmak için kendi nedenleri vardı. Ne yapacağım? Herhangi biri hakkında mı? Zayıfça inledi. Sonra gözleri masadaki bir kağıda takıldı. Bu, Bayan Haruoka'dan aldığı Yuta'nın fotoğrafının kopyasıydı.

'Son zamanlarda evde kötü bir şey olup olmadığını merak ediyordum.' Acaba Yuta adamın varlığını bir şekilde fark etmiş ve stresini o fotoğrafla ifade etmiş olabilir mi? Eğer öyleyse, kesinlikle işler böyle devam edemezdi. Bir şey yapması gerekiyordu, hem de hızlıca.

Ah, Haruto . . . Lütfen bize göz kulak olun. Naomi, aile sunağındaki Haruto'nun fotoğrafına yalvaran gözlerle baktı.

Sabah dörtten itibaren gökyüzü aydınlanmaya başladı. Birkaç saat sonra, her zamanki yoğun günü yeniden başlayacaktı.

Biraz uyumam lazım.

Naomi, kurşun bedenini kaldırmakta zorlandı ve yatak odasına sendeleyerek girdi. Yuta'nın dağınık yatak örtülerini düzeltti ve onun yanındaki futonuna yığıldı. Alarmını altıya ayarladı, gözlerini kapattı ve saniyeler içinde derin bir uykuya daldı.

* * *

Gözlerini açtığı andan itibaren kötü bir his vardı. Pencereden süzülen ışık yanlıştı. Saate baktığında yedi buçuk gösteriyordu.

'Aman Tanrım...' Futonundan fırladı. Genelde bu, evden çıktığı zaman olurdu.

'Yuta, uyan! Geç uyuduk!' Yanındaki futona baktı ve ürperti hissetti. Yuta gitmişti.' Muhtemelen tuvaleti kullanıyordur... Değil mi?' diye mırıldandı, sakinleşmeye çalışırken banyoya yöneldi. Ama o orada değildi. Ne oturma odasında, ne mutfakta, ne balkonda, ne de dolaplarda. Hiçbir yerde yoktu.

Kalbi göğsünde hızla atıyordu. Dışarıda değil mi? Mümkün değil . . . Yalnız mı dışarı çıkıyorsun? Asla . . .

Sandaletlerini giydi ve kapıyı açmaya çalıştı, sonra fark etti. Kapı kilitsizdi. Zincir serbest bırakıldı. Aşağıya baktı... Yuta'nın ayakkabıları gitmişti.

Naomi'nin ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. Sesi gelmedi.

Miho Haruoka

'Evet . . . Evet . . . Elbette, buradaki hepimiz size yardımcı olmak için elimizden geleni yapacağız. Her zaman bizi arayın. Umarım iyidir... Hayır, hayır... Tabii ki sorun değil. . . . Evet. Tamam, hoşça kal.'

Miho Haruoka telefon telefonunu değiştirdi.

'Bir şey mi oldu, Bayan Haruoka?' Kreşte deneyimli bir öğrenci olan Bayan Isozaki, yanından sordu.

'Peki . . .'

* * *

Sadece birkaç dakika önce, Bayan Haruoka her zamanki gibi işe gelmiş ve sabah rutinine başlamıştı ki telefon çaldı. NaomiKonno, Yuta'nın annesiydi.

'Bu Naomi Konno! Meşgul olduğunuzda rahatsız ettiğim için özür dilerim. Yuta mı ? . . Yuta Konno orada mı?'

Telefonda Naomi'nin panik halinde olduğunu anlayabiliyordu. Bayan Haruoka Pre-K eğitimine geri döndü.

'Bayan Konno? İyi misin? Öncelikle, sakinleşmeye çalış. Derin nefes al. Nefes alın... Nefes ver... Nefes alın... Nefes ver... Bana ne olduğunu anlatabilir misin?'

Naomi üzgün kaldı ama Yuta'nın gittiğini keşfettiğini açıklayabildi.

'Bu endişe verici... Yuta henüz gelmemiş gibi görünüyor." Düşündüm ki . . . Ah, nereye gitmiş olabilir ki?" Polise ulaştın mı?" Polis... 'Naomi'nin sesi bir sebepten dolayı düştü.' Hayır... Şimdi yapacağım. Uh . . . Sanırım bu, kreşten izin alacağı anlamına geliyor. Onu bulur bulmaz sana haber vereceğim. Endişelendirdiğim için özür dilerim!' Naomi aceleyle telefonu kapattı.

* * *

'Ah canım... Bu bir endişe kaynağı. Bir şey olursa haber verin! En iyisi devam etsem iyi olur.' Bayan Isozaki Haruoka'nın hikayesini sonuna kadar dinledi, sonra birkaç kısa kelimeyle aceleyle konuştu. Başka biri onun tepkisini biraz soğuk bulabilirdi ama Bayan Haruoka bunun kesinlikle öyle olmadığını biliyordu.

Bayan Isozaki, iki yaşın altında çocukların olduğu bebek sınıfından sorumluydu. Birkaç saniyelik dikkatsizlik bile bir çocuğun hayatını tehlikeye atabilir. Başka bir sınıfın çocuğu için endişelenecek vakti yoktu.

Bayan Haruoka, personel odasında yalnız oturup Yuta'yı düşünüyordu. Onlarla iki yıldır birlikteydi. Sadece birkaç yıl boyunca herhangi bir çocuğa göz kulak olmasına rağmen, onları kendi çocukları gibi bakmaya devam etti. Aslında onun isteyeceği Yuta'yı kendisi aramak için dışarı çıkmaktı.

Ama yakında diğer çocuklar da gelecekti. Profesyonel bir tavır sergilemeli, odaklanmalıydı.

Bayan Haruoka ayağa kalktı ve sınıfına doğru yöneldi. Bayan Haruoka'nın başındaki Üst Sınıf şu anda yirmi iki çocukla görev yapıyordu. Yuta yokken izlenecek yirmi bir kişi daha vardı. Hepsi beş yaşından büyüktü, yani Bayan Isozaki'nin bebek sınıfından çok daha az sorun çıkarıyorlardı. Bu aynı zamanda benlik algılarının çok daha güçlü olduğu anlamına geliyordu, bu da onları herhangi bir yetişkin kadar sinsi ve kurnaz yapabiliyordu. Sadece 'Güzel Bayan Haruoka' olamazdı. Buda'nın sakinliği ile bir ogre'nin korkutusu, Pekin opera sanatçısının maske değiştirdiği kadar ustaca geçiş yapabilmeliydi.

'Tamam millet, konuşma zamanı bitti! Kasayı alma zamanı. Adını çağırdığımda yüksek sesle cevap ver.'

Birkaç yaramaz çocuk Bayan Haruoka'yı kasıtlı olarak görmezden geldi ve sertçe mücadele etmeye devam etti.

Ogre maskesi zamanı . . . Ama tam aklına gelen düşünce, çocukların seslerinden bir bağırış kesildi.

'Hey! Bayan Haruoka! Yuta neden burada değil?' Miu Yonezawa'ydı. Miu Yuta'nın yanına oturuyor ve her zaman ona göz kulak oluyordu. Yuta kendisi de sık sık onun ilgisinden biraz rahatsız oluyordu ama çoğu zaman iyi anlaşıyorlardı.

'Ah, şey, Yuta . . . Bugün aile meselesi yüzünden izinli." Ne? Ama dün bununla ilgili hiçbir şey söylemedi! Yarın geldiğinde konuşacak!'

Aman Tanrım, diye düşündü Miho Haruoka. Asla yalan uydurmamalıydım. Ama çocuklara kayıp olduğunu söyleyerek onları üzemem.

Naomi Konno

Bayan Haruoka ile telefonda konuşmak Naomi'yi biraz sakinleştirmişti. Sonra hâlâ pijamasında olduğunu fark etti. Hızla yanına koştu

Kıyafetlerini değiştirdi, sonra zemin kattaki bina yöneticisinin ofisine yöneldi. Şişman, ellili yaşlarında müdür uykulu bir şekilde bilgisayar başında yazı yazıyordu.' Affedersiniz. Ben Konno, 602 numaralı dairedeyim. Bu sabah, oğlumun kendi başına gittiği anlaşılıyor. Bana güvenlik kamerası görüntülerini gösterebilir misin?'

Adam Naomi'nin yüzüne baktı ve sinirli bir tonla, 'Sanırım . . . Ama umutlamayın. Ama girişte sadece bir kamera var, düşük bina ücretleri nedeniyle.'

'Tabii ki! Bu sorun olmaz." Sağ. Bir dakika. 'Klavyeye vurarak devam etti.' Peki, oğlun saat kaçta ayrıldı?" Saat yedi buçuktan önce olduğunu biliyorum ama tam olarak ne zaman ve saat olduğunu söyleyemem.'

'Yani, yedi otuza kadar . . . Hmm? Bu o mu?' Naomi ofis penceresinden monitöre baktı. Yuta'nın kendi başına kapıdan dışarı koştuğunu gösteriyordu.

'Evet! İşte o!' Naomi elini göğsüne bastırdı. Yuta yalnızdı. Yani, önceki geceki adamın işin içinde olmadığı anlamına geliyordu.

'Bu kadar meşgulken seni rahatsız ettiğim için üzgünüm. Teşekkür ederim,' dedi.

'Hayır, hiç de değil, pek meşgul değilim. Ama hâlâ çok küçük, gerçekten endişeleniyorsun demektir. Polisi aramamı ister misin?"

'Hayır, sorun değil.'

Miho Haruoka

Anaokulunda sabah her zamanki hızında ilerledi.
Öğle yemeği bittikten sonra çocuklar için uyku vaktiydi. Uyku görevinde olmayan nöbetçiler hepsi personel odasına geri döndü. İdari işlerini dikkatlerini dağıtmadan yapabildikleri kısa bir mola oldu.

Bayan Haruoka masasına oturdu ve evrak işlerini yapmaya başladı. Ama konsantre olmakta zorlanıyordu. Yuta'yı düşünmekten kendini alamıyordu. Çocuklara bakarken sabah boyunca kendini oyalamayı başaracaktı. İşte

Naomi'den o telefon görüşmesinden beri haber gelmemişti. Henüz onu bulamamış olmalıydı.
Bayan Haruoka aniden geçen günkü fotoğrafı hatırladı. Yuta'nın çizimini dosyadan çıkardı ve ona baktı. Gri ile karalanmış daire. Bu fotoğraf ve sabahın kayboluşu. Bağlantılı olabilirler mi?

Kendi evini karaladı. Bunun arkasındaki psikoloji ne olabilir?

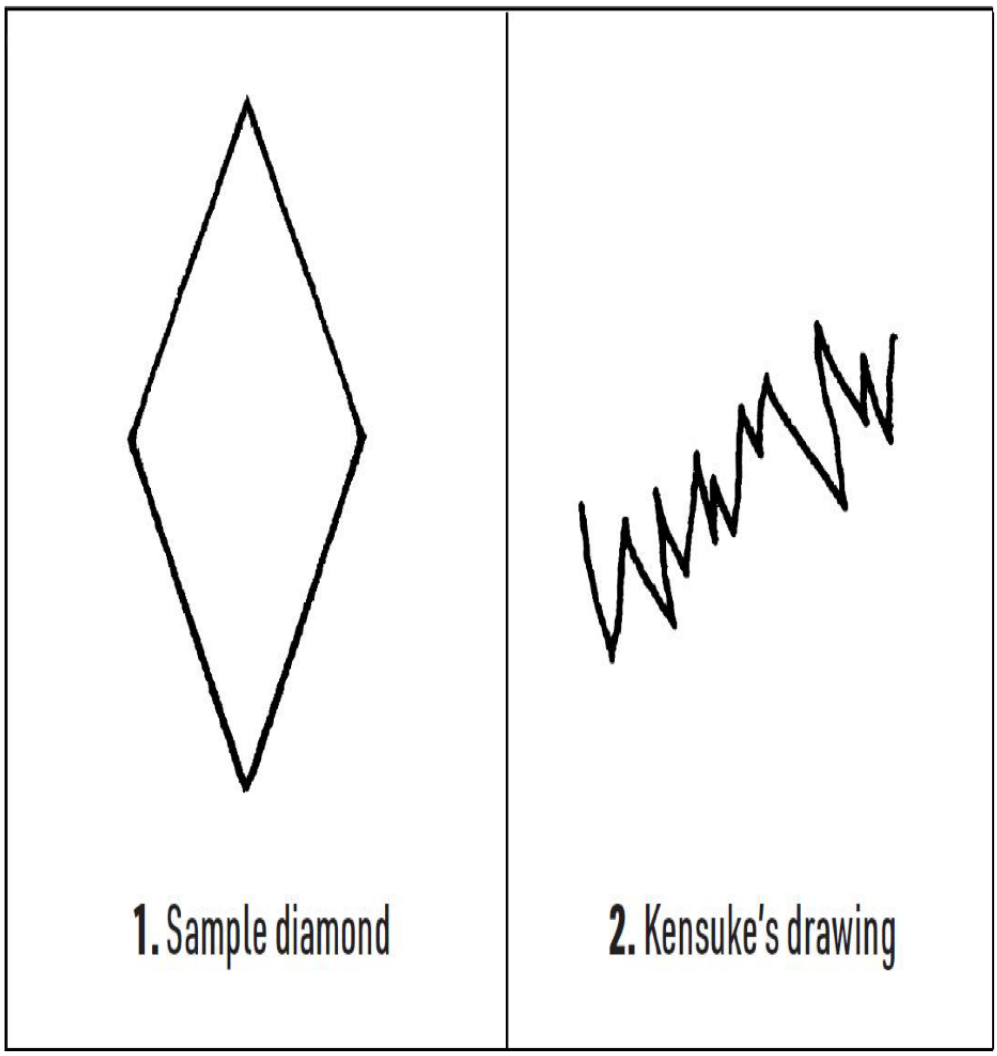
Bayan Haruoka, Pre-Kteacher olmak için çalıştığı zamanları hatırladı.

Bir keresinde özel bir öğretim görevlisi gelişimsel psikoloji dersinde konuk ders vermeye gelmişti. Konu 'fotoğraflar'dı. Yaşlı kadın, çocukların zihinlerini anlamada resimlerin önemini vurguladı.

* * *

'Bu hikayeyi anlattığımda insanlar hep çok şaşırır,' dedi profesör, tebeşir tahtaya elmas şekli çizerken. 'Bu bir romb. Buna elmas da denebilir. Şimdi, herkes, lütfen defterlerinize bu şekli çizmeyi deneyin.'

Genç Miho Haruoka, neden böyle anlamsız bir egzersiz yapmaları istendiğini kısa bir an merak etti ama kabul etti ve gevşek bir kağıda elmas çizdi.
'Hepiniz yaptınız mı? Biri çok zor mu buldu?' diye alaycı bir şekilde sordu. Sınıfta birkaç kıkırdama yayıldı.
'Kimse mi? Tabii ki hayır. Bir yetişkin sorun yaşamamalıdır. Ama ya küçük bir çocuğa denemesini istersek?'
Öğretim görevlisi tahtaya bir kağıt yapıştırdı.' Bu, yeğenim Kensuke tarafından çizilmiş bir elmas. Üç yaşındayken çizdi.'

Oda mırıldanmalarla doldu. Resim sadece keskin bir çizgiydi.' Aranızda bunun bir romb gibi göründüğünü düşünen var mı? Tabii ki hayır. Kensukedrew bunu bir referans fotoğrafından aldı ve elinden gelenin en iyisini aynı göstermeye çalıştı. Ve sonuç bu keskin çizgi ortaya çıkıyor. Şaka yapmıyordu. Ve gelişimsel bir sorunu yoktu. Gerçek şu ki, birçok çocuk elmas çizer.'

Profesörün sözleri öğrencilerinin dikkatini çekti ve bu onu memnun etti. Devam etti, şimdi yüzünde kendinden emin bir ifade vardı.

'Kensuke referans fotoğrafa baktığında, aklına şu geldi: "Dokunsam acıtır." Bak, elmasın uçları keskin görünüyor, değil mi? Bu yüzden, zihninde, o noktalara dokunmasının nasıl bir his olacağını hayal etti. Çocukların güçlü hayal gücü vardır ve acı ihtimali onu tüketirdi. O sivri tavırın acısını resminde ifade etti.'

Profesör keskin çizgiyi işaret etti.' Yetişkinler gördüklerini, gerçek olanı fotoğraflarında çizebilirler. Çocuklar ise kafalarında beliren "fikri" çizerler. Bir sanatçı gibi. İnsanlar bazen her çocuğun bir sanatçı olduğunu söylüyor ve bence bu gerçeklerden çok uzak değil.'

* * *

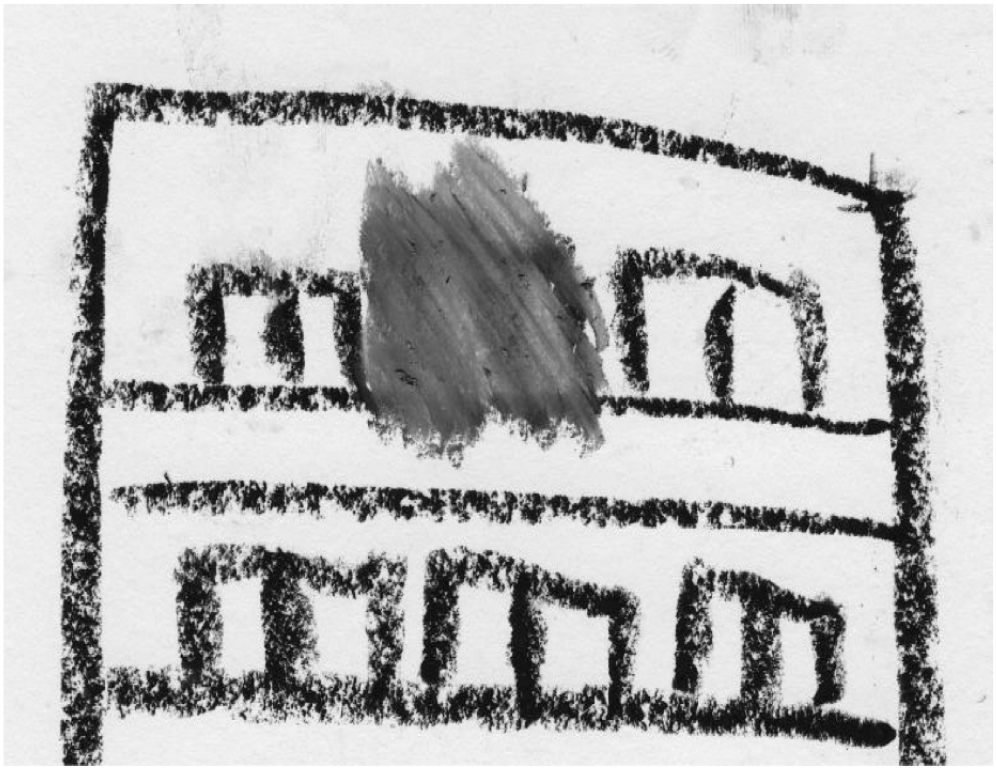
Profesörün sözleri Bayan Haruoka'nın kafasında yankılanıyordu, Yuta'nın fotoğrafına bakarken.
Çocuklar gözleriyle gördükleri şeyi çizmezler, fikri zihinlerinde çizerler... Yani, Yuta bu resmi çizdiğinde, aklında bir 'gri karmaşa' görüntüsü vardı.

Bayan Haruoka, Yuta'nın ne hissettiğini öğrenmek istedi. Fotoğrafı sınıfa geri götürdü.
Boş sınıfta otururken, Bayan Haruoka personel masasından pastel boyalar ve kağıtlar aldı. Fotoğrafı kopyalarken ona baktı. Muhtemelen ona hiçbir şey söylemeyecekti, ama bu eylem Yuta ile aynı zihni bulmasına yardımcı olabilirdi.

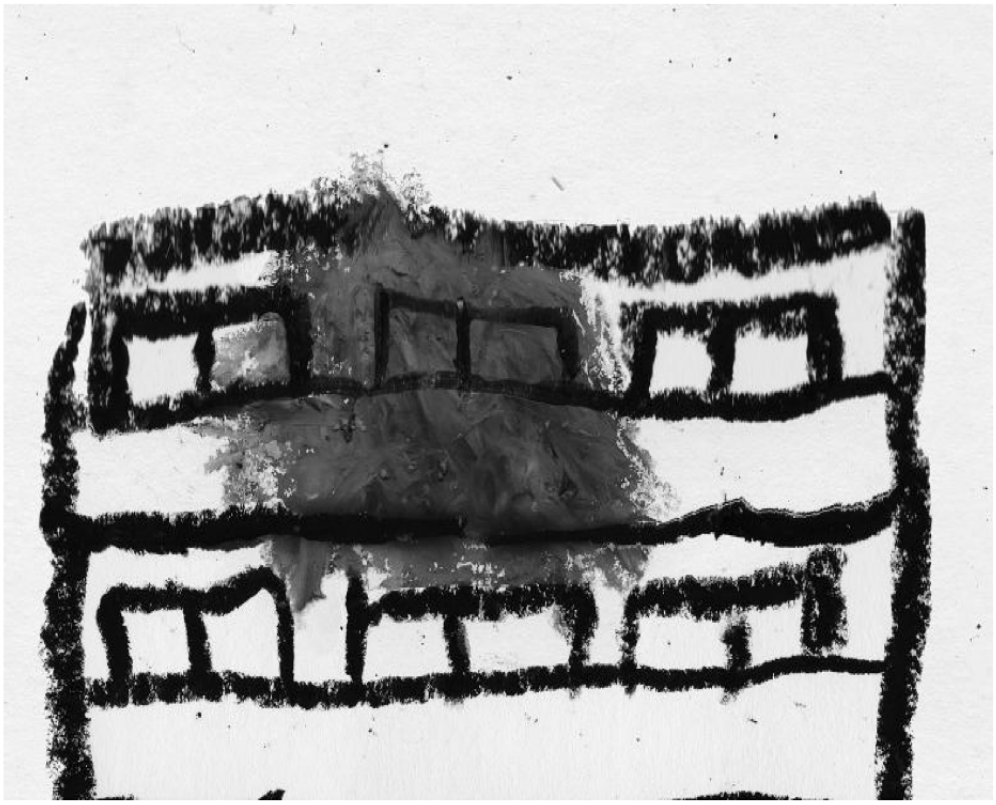
Siyah pastel boyasını aldı. Öncelikle, binanın şeklini kağıda çizecekti. Kendi hayal ettiği gibi çizdi. Sonra, gri pastel boyayla altıncı katın ortasını karaladı.

Yaptığında, binanın dış hatlarını çizen siyah pastel boyası gri ile karıştı ve hoş olmayan bir renk bıraktı. Bir şekilde tuhaf hissettiriyordu. Bu yanlış.

Kendi fotoğrafıyla Yuta'nın fotoğrafını karşılaştırdı ve küçük bir fark fark etti.

Bayan Haruoka'nın çizimi

Yuta'nın çizimi

Yuta'nın fotoğrafında siyah ve gri pastel boyası lekelenmemişti. Gri ile karalanmış olan bölüm hâlâ temiz siyah çizgilere sahipti. Gri karalamalar o kadar güçlüydü ki, altındaki çizgiler kesinlikle bulaşmış ve bulaşmış olmalıydı. Neden hatlar bu kadar temizdi?

Bayan Haruoka bir süre derin düşüncelere daldı, sonra aniden çok basit bir sonuca vardı.

'Tabii ki. Binayı sonradan çizmiş olmalı.'Yuta apartmanın hiçbir bölümünü gri ile karalamamıştı. Önce kağıdın bir bölümünü karalamış, sonra üzerine binayı çizmişti. Siyah çizgiler gri çizginin üzerine geçiyordu. Bu, lekelenme eksikliğini açıklıyordu. Ama sonra...

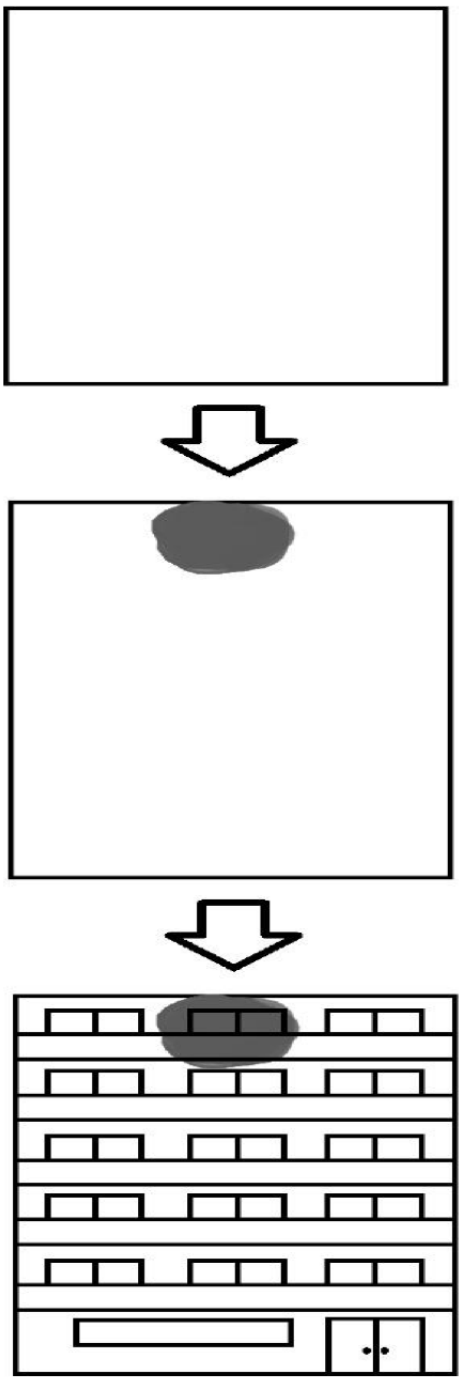

'Neden bunu yaptı ki?' Bir kez daha fotoğrafa baktı. Sonra gözleri bir detaya takıldı. Gri karalamanın en kenarı, binanın sınırını işaret eden çizgiyle örtüşüyordu. Siyah çizginin gri ile bulaştığı tek kısım oydu. Yani, sınır çizgileri gri karalamadan önce çizilen tek kısımdı. Bayan Haruoka, düzensiz zihnini yeniden düzenlemeye çalıştı.

İlk olarak, Yuta binanın şeklini oluşturan büyük dikdörtgeni çizmişti. Sonra üst kısmı griye boyayıp üzerine daireler çizmişti. Daire → gri → şekli. Bu garip emir ne anlama geliyordu?

Personel odasının kapısı aniden açıldı. Bayan Haruoka başını kaldırdı ve Bayan Isozaki'nin orada durduğunu gördü.

> 'Üzgünüm, sana patladığım için özür dilerim! Yuta'yı buldular mı?' diye sordu.' Hayır, sanmıyorum." Anladım. Peki, neden polis gelmedi sanıyorsun?" Affedersiniz?'

'Biliyor musun, daha önce çalıştığım anaokulunda benzer bir olay yaşadık. O zaman altı yaşında bir kızdı. Neyse, bir gün evden kayboldu ve polis büyük bir telaşa girdi. Ama hemen buldular. Yan kasabada yaşayan büyükannesini görmeye gitmişti. Tabii ki, herkes onun güvende olmasına sevindi. Ama o sabah, bir devriye görevlisi kreşe geldi ve her türlü soru sordu. Aslında oldukça rahatsız edici bir durumdu. Sadece neden bu sefer kimsenin gelmediğini merak ediyorum.'

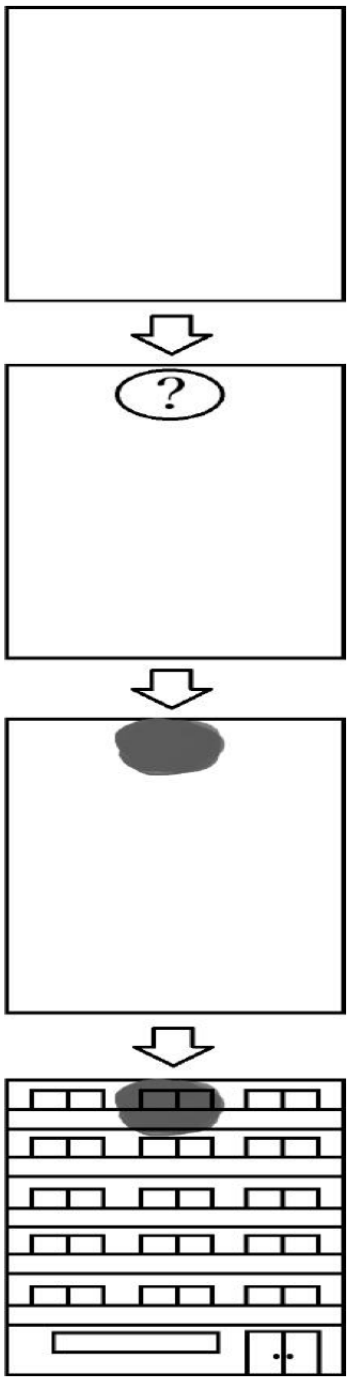
'Şimdi bahsettiğine göre, garip.' Sanırım polisin bu sefer farklı bir stratejisi var. Meşgul olduğunuzda sizi böldüğüm için özür dilerim.'

'Hayır, hiç de öyle değil. Bu kadar endişelendiğiniz için teşekkür ederim." Orada ne üzerinde çalışıyorsun ki?" Ah, bu... 'Bayan Haruoka, Bayan Isozaki'ye ne düşündüğünü anlattı.' Yuta'nın bu bölümü karalarken ne hissettiğini merak ediyordum. Ne düşünüyorsunuz, Bayan Isozaki?'

'Anladım... Sanırım bir şeyi düzeltiyor olabilir." Düzeltiyor musunuz? Nasıl?" Yani pastel boyaları kalem gibi silemezsin, değil mi? Bu yüzden birçok çocuğun çizimde hata yaptıklarında bir şeyler karaladığını görüyorsun.'

'Doğru..."Ah, özür dilerim! Gitmem lazım! Bir şey öğrenirsen bana haber ver!' Bayan Isozaki koridorda koşarak uzaklaştı. Bayan Haruoka, personel odasında yalnız kalmış, sessizce oturuyordu. Neden bunu daha önce düşünmemişti? Belki de Yuta'nın kendi evini karalaması gibi tuhaf fikre çok kapılmıştı.

Bir hatayı karalamak . . . Bu gerçek bir ihtimaldi. Gözleri pastel kutusuna takıldı. Çocuklar çizim hatasını silmeye çalışırken hangi rengi kullandılar? Bunu düşünmesine bile gerek yoktu. Beyaz.

Bu, yetişkin duyarlılıklarının kavrayabileceği bir şeydi. Tıpkı bir belgede kalem hatasını örtbas etmek için beyaz örtü kullandığı gibi, bir çocuk da beyaz ile çizim hatasını karalar. Ama beyazlaştırmanın aksine, üzerine pastel peynle karalamak renkleri karıştırır.

Yani, Yuta gri pastel boyası kullanmamıştı. Siyah pastel boyayla yapılmış bir çizimi beyaz kullanarak silmeye çalışmıştı. Sonuç olarak, iki renk karıştı ve bu gri leke oluştu.

Bayan Haruoka, odanın arkasındaki çocuk dolaplarına aceleyle gitti. Yuta'nın kutusunu açtı ve onun pastel boyaları kutusunu çıkardı. Açtı ve beyaz boyalı krayemini kontrol etti. Ucu körleşmiş ve gri ile lekelenmiş durumdaydı. Haklıydı. Siyah resmi karalayınca renk sönmüştü.

Bayan Haruoka bildiklerini düşündü.' İlk olarak Yuta binanın siluetini çizdi. Sonra siyah bir pastel boyayla bir şey çizdi. Sonra, bunun bir hata olduğuna karar vererek, beyaz ile karaladı. Beyaz ve siyah birbirine karışarak gri oluyordu. Sonra daireleri onun üzerine çizip binayı tamamladı.'

Peki ne karalamıştı? Bunu öğrenirse, bu resmin gerçeğini bulabilirdi.

'Keşke onu daha dikkatli izleseydim...' Ama bunu dile getirirken, farkına vardı... Birisi olmuştu. Bu anaokulunda Yuta'yı her zaman yakından izleyen biri var. Bayan Haruoka, onu bulmak için uyku odasına yöneldi.

* * *

Uyku zamanında hâlâ yaklaşık yirmi dakika kalmıştı, ama çocukların birçoğu çoktan uyanmıştı, futonlarında kıpırdanıyorlardı. Miu Yonezawa onlardan biriydi.

Bayan Haruoka, uyku bekçisinden izin aldı, sonra Miu'yu bir sonraki odaya götürdü.

'Uyku zamanını bozduğum için özür dilerim, Miu." Sorun değil. Zaten artık yorgun değilim." Teşekkür ederim. Dinle, dün herkesin bir resim çizdiğini hatırlıyor musun?'

'Evet! Annemi çizdim.'

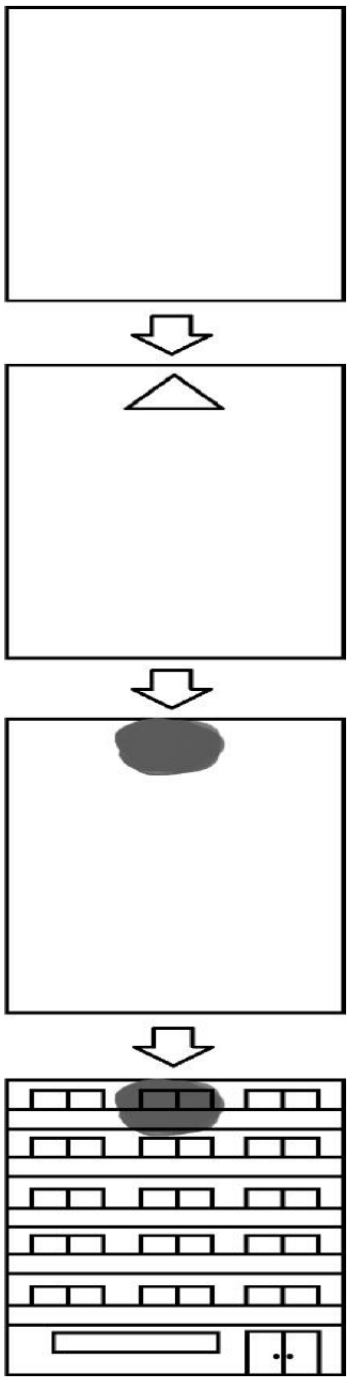
'Doğru! Şey, Yutadrew'un ne tür bir fotoğraf olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ama hiç hatırlamıyorum.'

'Ne? Zaten unuttun mu?" Yaptım. Hatırlıyor musun?" Evet! Şey, bir bina çizdi ve Yuta ile annesi orada duruyordu.'

'İyi hafızan var, Miu!" Hee-hee!" O zaman, Yuta'nın o resmi nasıl çizdiğini merak ediyorum. Miu, nasıl yaptığını izledin mi?'

'Evet! Ben yaptım!' Bayan Haruoka'nın nabzı hızlandı.' Bana nasıl başardığını anlatabilir misin?" Tabii! Şey, önce bakalım, Yuta pastel boyuyla büyük bir dikdörtgen çizdi." Büyük bir dikdörtgen mi? Hmm. Sonra ne olacak?" Sonra küçük bir üçgen." Bir üçgen mi?" Evet! Büyük dikdörtgenin içinde küçük bir üçgen. Sonra, ondan sonra... Şey, . . .'

Ama o andan itibaren Miu, kendi tablosuna o kadar odaklandığını itiraf etti ki, Yuta'nın ne yaptığını hatırlayamıyordu.

* * *

Bayan Haruoka Miu'ya teşekkür etti ve onu uyku odasına götürdü, sonra kendi sınıfına döndü. Miu'dan değerli bir şey öğrenmişti.
'Yuta önce bir dikdörtgen çizdi, sonra içine küçük bir üçgen çizdi. Bunu beyazla karaladı, sonra daireleri üzerine çizdi ve binanın resmini tamamladı.'

Davranışları ona bir şey anlatıyordu. Yuta başta bir apartman binasından başka bir şey çizmek istemişti.

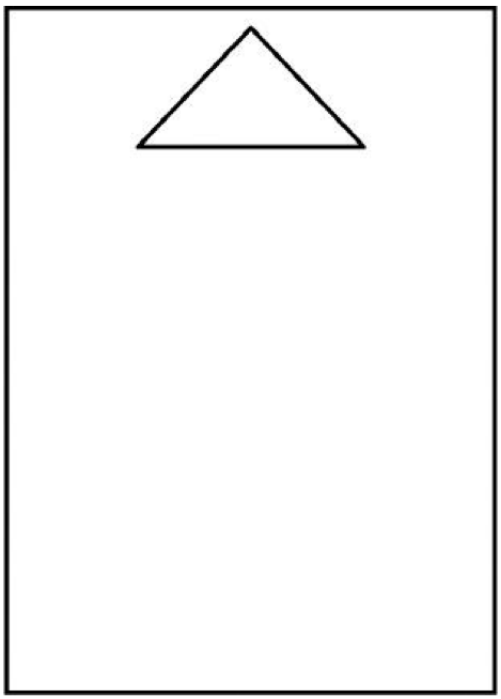
Büyük bir dikdörtgenin içinde küçük bir üçgen olan bir çizim . . . Devam etseydi, tamamen farklı bir tabloya sahip olurdu.
Ama yol boyunca başka bir şey çizmeye karar verdi. Tamamlanmamış çiziminin önünde otururken, aniden düşünmüş olmalı:
Eğer bunun üzerine odalar çizersem, apartman binası gibi görünecek. Yanlış mektup yazıp, üzerine yazarak doğru mektup gibi görünmeye çalışmak gibiydi. Peki, Yuta neden bunu yapmıştı?
Bayan Haruoka'nın sınıfında, hata yapan herkes için yeni kağıt dağıtma politikası vardı. Yuta kendisi daha önce defalarca doldurma istemeye gelmişti. Peki neden dün resmini yeniden çizdi? Aklına gelen tek bir sebep vardı.
Bunu saklamak istiyordu. Orijinal çizimi ne olacaksa olsun, onu saklamaya karar verdi.
Bayan Haruoka'nın başka bir şey çizmeye çalıştığını bilmesini istemiyordu.

Bayan Haruoka'nın bilmesini istemediği neyi çizmiş olabilirdi? Bayan Haruoka, aşağıdan yukarıya doğru yeniden düşünmeye karar verdi.
Orijinal görev, çocukların annelerinin fotoğraflarını çizmeleriydi. Ve Yuta'nın fotoğrafında, o ve annesi el ele duruyorlardı. Şimdi Bayan Haruoka'nın zihninde başka bir şüphe oluşmaya başladı.

Yuta önce hangisini çizmişti, insanları mı yoksa şekli mi?

Miu ile yaptığı konuşmayı hatırladı, Miu şöyle demişti: Şey, önce Yuta boya boyasıyla büyük bir dikdörtgen çizmişti. Yani, şekli önce çizmişti. Bu onu şaşırttı.

'Anne'nin resmini çizmesi istendiğinde, Yuta'nın çizdiği ilk şey bir şekil oldu. Neden öyleydi? Bunu düşününce, Bayan Haruoka aklına inanılmaz bir düşünce geldi.

O şekil gerçekten Yuta'nın annesinin bir resmi olabilir miydi? İlk bakışta, cansız bir nesneydi, kesinlikle Naomi'ye benzeyen bir şey değildi. Ancak...

'Yetişkinler gördüklerini, gerçek olanı fotoğraflarında çizebilirler. Çocuklar ise kafalarında beliren "fikri" çizerler.'

Yuta annesinin bir resmini çizmeye başladığında, belki de bilinçli olarak bu şekli çizmeye başlamıştı. 'Anne' kelimesini düşündüğünde aklına gelen fikir buydu. Ama Yuta için bu yasaktı, saklanacak bir şeydi.

Bu farkındalık, beyninde dağınık tüm bilgi parçalarını yerine oturtacak bir şeyi tetikledi. Bir yapboz gibi, bir resim yarattı... Korkunç bir tane.

* * *

Naomi Konno Yuta'ya kötü davranmış olmalı.
İnanmak istemiyordu. Bunun bir hata olmasını istiyordu. Bayan Haruoka, koridordan personel odasına yürürken zihninde parçaları yeniden düzenledi. Ama kaç kere yaparsa da, tablo değişmedi. Her şeyi bir arada bulmanın başka bir yolunu düşünemiyordu.

Polis neden iletişime geçmemişti? Çünkü Naomi onlarla hiç iletişime geçmemişti. Geçmişte bir suç işlediği için polisle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Yuta neden aniden sessizce evden ayrılmıştı? Çünkü Naomi'den kaçmak istiyordu, değil mi? Ve her şeyden önce, çizimi vardı. Şekiller Bayan Haruoka'ya bir şeyi hatırlatmıştı.

Üçgen delikli bir dikdörtgen. Bir şablon cetvelde gördüğünüz gibi. Sadece iki gün önce, Yuta cetvelini kullanarak duvarlara karalar yazmıştı ve Naomi onu bunun için azarlamıştı. Ve dün öğleden sonra çocuklardan annelerinin bir resmini çizmelerini istemişti. Yuta, Naomi'nin gülümsemesini, nazik sesini, rahatlatıcı kokusunu hayal etmeye çalışmıştı... Ama aslında aklında beliren şey, şablon cetveliydi.

O azarlamanın anısı Yuta'nın içine derin bir travma gibi yerleşmiş olmalıydı.

Ama basit bir azarlama gerçekten böyle duygusal sıkıntıya yol açabilir mi? Bu düşünceyle, önceki günkü Naomi'nin görüntüsü Ms. Haruoka'nın aklında istemsizce belirdi.

Ağlayan yüzü, suçlulukla doluydu... Neredeyse onun bir şey için kefaret ödediğini düşünmüş olabilirsin. Bayan Haruoka, çocuğunu disipline verdiği için pişmanlık duyan bir ebeveyn görmemişti. Küçük çocukların ebeveynleri her katı olmak zorunda kaldıklarında ağlarsa, her gün kendilerini ağlarlardı.

Açıkça basit bir azarlamadan daha öteye geçmişti. Yine de, şefkatli Naomi'nin Yuta'ya gerçekten yumruk atabileceğine inanmak zordu. Belki de daha çok güçlü bir dayak gibiydi. Annesinden gelen o ilk şiddet işareti, ona çok güvendiği için, Yuta'yı yiyip kemirebilir ve acıyı hükümdarın imajıyla ilişkilendirmesine neden olabilirdi.

Ama teorisi doğru olsa bile, Bayan Haruoka Naomi'yi hiçbir şeyle suçlamak istemiyordu. İşte kalmak ve tek başına anne olmak olmazdı

Acımasız bir başarı. Her gün muhtemelen bir mücadeleydi. Yorgunluk, endişe, yalnızlık... Hepsi bir anda üst üste yığılmış ve bir el kaldırışla sona ermişti. Herkesin başına gelebilir.

Ama sorun şu ki, Naomi polisi aramıyordu çünkü bunun ortaya çıkmasından korkuyordu ve bu arada Yuta tehlikedeydi. Kaza geçirebilir ya da kaçırılabilir. Bayan Haruoka, Naomi ile konuşmak, her şeyin yolunda olacağını söylemek istiyordu. Kimsenin onu suçlamayacağını. Polisle konuşmalı ve Yuta'yı mümkün olan en kısa sürede bulmalı.

Personel odasına varır varmaz Bayan Haruoka Naomi'nin numarasını çevirdi.

Naomi Konno

'Bu numarayı bir daha asla arama! Yaşadığım sürece sesini duymak istemiyorum!'

Naomi telefonuna bağırdı, nerede olduğunu, sessiz bir yerleşim caddedeğinde durduğunu unuttu. Vücudundaki tüm güç parmağıyla odaklanmış gibi hissetti, 'Aramayı Bitir' düğmesine bastığında. Telefonunu yere fırlatıp parçalamak istedi.

Naomi, sabahtan beri mahalleyi aramak için aramıştı. Kapı kapı dolaşıp onun hakkında soru sormuştu. Ve sonra Yuta'nın kreşinden, öğretmeni Bayan Haruoka'dan bir çağrı geldi.

Ve Bayan Haruoka, Naomi'nin asla affedemeyeceği şeyler söylemişti. O çöp parçası! Beni Yuta'ya kötü muamele etmekle suçluyorsunuz? Dayanılmaz bir durumdu. Güvendiği birinin şimdi onu çocuk istismarcı olarak gördüğünü düşünmek ne!

Asla yapamazdım! Bu düşünülemez! Yuta'ya hiç elimi kaldırmadım, doğduğu günden beri bir kez bile değil!

Küçükken, elbette, ebeveynlerin çocuklarına vurması normaldi. Kendi annem yaptı. Ve tam da bu yüzden, anne olduğumda, asla aynı şeyi yapmayacağıma yemin ettim.

Mükemmel bir ebeveyn değilim, bunu biliyorum. Ama Yuta'ya asla zarar vermem. Bundan eminim. Yemin ederim!

Kafasında kelimeler bir çığlıktı. Fark edilmeden gözlerinden yaşlar aktı. Varlığının kendisi inkar edilmiş gibi hissediyordu.

Ama ironik bir şekilde, Bayan Haruoka sayesinde artık Yuta'nın nereye gittiğini biliyordu.
Dikdörtgenin içinde bir üçgen. O bir şablon cetvel değildi. Olmalı ki ...

Telefonunda kişi bağlantıları uygulamasını açtı. Aşağı aşağı kaydırarak yıllardır kullanmadığı bir numarayı aradı. Yuta'nın şu anda olması gereken yer için.
Diğer uçtaki çınlama sesini duydu, sonra yorgun bir adam cevap verdi.

'Aradığınız için teşekkürler. Burası Sakura Anıt Bahçesi." Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir sorum var. Şu anda genç bir çocuk mı ziyarete geliyor?'
'Ah! Yuta'yı mı arıyorsunuz, acaba?" Evet! Aynen öyle!" Ah, şükürler olsun! Lütfen, endişelenme. Şu anda benimle burada.'

Sabahın gerginliği nihayet vücudundan dolup taştığında, Naomi ayağa kalkacak gücünü kaybetti. Bir anda dizlerinin üzerine çöktü.
Teşekkür ederim. Hemen geliyorum.'

* * *

Sakura Anıt Bahçesi, Naomi'nin binasına yaklaşık on dakikalık yürüyüş mesafesinde bir mezarlıktı. Yakınlığına rağmen, Naomi uzun zamandır ziyaret etmemişti. Aslında, onun mahallesinden bile geçmemek için zahmet etmişti. Mutlu anılar getirmedi.
Park girişine yakın küçük ofise adım attı ve resepsiyonda oturan yaşlı adamla konuştu.
'Affedersiniz. Ben Naomi Konno. Telefonda konuştuk mu?' Adam Naomi'yi görünce genişçe gülümsedi.' Merhaba! Sizi bekliyorduk." Tüm bu zahmetler için çok özür dilerim." Ne demek! Hiçbir şey değildi. Yuta arkada bekliyor. Buyurun, bu taraftan.'

Yürürken adam ona olanları anlattı.' Sanırım yaklaşık bir saat önceydi. Aile mezarlarını ziyaret eden bir çift ofise uğradı ve bana küçük bir erkek çocuk olduğunu söyledi

mezarlıkta dolaşıyordu. Kaybolmasından endişeliydiler. O yüzden gidip baktım. Bir şey arıyormuş gibi etrafta dolaşıyordu. Endişelendim, bu yüzden sorunun ne olduğunu sordum. "Annemin mezarını arıyorum," dedi. Gerçekten beni etkiledi. Küçük olmasına rağmen, annesini ziyaret etmek için yalnız gelmek... Ne güzel bir çocuk.'

Biliyordum... Naomi düşündü. Yuta doğum annesini görmeye gelmişti. İçinde üçgen olan o dikdörtgen . . . Yuta mezar taşı çizmeye çalışıyordu. Adlarının ilk karakteri olan Konno 今'yi yazıyordu ama durdu. Miu Yonezawa karakterin üst kısmını görmüş ve onu üçgen sanmıştı.

Ve bu da Yuta'nın . . .

Yuta Konno

Anılarında kalan tek ses, cırcığaların gök gürültüsü korosuydu.
Yuta, parlak mavi gökyüzünün altında saman şapkasıyla duruyordu. Babası Haruto nazik sesiyle bir şeyler söylüyordu. Ama Yuta onun sözlerini hatırlayamıyordu.

Ama büyük bir kayanın önünde durduklarını hatırladı. Dikdörtgendi. Ve üzerine altı sembol oyulmuştu.

'Mezaraşı' kelimesini çok daha sonra öğrendi. Dört yaşındayken, kreşteki öğretmeni bir resimli kitap okurken bir fotoğraf çıktı.

Dikdörtgen bir taş. Yuta bunu gördüğü anda anladı. O gün, babasıyla birlikte bir mezar görmüşlerdi. Ve öğretmen onlara, 'Vefat etmiş biri bu taşın altında uyuyor.' demişti.

Yuta düşündü, Gördüğümüz o kayanın altında kim uyuyordu? Ve sonra, geçen gün, Yuta nihayet bunu anladı. Bayan Haruoka şöyle demişti: 'Herkes, unutmayın, hepiniz Nisan ayından itibaren üst sınıfa katıldınız. Şimdi, buradaki en yaşlı kız ve erkek sizsiniz! Ve bence hepiniz biliyorsunuz, bu da gelecek yıl ilkokula geçeceğiniz anlamına geliyor. Okulda çok daha eğlenceli şeyler var. Buradan bile daha fazla. Ve yeni arkadaşlar da edineceksin! Ama bu aynı zamanda yapacak çok daha fazla işin olacağı anlamına geliyor.

'Mesela, şu anda herkes adını hiragana'da yazıyor, değil mi? Okula gittiğinde bunu kanji kullanmak zorunda kalacaksın. Bu yüzden bugün, hepimiz isimlerimizi kanjilerle yazma pratiği yapacağız ve bir sonraki hazırlık için hazırlanacağız

yıl! Herkese bir kağıt vereceğim. Üzerinde adın kanji ile yazılmış. Anladığında, parmağınla izlemeyi dene!'
Yuta'ya verdiği kağıtta 今野優太 (KONNOYuta) kanjisi yazıyordu. Kendi adını kanji'de ilk kez görmüştü daha önce . . . Ya da öyle olmalıydı.

今野 . . . O sembolleri tanıdığını hissediyordu. Sonra, sanki uzaktan geliyormuş gibi, beyninde bir anı yükseldi. Acı verici derecede yüksek cırcır cırcısı vızıltısı. Parlak güneş ışığı. Babası yanında duruyor. Bir mezar taşına işaret ediyor. İçinde altı sembol oyulmuş. Onlar kanji. İlk ikisi 今 野 . Konno. Adı.

Şimdi babasının sesini, onun sessiz, nazik sesini.' Burası annenin dinlendiği yer. Sen doğduğunda o öldü, Yuta.'

'Ne? Ama anne yaşıyor." Doğru. O senin annen, ama senin de bir mumyan vardı.' 'Anne ve anne... Yuta, biraz da olsa iki annesi olduğunu anlamaya başladı.

Anne, bana bakan, dünyadaki herkesten çok sevdiğim nazik, eğlenceli ve bazen korkutucu bir kadın. Annesinin de adı Naomi olduğunu biliyordu.

Ve işte Anne... Ama o kim? Yüzünü ya da adını bilmiyordu. Ama onun kendisi ve babası için çok önemli bir kişi olduğunu biliyordu.

Babası şapkalı başını okşadı ve şöyle dedi: 'Ama dinle, Yuta. Annenin önünde anneden bahsetme, tamam mı? Bana bunu garanti edebilir misin?'

‘. . . Tamam." Teşekkür ederim. Annen hakkında bilgi almak istiyorsan, bana istediğin zaman sor. Her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum.'

Ama o sözü tutmadan önce ölmüştü. Ve bu yüzden Yuta'nın annesiyle ilgili tek anısı o gündü. Ve o anı bile sonunda zihninin derinliklerinde bir yere gömüldü. Belki de annesi için endişelendiği için.

Ama sonra, yıllar sonra, Yuta hatırladı. Bir mumya olduğunu. Ve mezarında dinleniyordu.

* * *

Kanji öğrendikten birkaç gün sonraydı.
Çizim zamanında, Bayan Haruoka, 'Anneler Günü yaklaşıyor. O halde, anneme hediye olarak bir resim çizelim!'
Yuta bundan pek heyecanlı hissetmiyordu. Bir önceki gece, yaptığı bir çizim yüzünden başı belaya girmişti ve hâlâ annemle aralarında anlaşmazlık vardı.
Boyasını aldığında, göğsünde bir şey kabardı. Bu biraz şapis bir duyguydu. Annesini çizmeyi denemeyi düşündü, annesi değil. Onu azarladığı için ona karşılık vermek için.
Yuta mezar taşını çizmeye başladı. Sonuçta annesiyle ilgili sahip olduğu tek anısı buydu. Ama . . . Bitirmeden durdu. Çok fazla olduğunu hissetmeye başladı.
Derin bir düşünceden sonra, resmini gizlemek için yeniden çizmeyi buldu.

Ama yine de, annesini düşünmeden duramıyordu. O gece, futonunda yatıp düşünüyordu. Annemi görmek istiyorum. Bir kez daha geri dönmek istiyorum. Ertesi sabah, Yuta hayatında ilk kez yalnız yola çıktı. Mezara giden yolu pek hatırlamıyordu. Sadece babasıyla birlikte bulanık bir şekilde yürüdüğünü hatırladığı yolu yürüdü.

Kaybolmadan, kimseye yardım istemeden ve sadece birkaç düzine dakikada başarması neredeyse bir mucize denebilirdi. Yuta o kelimeyi bilmiyordu ama bir şeyin onu yönlendirdiğini hissediyordu.
Vardığında, mezarlığın kapısı kapalıydı. Yakındaki bir parkta açılana kadar beklemeye karar verdi. Yanlış bir şey yaptığını fark etti, bu yüzden kimsenin görmemesi için oyun alanı tüneline saklandı.

Hayatının en uzun, en endişeli saatlerini geçirdi. Sonra on kişi geldi. Kapının açık olduğunu görünce tam hızla içeri koştu. Göğsünü tutarak mezarı aradı.

Ama mezarlık düşündüğünden daha büyüktü ve düzeni daha karmaşıktı, bu yüzden bulmakta zorlandı. Uzun süre daireler çizerek yürüdü. Ayakları yorgundu. Açtı. Susamıştı. Ve eve gitmek istiyordu. Ama eve geldiğinde annesi sinirlenirdi. Umutsuzlukla doluydu.

Sonra yaşlı bir adam yaklaştı.

'Merhaba, ne oldu? Anneni mi yoksa babanı mı kaybettin?' Adam onu götürdü ve Yuta onu mezarlığın girişine yakın binaya kadar takip etti. Adam adını sordu ve ona soğuk arpa çayı ile pirinç krakerleri verdi. Günün ilk öğünüydü. Aç kalmış gibi yuttu.

'Yuta! Annen aradı. Harika değil mi? Şu anda seni almaya geliyor,' dedi adam. Yüzünde bir gülümseme vardı ama Yuta'nın kalbi çöktü.
Anne geliyordu. Çok büyük bir belaya girecekti. O şaşırdı. Kaçmak istiyordu.
Yuta'nın annesi ona hiç vurmamıştı. Ama bu sefer buna hazırdı. Yaptığı şeyin bu kadar kötü olduğunu biliyordu.
Bu yüzden, Mama odaya girip tek kelime etmeden onu kollarına aldığında, şok mutluluğun önüne geldi.
'Yuta! Ah, şükürler olsun. Şükürler olsun. Hayattasın. Şükürler olsun. . .'

Annesinin ağladığını duyunca, Yuta onun da ağlamaya başladığını fark etti.

Naomi Konno

Ona gerçek bir laf atmayı planlamıştı.
'Beni böyle nasıl endişelendirebilirsin?' 'Ya kaza yapmış olsaydın?!' 'Ya biri seni alsaydı?!'
Ama prova yaptığı tüm kelimeler Yuta'nın yüzünü görünce kayboldu.

Yapabildiği tek şey onu sıkıca sıkıştırmaktı. Yuta hayattaydı. Bunun yeterince sevinç olduğunu düşündü.' Ah, onu kaza yapmadan önce bulabilmen ne kadar büyük bir şey.'

Naomi, adamın sesini duyunca kendine geldi.' Tüm bu zahmetler için gerçekten üzgünüm." Hiçbir şey değildi! Ah! Konuyu değiştirdiğim için kusura bakmayın, ama Yuta'nın annesinin adı neydi yine?'

'Adı mı?" Sağ. Az önce kontrol ettim, Konno soyadı taşıyan üç mezar var. Yuta'yı annesinin yanına götüremezdim, onu tam olarak tanımadan

isim.'

'Yuta'nın annesi . . . Yuki. Yuki Konno.'

* * *

Adam Naomi ve Yuta'yı mezara götürdü.

BURADA YUKI KONNO YATIYOR

Yuki'nin ölümünün birinci yıldönümünü anmak için Buddhistrite'de o yazıtı en son gördüğünden beri beş yıl geçmişti.

Üzerinde 'Konno Ailesinin Mezarı' yazımıyordu çünkü sadece Yuki için olmasını istemişti. O kadınla bir daha asla ilgilenmek istemedi. Naomi'nin Yuki'den bu kadar korktuğu bu kadardı. Naomi, kadının etrafında bir lanet olduğunu hissetti.

Haruto öldüğünde, Naomi onun cesedini trenle tam bir saat uzaklıktaki bir mezarlığa götürmüştü. Haruto ve Yuki'nin ruhlarının ölümünden sonra tekrar birleşebileceğinden korkusu öyleydi ki. Hâlâ Yuta'nın elini tutup onu sürüklemek istiyordu.

Ama onun yüzünü görünce, mezara düşünceli bir bakışla bakıyordu, bunu yapamadı. Ne kadar acıtırdısa da, gerçek şu ki, Yuki, Yuta'nın gerçek annesiydi.

Naomi Yuta'ya fısıldadı, 'Yuta, ellerini birleştir. Doğru. Şimdi, gözlerini kapat ve kalbinde onunla konuş.'

* * *

İkili Sakura Anıt Bahçesi'nden ayrıldığında saat iki geçmişti.

'Şimdi, Yuta, bebek odasına gidiyoruz. İkimiz de öğretmeninizden endişelendirdiğimiz için özür dilemeliyiz.'

'. . . Tamam.'Ve Naomi'nin başka bir özür dileyeceği bir şey vardı. Duygularının önüne seretmiş ve Bayan Haruoka'ya patlamıştı, ama şimdi düşününce, öğretmen aslında sadece Yuta'nın iyiliğini düşünüyordu.

Ve gelecekte ona bakacaktı. Her şeyin olduğu gibi kalmasına izin veremezdi.

İkisi el ele yürüdü.

Miho Haruoka

'Yarattığımız tüm belalar için derinden özür dilerim,' dedi Naomi, personel odasında defalarca eğilerken.
Bayan Haruoka, Naomi'ye önceki telefon görüşmelerinden beri kendini mutsuz hissettiğini temin etti.
'Hayır, böyle sonuçlara asla varmalıydım. Lütfen, myapolojileri kabul et.'

'Ah, lütfen yapma. Sorumluluklarımı yerine getirseydim . . . Hadi Yuta, Bayan Haruoka'dan özür dile.'
'Üzgünüm, Bayan Haruoka.' Yuta hafifçe başını eğdi.' Sorun yok, Yuta. Ama biliyorsun, annenin izni olmadan kendi başına dışarı çıkmamalısın.'

Ona karşı kararlı olmayı planlamıştı ama sesi titremeden alamamıştı.

* * *

Naomi ve Yuta ikisi de yorgun görünüyordu, bu yüzden doğrudan eve gittiler. Bayan Haruoka onları kapıda uğurladı.' O zaman yarın görüşürüz, Yuta. Hoşça kal!" Hoşça kal, Bayan Haruoka!' Bayan Haruoka, el ele tutuşarak yürürken onları izledi, hafif bir kalple. En azından o ikisi o kadar yakındı ki, istismar kesinlikle mümkün değildi.

'Hâlâ öğrenecek çok şeyim var . . .' diye kendi kendine mırıldandı. Sınıfına dönerken Bayan Isozaki koridorda ona seslendi:

'Bayan Haruoka! Yuta'yı bulduklarını duydum. Şükürler olsun!" Yaptılar! Bugünkü tüm endişeler için özür dilerim." Ne demek. Ve yardım etmek için tek bir şey yapmadığım için özür dilerim! Peki, zaten gittiler mi? Yuta ve büyükannesi mi?'

Bayan Haruoka bir an dondu, kelimeler tutuldu. O anda Miu sınıftan fırlayarak çıktı. Muhtemelen kulak misafiri yapıyordu, çünkü hemen Bayan Isozaki'yi düzeltti:

'Bayan Isozaki! Bu yanlış! "Büyükanne" değil; o Yuta'nın annesi!" Anne? Ama . . .'Bayan Isozaki şaşkın görünüyordu, Miho Haruoka açıklamak istedi ama Konno ailesinin karmaşıklıklarını aktarmanın bir yolunu bulmakta zorlandı.

Bayan Haruoka'nın sorununu gören Miu, bıkkınlıkla başını salladı ve yardım elini uzattı. Kullandığı kelimeler oldukça yetişkin bir şeydi ve nereden öğrendiğini merak ettiriyordu, ama her şeyi güzel özetliyordu.

'Dinleyin, Bayan Isozaki. Hepimizin iskeletleri dolapta var.'

Naomi Konno

O akşam, Naomi banyo aynasının önünde durdu ve tüm günü makyajsız geçirdiğini fark etti. Uyandığı andan beri Yuta'yı aramaya o kadar kararlıydı ki, yüzünü takmayı tamamen unutmuştu.

Ne kadar anlaşılır olsa da, bu kadar insanın onu böyle görme düşüncesi onu şok etmeden edemedi. Naomi, yaşıtlarından çok daha yaşlı göründüğünün farkındaydı. Yaşlı bir kadın gibi. Altmış dört yaşından çok daha fazla.

* * *

Naomi yatak odasına göz attı ve Yuta'nın derin uykuda olduğunu gördü. Çok yorgun olmalıydı. Naomi kesinlikle öyleydi. Oturma odasına geri döndü ve kanepede oturdu. Uzun bir gündü.

Budist sunağa baktı. Gülümseyen oğlunun orada durduğu fotoğrafa bakarak fısıldadı:

'Haruto . . . Bugün o kadının mezarına gittik.'Yuki... Bir daha asla duymak istemediği bir isim. Haruto'nun karısı. Naomi'nin gelini. Telefonunu çıkardı ve bir web tarayıcısı açtı. Haruto'nun ölümünden önce tuttuğu bloga baktı.

Kişisel bilgileri internette paylaşmak tehlikelidir. Haruto, Naomi'yi dinlemiş ve gerçek adı yerine takma ad kullanmıştı.

'Raku' kullanmıştı. Nedenini sorduğunda, aniden utangaç oldu.' Küçük bir numara var. Adımı aldım ve—'Ding! Naomi'yi dalgınlığından uyandırmak için kapı zili çaldı. Saate baktı. Saat on geçmişti. Böyle bir saatte kim gelir ki?

Omurgasından bir ürperti geçti. Kapıya doğru sessizce yürüdü ve göz deliğinden göz gezdirdi. Gri paltolu adam dışarıda duruyordu. Ve nihayetinde . . . Evlerine gelmişti. Kim olduğunu ya da neden peşlerinde olduğunu bilmiyordu. Ama hiçbir şey yapmazsa, Yuta tehlikede olabilirdi. Bir şey olmadan önce bunu durdurmak zorundaydı. Naomi kapıdan gizlice uzaklaştı ve sessizce yatak odası kapısını kilitledi. Sonra mutfağa gitti, bir bıçak aldı ve vücudunun arkasına sakladı.

'Evet, geliyorum!' Neşeli bir ses takındı ve yüksek sesle koridora doğru yürüdü. Zincirlerini çözdü ve kapıyı açtı.
Yöneticinin sözlerini düşündü: Ama umutlamayın. Ama girişte sadece bir kamera var, düşük bina ücretleri nedeniyle.

Koridorda kamera yoktu. Kapıyı yavaşça açtı. Orada duran adam büyük değildi ama tuhaf bir şekilde ürkütücü bir tavrı vardı. Naomi neredeyse tökezledi. Ama bunun onu alt etmesine izin vermedi. Zorla gülümsedi ve işaret etti:

'Lütfen, içeri gelin!' Adam dediğini yaptı ve içeri girdi. Kapıyı kapattı. Şimdi kimse ne olacağını göremiyordu. Naomi bıçağı sırtından çıkardı ve ona doğrulttu. Kıpırdamadı, sadece bıçağa sessizce bakarak durdu. Naomi bir kez daha ürperti hissetti.

> Ne peşinde olduğunu bilmiyordu. Sonra ne yapacaktı? Ama şimdi tek şansıydı.

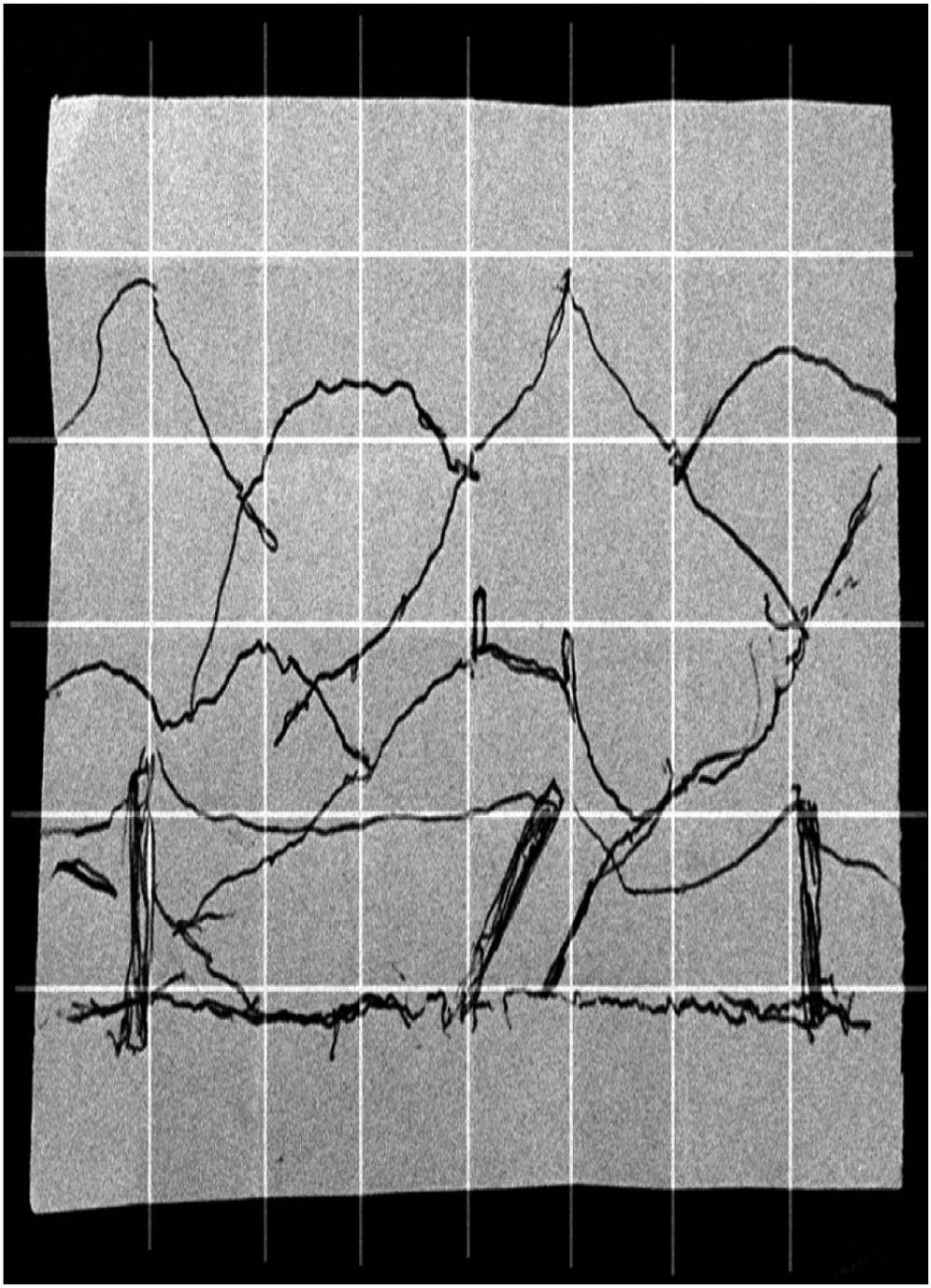
Karar vermesi çok sürmedi. Bıçağı iki eliyle tuttu ve adamın içine sapladı.

* * *

Bir kavga bekliyordu.
Ama şaşırtıcı bir şekilde, adam direnmemişti. Yere düştü, bir elini karnına bastırarak bıçak yarasından kan akışını durdurdu.

Kapüşonu düştü, yüzü ortaya çıktı. Yaşlı bir adamın buruşuk yüzüydü. Naomi bunu bir yerden tanımış gibiydi. Ama nerede olduğunu hatırlayamıyordu.

Üçüncü Bölüm Sanat Öğretmeninin Son Çizimi

Yoshiharu Miura

Öğretmen olduğu andan itibaren Yoshiharu Miura kendine pek zaman ayırmadı. Hafta içi günleri derslere adanmıştı ve okuldan sonra öğrencilere danışmanlık yapmakla ya da kulüplere liderlik etmekle meşguldü. Sonra işi bittiğinde, gece geç saatlere kadar idari işlerle meşgul oldu.

İzin günlerinde, ailesini bir parka götürmek için uykusunu feda ederdi; orada çadır kurar, ızgarayı ateşler ve bol et pişirirlerdi.

Ve hepsi bu değildi. Arkadaşları sorun yaşadığında saatlerce onlarla konuşur, onlara iş bulmalarında yardım eder ve bazen maddi sıkıntıları olduğunda onları kefalet altına alırdı.

Öğrenciler, aile, arkadaşlar . . . Mutlulukları Miura'nın yaşamasının tek sebebiydi. Ve karşılığında hiçbir şey istemedi.

Ama Miura bile yılda birkaç kez kendine bir gün ayırırdı. Evinin yakınındaki bir dağ yamacına tırmanır ve tepeden gördüğü manzarayı çizerdi. O günler onun için lüksün zirvesiydi.

Ve bugün sadece o günlerden biriydi. Ama şimdi, önünde yayılan şey cehennemin bir vizyonuydu. Manzara umutsuzluk içindeydi; bu manzara tüm hayatını yalan haline getirdi. Miura cebinden bir kalem çıkardı. Çizmesi gerekiyordu. Onları güvende tutmak için.

* * *

21 Eylül 1992'de, L— Prefekturası'nda MtK'nin kenarında bir adamın cesedi bulundu. Ölen, yakınlarda yaşayan kırk bir yaşındaki YoshiharuMiura'ydı. Lisede sanat öğretmeniydi.

Ceset çok sayıda bıçak yarası almış ve şiddet belirtileri gösterdiği için dava cinayet olarak ele alınıyordu. Bir polis soruşturması, Miura'nın 20'sinde gece kampı için Mt K'ye geldiğini ortaya koydu.

Olay yerinde, muhtemelen Miura'nın bıraktığı bir çizim buldular.

Açıklama 1: Cesedi bulan kişi
'Benim işim dağdaki olanakların genel bakımı. Yirmi birinci sabahı, dağ yolunda hasar olup olmadığını kontrol etmek için yukarı çıktım. Sonra yerde birini gördüm... Üzgünüm. Sadece bunu düşünmek bile kendimi hasta ediyor. Her neyse, çok kötü bir durumdaydı... Evet, hemen dağdan aşağı indim ve polisle iletişime geçtim... Ölen kişi bir öğretmendi, değil mi? Çok küçüktü ve anladığım kadarıyla evde bir eşi ve çocuğu vardı... Çok üzücü.'

Açıklama 2: Yoshiharu Miura'nın Öğrencisi
'Doğru. Sanat kulübünün başkanıyım. Bay Miura kulüp danışmanımızdı, bu yüzden yakın temas halindeydik... Peki ya o? Dürüst olmak gerekirse, onu pek sevmezdim. Aslında, onu pek sevmezdim... Hayır, yalnız ben değilim. Okuldaki öğrencilerin neredeyse hiçbiri Bay Miura'yı gerçekten sevmiyordu. Çok hızlı öfkelendi... Muhtemelen kendini tutkulu bir eğitimci ya da başka biri olarak görüyordu, ama dürüst olmak gerekirse hepimiz onu baş belası olarak görüyorduk. Kulüp için rehberlik ederken sürekli bana bağırıyordu... Gerçekten korkuttu... Ölümü şok edici ama dürüst olmak gerekirse, hiç üzülmüyorum.'

İfade 3: Yoshiharu Miura'nın eşi
'Hakkında bilmek istiyorsun... Kocamın ölümü mü? Henüz gerçek gibi gelmiyor. Sana açık olayım. Pek yakın bir çift değildik. Ebeveynlik tarzları konusunda kavga ettik... Örneğin, oğlumuz evde kalıp kitap okumayı seviyor ama kocam onu sürekli dışarı sürükleyip kamp yapmaya ya da fırına gitmeye zorluyordu... Oğlumuz bundan nefret etti. Oğlumuzu umursamadan istediğini yapardı ve kendinden çok memnundu. Hepsi "İyi bir babayım, aileme bağlıyım." . . . Özür dilerim. Sanırım ölüler hakkında kötü konuşuyorum gibi geliyor... Zaman geçtikçe hüzün hissetmeye başlayacağımdan eminim. Sevmediğim şeyler vardı ama o benim tek ve tek kocamdı.'

İfade 4: Yoshiharu Miura'nın Arkadaşı
'Yoshiharu ile sanat okulu günlerimizden beri arkadaşız. Mezun olduktan sonra da bana göz kulak oldu. Haftalık özel öğretim görevlisi olarak çalışıyorum

çalıştığı okuldaki sanat kulübü için... Tabii ki, bana işi o buldu. Sanırım asgari ücretli yarı zamanlı bir işte çalışmamdan endişeliydi. Faturaları ödemek için ikinci bir iş bulmam gerektiğini söyledi. Yani, tabii ki minnettarım. Minnettardım ama... Peki. Adamı ne kadar sevdiğimi sorarsan ... Bu o kadar basit değil. Genellikle istediğini yapardı ve benden de gitmemi beklerdi. Beni arar, "Yarın yürüyüşe çıkalım!" ya da "Hadi bir içki içmeye gidelim!" derdi, başka planlarım olabileceğini bile düşünmeden... Yani, reddedebilirdim ama onun yaptığı her şeye rağmen, "İstemiyorum" demek biraz zordu. . .

(Isamu Kumai tarafından L— Daily için yapılan röportajlar)

* * *

28 Ağustos 1995, L— Daily genel merkezi, L—Prefektura için bölgesel gazete

On dokuz yaşındaki Shunsuke Iwata, kalın dosyaya bakarak yutkundu.

Kapakta 'Mt K— sanat öğretmeni cinayeti (1992), soruşturma materyalleri' yazıyordu. Üç yıl önce gerçekleşmiş korkunç bir cinayetle ilgili verilerle doluydu.

Patronu Kumai yanında duruyordu. Dedi ki, 'Iwata, emin misin hazır mısın?'

‘. . . Evet." Peki o zaman. Hadi açalım.' Kumai klasörü açtı.

Shunsuke Iwata

Shunsuke Iwata o yıl L— Daily'ye yeni katılmıştı. Üç yıl önce, bir olay onu gazete muhabiri olmaya teşvik etmişti ve okuldan ayrılır çıkmaz yerel gazetenin kapısını çalmıştı.

Röportajında ise kesin bir şekilde şöyle dedi: 'Gerçeği kendi gözlerimle görmek ve öğrendiklerimi insanlarla paylaşmak istiyorum.' Görüşmeci memnun görünüyordu ve hemen iş teklifi aldı.

Iwata çok sevinmişti, 'Artık muhabiriyim!' diye düşünmüştü ama şirkete başladığı anda umutları puç oldu.
Iwata'nın ilk görevi idari departmandaydı, habercilikle hiçbir ilgisi yoktu.

Iwata gerçeği ancak daha sonra öğrendi. L— Daily, üç yüzün üzerinde çalışanı olan bir şirketti ve yarısından azı muhabirdi. Hepsi editoryal departmanında çalışan yıldızlardı, şirketin seçkinleriydi ve hepsi üniversite mezunuydu.
Iwata, gazetecilik tutkusu yüzünden işi alamamıştı. O yıl, mezunların istediğinden daha düşük ücrete işe alınabilen az sayıdaki üniversite eğitimi olmayan adaylardan biriydi.
Elbette Iwata, bu muhabirleri perde arkasında destekleyen idari çalışanların önemli olduğunu biliyordu ama yine de memnun değildi. Bir gazeteye başvurmasının tek sebebi muhabir olma umuduydu.

Isamu Kumai

Şirket, yirmi üç yıllık deneyimli Isamu Kumai'yi Iwata'nın eğitiminden sorumlu bırakmıştı. Kumai bir zamanlar editoryal departmanında çalışmış ve muhabir olarak birçok makale yazmıştı.
O zamanlar lakabı 'Kumai Düzeltici'ydi. Devam eden suç soruşturmaları hakkında içeri haberlere girme konusunda kimse onu yenedemezdi. Tabii ki özellikle yetenekli değildi. Kendini işe atmıştı, kendine hiç umursamadan.

Gece ya da gündüz, bir suç haberini alır almaz olay yerine koşardı. Herkesi bulup röportaj yapar, yoğun yağmurda ya da kavurucu güneşte kendi patrulünde yürümeye devam ederdi. Dedektiflerle yakın ilişkiler geliştirdi, bazen kamuya açıklanmayacak bilgileri almak için diz çöktü.

Sürekli koştu. Ve bununla gurur duyuyordu. Ve sonra, üç yıl önce, sonunda tökezlemiş ve düşmüştü. Kumai önemli bir hikayenin ortasındayken, yemek borusu kanseri teşhisi kondu ve uzun süre izin almak zorunda kaldı. Bu onu derinden sinirlendiriyordu. Kariyerinde ilk kez bir hikayeden vazgeçmek zorunda kalmıştı. Dava 'Mt K— sanat öğretmeni cinayeti' olmuştu.

Burada yer alır kapatmaz hemen haber yapmaya döneceği fikriyle tedaviye kendini vermişti. İşbirliği ve ilgisi karşılığını verdi ve iki ay sonra işe dönmesine izin verildi.

Ama o ilk gün, gazetenin başkanı onu aradı ve bir darbe daha vurdu.

'Kumai, bizim için iyi iş çıkardın. Ama sen de benim kadar biliyorsun ki muhabirler maaş çeki için hayatlarını daraltıyorlar. Zaten hasta olduğun için çok fazla şey isterdi. O halde idari departmana geç. Bundan sonra kendine daha hafif bir iş yükü ile bakacaksın.'

Başka bir göreve atanmıştı. Artık Kumai hastaydı ve kendini bu kadar zorlamaya gücü yetmezdi, artık bir muhabir olarak değeri kalmamıştı. Ya da ona öyle söylenmişti.

Kumai direndi. En azından Mt K— vakasındaki haberini tamamlamasına izin vermelerini defalarca ısrar etti ama geri adım atmadılar.

* * *

Üç yıl geçmişti.

1995 baharında, idari bölüme yeni bir personel katıldı. Liseden yeni mezun olmuş bir çocuktu, adı Shunsuke Iwata. Şirkete muhabir olmayı umarak katıldığını, ancak isteksizce yönetime getirildiğini söyledi. Bu o kadar da nadir değildi. Çalışanların hayatları ve kariyerleri şirketin kaprislerine bağlıydı. Bunu bilmesine rağmen, Kumai çocuğa acımadan edemedi.

Kısmen onun durumu Kumai'nin kendi durumuna yansıtıyordu . . . Muhabir olmak istiyor ama muhabir olmama engellenir.

Yine de Kumai'nin yapması gereken bir işi vardı ve onu şımartmak olmazdı, bu yüzden kalbini sertleştirdi ve çocuğu acımasız eğitti. Iwata bizzat ise, sanki meydan okumaya hazır gibi, iyi ve hızlı öğrendi. Sonunda, katıldıktan altı ay bile geçmeden, idari ekip için hayati bir varlığa dönüşmüştü.

Bir gün, çok geçmeden, Iwata iş gününün sonunda Kumai'ye geldi. Yüzünde kasvetli bir ifade vardı. 'Bay Kumai,' dedi, 'Bir konuda tavsiyenizi almak istiyorum.'

'Ne oldu?" Şirketten ayrılmayı
düşünüyorum.'

Kumai şaşırmadı. Bu günün geleceğini hissetmişti.' İstifa edecek, ne yapacak?" Serbest gazeteci olmak istiyorum." Her zaman muhabir olmak istemiştin." Yaptım. Yaptığım işten keyif almadığım için değil. Ve sana minnettarım. Ama bir dava var. Sadece muhabir olup araştırmam gerekiyor.'

'Hangi dava?" Bir sanat öğretmeninin cinayeti. Üç yıl önce Mt K—" Öyle mi?' Kumai şaşkına döndü. Iwata, ona bu kadar acı veren hikayeyle ilgileniyordu... Ama neden?

'Iwata . . . MtK— davasıyla kişisel bir bağlantınız var mı?'

'Evet, biliyorum. Gerçek şu ki, kurban Yoshiharu Miura, birinci sınıftayken bana bir nevi akıl hocasıydı.'
'Bir akıl hocası mı?' Neredeyse altı aydır birlikte çalışıyorlardı ve onun hiçbir fikri yoktu. Iwata konudan kaçınıyor olmalı. Tabii ki, bu konu sıradan sohbetlerde gündeme gelmiyordu.

'Anladım. İyi bir öğretmen miydi?" Şey...

Shunsuke Iwata

'İyi bir öğretmen miydi?'
Iwata, Kumai'nin sorusuna cevap vermekte zorlandı, çünkü Miura, genellikle 'iyi' bir öğretmenden beklenen büyük, gösterişli jestleri yapacak biri değildi.

'Dürüst olmak gerekirse, öğrencilerinin hiçbiri onu sevmiyordu. Kurallara ve görgü kurallarına çok bağlıdır. Yaramazlık yapan öğrencilere tokat atıyor, yeterince saygılı konuşmayanlara bağırıyordu. Sanat kulübü danışmanıydı ve bu rolde de çok sert davrandığını duydum.

'Ama kötü biri değildi. Eğitime o kadar tutkuluydu ki kendini kaptırmaya bıraktı. Özünde çok nazikti.

'Öğrencilerle endişelerini saatlerce konuşurdu ve zorbalığı ortadan kaldırmada her zaman öncülük ederdi. Kendi aile durumum biraz alışılmadıktı ve çok yardımcı oldu.'

Iwata yetimdi. Annesi on bir yaşındayken vefata başladı, babası ise on beş yaşındayken öldü. Korkunç bir talihsizlik sonucu ikisi de hastalıktan ölmüştü. Babası öldükten sonra büyükbabasının yanına taşınmıştı, ama yaşlı adamın emekli maaşı bir torununu düzgün geçindirmek için yeterli olmamıştı. Bu yüzden Iwata okula giderken yarı zamanlı iş bulmak zorunda kalmıştı. Ve Iwata'ya en çok yardım eden kişi Yoshiharu Miura'ydı.

'Iwata, bunun ne olduğunu biliyor musun?' diye sormuştu bir gün. 'İstasyonun önündeki süpermarketten HanayagiBento yemek kutusu. Onları çok seviyorum. Her gün bir tane alıyorum. Bugün birkaç tane daha aldım, o yüzden neden oradan eve götürüp dedeninle paylaşmıyorsun?'

Ve o günden sonra, neredeyse her gün Iwata ve büyükbabası için iki ekstra Hanayagi Bento kutusu getirirdi. Onun sayesinde, yoksulluklarına rağmen hiç aç kalmadılar.

Başka bir zaman, Iwata geleceği ve diğer öğrencilerle olan ilişkileri konusunda endişeliydi ve okuldan sonra tavsiye almak için Miura'ya gelmişti. Öğretmen neredeyse kesinlikle meşguldü ama yine de oturup iki saatten fazla sohbet etmeye zaman ayırdı. Sonunda, sesinde bir nezaketle, 'Biliyor musun Iwata? Mt K'ya tırmanmayı ve çizim yapmayı seviyorum. Dağların manzarasını sekizinci istasyondan çiziyorum. Bir dahaki sefere seni yanımda götüreceğim. Endişelerinin bir anda yok olduğunu göreceksin.'

Miura kesinlikle sert bir öğretmen olabilirdi. Mantıksız ve bencil olabilirdi. Ama aynı zamanda öğrencilerine derinden önem veriyordu. Eğer ona kendini açarsan, tüm dikkatini verirdi. Iwata, Miura ile o tırmanış gezisine gitmek istemişti. Ama hiç fırsatı bulamadı.

Miura, öğrenciler Iwata'nın lise ilk yılında yaz tatillerinden döndükten kısa bir süre sonra ölmüştü.

Haberler her gün cinayetle ilgili haberler yayımladı. Ve her sabah Iwata hikayelere sanki ele geçirilmiş gibi dalıyordu. Ancak polis bir şüpheliyi tespit edemedi ve zamanla davayla ilgili makaleler azalmaya başladı, sonunda kimse bu konuda konuşmaya başladı.

Bunu kaldıramıyordu. Bu cinayetin çözülmemesini ve insanların YoshiharuMiura adında bir adamın var olduğunu unutacağını kabul edemezdi. Her şeyden çok bilmek istiyordu. O gün ne olduğunu ve Miura'nın neden ölmek zorunda kaldığını bilmek.

On altı yaşındayken Iwata muhabir olmaya karar verdi. Medya bunu yapmazsa gerçeği kendisinin bulacağına karar verdi.

* * *

'Yani, bu kadar. Öğretmenin için bir tür intikam almak için L— Daily'ye katıldın. Yönetimde çalışırken hayal kırıklığına uğraman şaşırtıcı değil.'
'Tabii ki idari işleri seviyorum. Ama muhabir olmalıyım ve Bay Miura'nın davasını incelemem gerekiyor.'
'Anladım. Ama deneyimi veya bağlantısı olmayan biri için, serbest haberciliğe başlamak oldukça sınırlayıcı olacak, biliyorsunuz. Ve sadece söylüyorum, içinde para yok. Nasıl geçimini sağlamayı planlıyorsun?'
'Şey..." Ve en önemli kısım var... Bana göre, muhabir olmaya uygun değilsin.'

'Ne? Neden böyle diyorsun?!" Çok yumuşaksın." O yorum Iwata'yı öfkelendirdi. 'Kes şunu, Kumai! Benimle dalga geçme! Ciddiyim!'

'O zaman neden benimle röportaj yapmıyorsun?" . . . Ne demek istiyorsun?" Üç yıl öncesine kadar burada muhabirdim. Bunu bilmiyor muydun?" Evet." Bunu daha önce hiç bahsetmemiştim ama o zamanlar Mt K cinayetinin baş muhabiriydim.'

'Öyle miydiniz? Gerçekten mi?!" Evet. Bu da dava hakkında dağ kadar fazla materyalim olduğu anlamına geliyor. Ve ben tüm zaman boyunca yanındaydım. Neden benim bir zamanlar muhabir olduğumu öğrendiğiniz anda hikayelerimi sormaya başlamadınız?'

'Sanırım çünkü..." 'Çünkü ben senin patronunum? Ben üstün diye geri mi duracaksın? Bu yüzden yumuşak olduğunu biliyorum. İlk yaptığın şey, bir ipucu olabilecek birini bulup ona tutunmak, kim olursa olsun, patron olsun ya da olmasın. Muhabirin yaptığı budur. Şu anda serbest çalışmaya çalışsan, hiçbir şey öğrenme fırsatın olmadan açlıktan ölürdün.'

Iwata buna ne diyeceğini bilemedi.' Iwata, dinle. Kaba olmaya çalışmıyorum. Bir işin var. Eğer iş çok zor değilse, bırakma. Davayı öğrenmek istersen, sana anlatırım. Bir dakika bekle.'

Kumai masa çekmecesinden kalın bir dosya çıkardı. Kapakta 'Mt K— sanat öğretmeni cinayeti (1992), soruşturma materyalleri' yazıyordu.

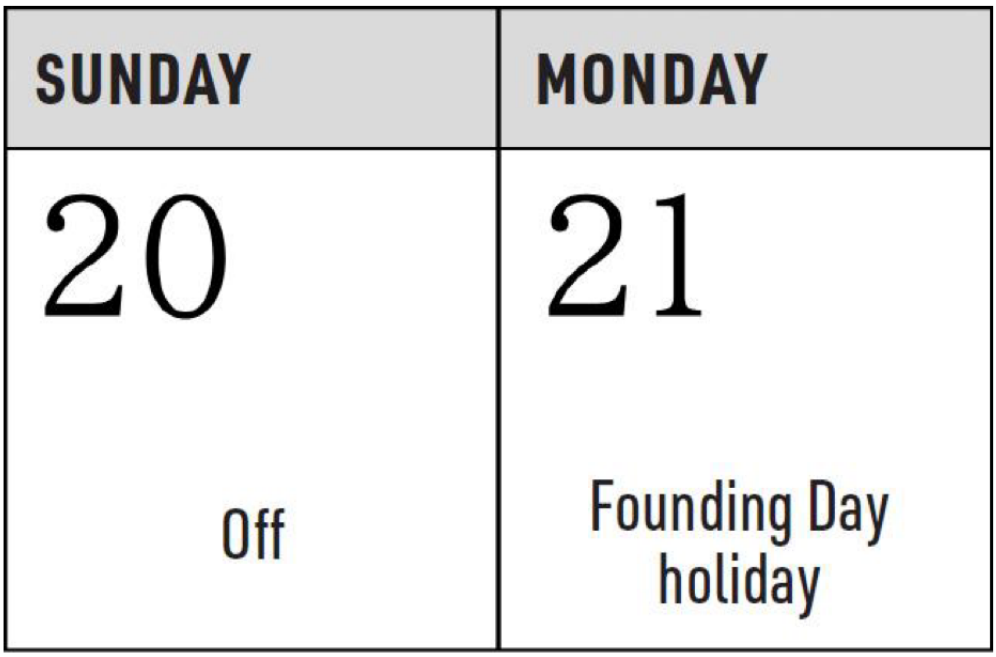
'Bu dava hakkında kendi fikirlerim vardı. Muhabirliği bıraktıktan sonra bile bırakamadım. Şimdi, bunu sakladığıma sevindim.'
'Bana gösterecek misin?" Evet. Sadece kimseye söyleme." Tabii ki." Ve... Hazırlıklı olmalısın. Orada Yoshiharu Miura'nın nasıl öldürüldüğüne dair çok detay var. Sanırım okumak için can atan bir şey değil.'

O dönemdeki televizyon raporlarında Miura'nın cinayetinin acımasız olduğu sık sık bahsedilirdi, ancak Iwata onun nasıl öldüğünü detaylı olarak öğrenememişti. Dürüst olmak gerekirse, önlenebilirse, akıl hocasının ölümünün ayrıntılarını bilmek istemezdi. Ama 'gerçeği ortaya çıkarmak' istediğine karar veren oydu. Yutkundu.

> 'Iwata, hazır olduğundan emin misin?" . . . Evet." Peki o zaman. Hadi açalım.'

* * *

Kumai, davayı anlatırken belgelerdeki gerçekleri belirtti.
'Miura, yirminci Eylül 1992'den yirmi birinci Eylül tarihlerine kadar Mt K'ye kamp gezisi yapmayı planlamıştı.'

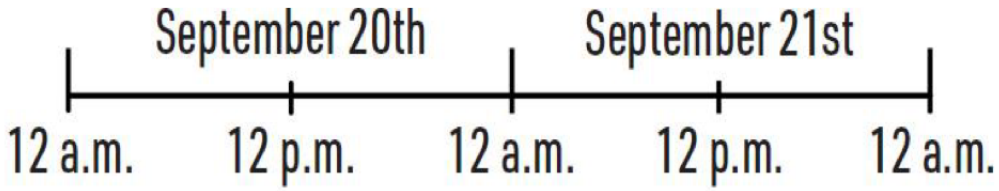

'Yirminci gün bir Pazar günüydü. Ve, öğrencilik yıllarınızdan bildiğiniz gibi, yirmi birinci okulun kuruluş günü tatiliydi. Yani, üç günlük hafta sonundan faydalanıyordu. Ancak, Pazar sabahı bazı işler geldi.'

---

20. (PAZAR)

7:40 Evden ayrıldım7:50
Okula vardım8:00 Rehberlik
yapmaya başladım

'Sanat kulübünün bir oturumunu izlemek zorundaydı. Görünüşe göre kamp gezisi bittikten sonra devam etmeye karar verdi.'

'Pazar sabahı, Miura saat yedi kırk'ta ayrıldı ve okula gitti. Arabada yürüyüş çantası vardı. Eşine göre, sürüde basit bir çadır, uyku tulumu, cep meşalesi ve su gibi kamp ekipmanları vardı. Ayrıca çizim için bir eskiz defteri ve kalemleri vardı.'

'Okula yedi ellide geldi. Doğrudan sanat odasına gitti, öğretmen odasına uğramadı. Oradaydı, Kameido adında genç bir kadına bire bir danışmanlık yapıyordu.'

'Bire bir mi? Ben de bir sanat kulübü sanıyordum?" Görünüşe göre Miura o kadar sert davrandı ki, sanat kulübünün neredeyse hiç üyesi yoktu.'

'Ah... Şimdi sen söylediğine göre, sanırım bununla ilgili bir şeyler duymuşum. Yani on yeni kişi kaydoldu ama hepsi ilk ayda ayrıldı.'

'Tamam. O dönemde sıfır birinci sınıf öğrencisi vardı ve sadece bir ikinci sınıf öğrencisi vardı. Tek genç kişi Kameido'nun kendisiydi.'

'İki üyeli bir sanat kulübü . . . Vay." Ve o gün, ikinci sınıf öğrencisi bir akrabasının cenazesine gitmişti. Yani, Kameido yalnızdı.'

'Normalde böyle bir durumda herhangi bir etkinliği iptal etmezler mi?" Evet. Ama Miura çok inatçı olduğu için yine de devam ettiler. "Devam et. Başka kimseye ihtiyacın yok!" ve benzeri. Bir keresinde Kameido ile röportaj yaptım ve Miura'yı gerçekten sevmedi. Ona karşı oldukça sert olmalıydı. O röportajdan notlarım da burada, kendiniz okuyabilirsiniz.'

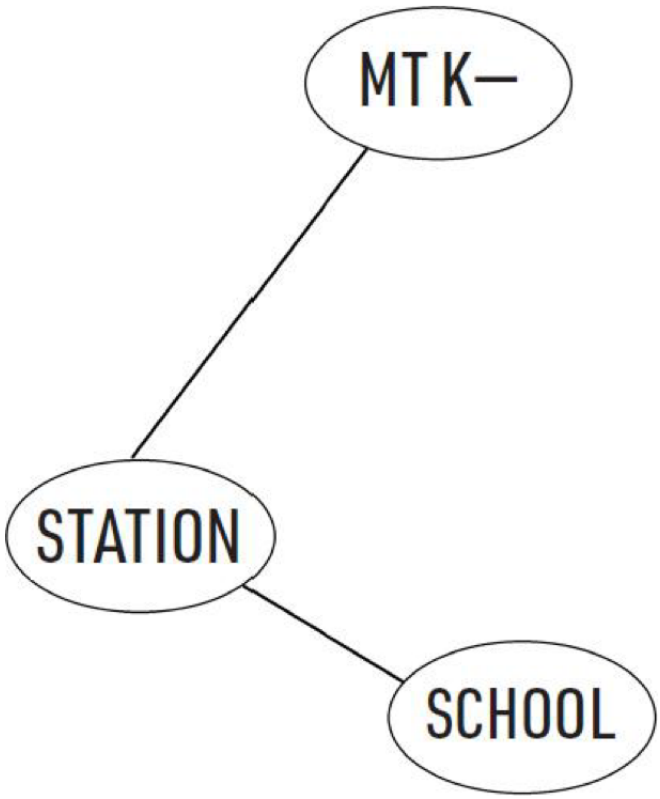
'Peki ya o? Dürüst olmak gerekirse, onu pek sevmedim. Aslında, ondan pek hoşlanmadım... Hayır, yalnız ben değilim. Okuldaki öğrencilerin neredeyse hiçbiri Bay Miura'yı gerçekten sevmiyordu. Çok hızlı öfkelendi... Muhtemelen kendini tutkulu bir eğitimci ya da başka biri olarak görüyordu, ama dürüst olmak gerekirse, hepimiz onu baş belası olarak görüyorduk. Kulüp için rehberlik yaparken sürekli bana bağırıyordu... Gerçekten korkuttu.. . .'

'Bu arada, Miura Kameido'ya o öğleden sonra seansları sırasında kampa gitmeyi planladığını söyledi.'

* * *

'Kulüp etkinliği öğleden sonra birde bitti. Miura hemen arabasına gitti ve istasyona yöneldi.

'En yakın istasyon okul ile Mt K—' arasındaydı. Doğrudan dağa gidebilirdi ama Miura'nın istasyon yakınında halletmesi gereken bazı işleri vardı. Biri istasyon önündeki süpermarkete gidip öğle yemeği almaktı, diğeri ise yakınlarda yaşayan Toyokawa adında bir adamı almaktı.'

'Toyokawa? O kim?" Miura'nın sanat okulundan bir arkadaşı. Ben "arkadaş" kelimesini kullanıyorum çünkü Toyokawa Miura'yı aslında pek sevmediğini kendisi itiraf etmişti.'

'Yoshiharu ile sanat okulu günlerimizden beri arkadaşız. Mezun olduktan sonra da bana göz kulak oldu. Çalıştığı okuldaki sanat kulübünde haftalık özel konuşmacı olarak görev yapıyorum... Tabii ki, bana işi o buldu. Sanırım asgari ücretli yarı zamanlı bir işte çalışmamdan endişeliydi. Faturaları ödemek için ikinci bir iş bulmam gerektiğini söyledi. Yani, minnettarım falan. Minnettardım ama... Peki. Adamı ne kadar sevdiğimi sorarsan ... Bu o kadar basit değil. Genellikle istediğini yapar ve benden de gitmemi beklerdi. Beni arar, "Yarın yürüyüşe çıkalım!" ya da "Hadi bir içki içmeye gidelim!" derdi, başka planlarım olabileceğini bile düşünmeden.'

'Bir önceki akşam, yani cumartesi, Miura Toyokawa'yı aradı ve şöyle demiş: "Hadi seninle birlikte Mt K'de kamp yapalım— yarın

Pazartesi!" Toyokawa normalde evet derdi, ama bu sefer reddetti. Ve tabii ki yapmak zorundaydı. Şirket adamı olarak, Pazartesi izinli olmazdı ve çoğu herkes gibi sabah orada olması gerekirdi. Geceyi kamp yaparak geçiremeyecekti. Ama Miura pes etmedi, Toyokawa ona bunu söylediğinde bile.'

'Yapmadı?" Hayır. Karşı teklifi vardı. Toyokawa ona dağın yarısına kadar çıkabilir, sonra o akşam tekrar aşağı inebilir.'

'Yarı yolda ona eşlik et . . . Bu biraz ısrarcı geliyor." Böylece Toyokawa Miura'nın önerisini takip etti ve bir günlük gezi yaptı. İstasyonun önünde buluştular, süpermarkete uğradılar ve dağda yemek için öğle yemeği aldılar. Miura tatlı bir çörek, bir domuz kotletli sandviç ve dükkânın Hanayagi Bento öğle yemeğini aldı.'

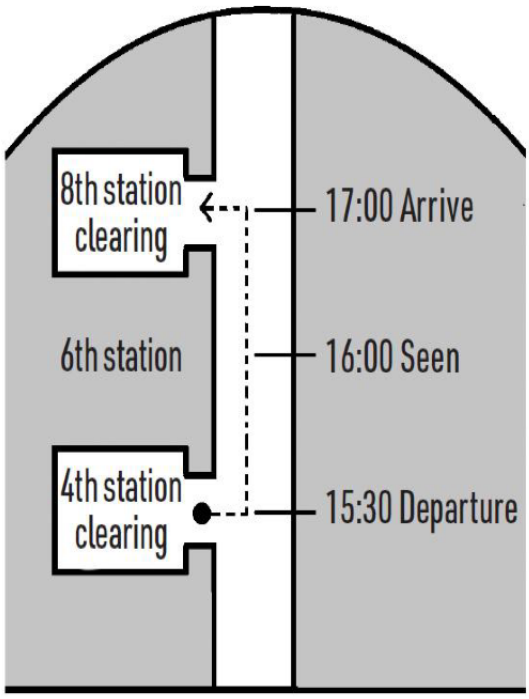
20. (PAZAR)

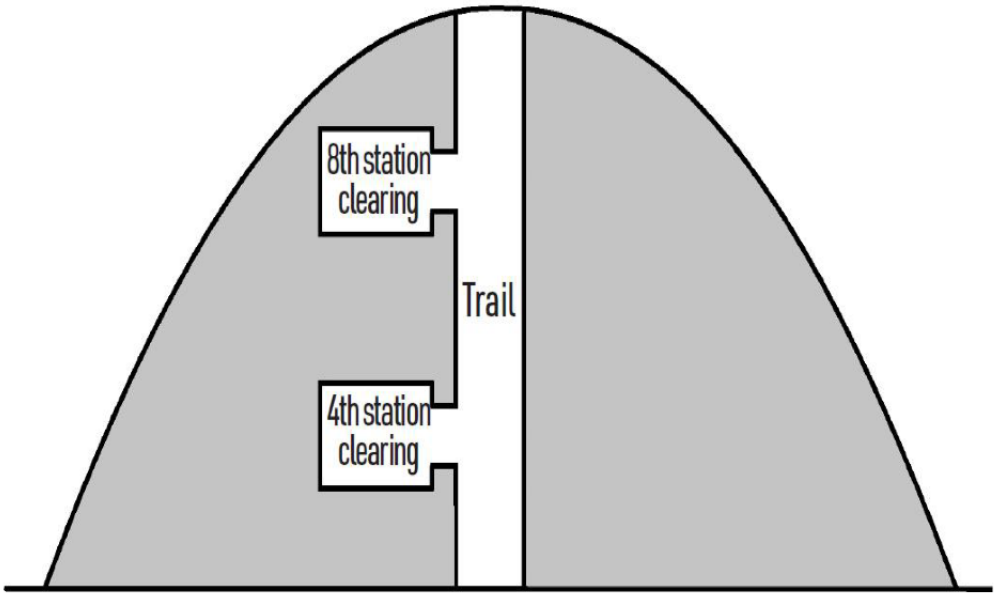
7:40 Evden ayrıldım7:50 Okula vardım8:00 Rehberlik yapmaya başladım13:00 Okuldan ayrıldım13:10 İstasyonda Toyokawa ile buluştuk, alışveriş yaptık13:30 Dağa vardık, yürüyüşe başladım

---

'Öğle yemeğini aldıktan sonra Miura'nın arabasını dağa götürdüler ve saat bir buçukta vardılar. Dağın eteğindeki otoparkta park ettiler ve yürüyüşlerine başladılar. Bu arada, Iwata, hiç Mt K—'ye çıktın mı?'

'Bir kez. Çok uzun zaman önce, babamla birlikte dördüncü istasyona çıktık. Yürüyüş oldukça kolaydı, benim gibi bir çocuk için bile.'
'Doğru. Bu hikayeyi araştırırken birçok kez tırmandım. Hafif bir eğim ve oldukça kolay. Patikalar ip ile işaretlenmiş, böylece kaybolamazsınız ve hatta yukarı çıkan kısmı asfaltlanmış. Yani, yerel halk arasında popüler bir yer ve yol boyunca insanlarla karşılaşıyorsunuz. Ama popüler olmasının bir nedeni daha var.

8th station clearing
17:00 Arrive
6th station
16:00 Seen
4th station clearing
15:30 Departure

8th station clearing
Trail
4th station clearing

Mt K—

'Dördüncü ve sekizinci istasyonlarda geniş açık dinlenme alanları var ve dördüncü istasyonda masalar bile kurulmuş, bu yüzden piknik için ideal. Sekizinci istasyon kamp için de iyi.'

'Saat iki buçuk civarında, Miura ve Toyokawa dördüncü istasyon dinlenme alanına ulaştılar ve öğle yemeği yediler. Miura, süpermarketten Hanayagi Bento'yu yedi. Bunu unutma. Önemli. Yemek yedikten sonra, ikisi açıklıkta fotoğraf çekti ve saat üç buçuk civarında ayrıldılar. Toyokawa dağdan aşağı indi, Miura ise sekizinci istasyona doğru yola çıktı.'

'Bu noktadan, dağdan aşağı inen birkaç kişi Miura'yı gördüğünü bildiriyor. Son gözlem saat dörtte altıncı istasyonun yakınlarındaydı. Şimdi, altıncı istasyondan sonra patika biraz dikleşiyor ve oradan sekizinciye ulaşmak en az bir saat sürüyor. Yani, Miura'nın sekizinci istasyona beşten sonra ulaştığını varsayabiliriz.'

---

20. (PAZAR)

7:40 Evden ayrıldım7:50 Okula vardım8:00 Rehberlik başlatıldı13:00 Okuldan ayrıldım13:10 İstasyonda Toyokawa ile buluştuk, alışveriş yaptık13:30 Dağa vardık, yürüyüşe başladık14:30 Dördüncü istasyona vardık

Öğle yemeği ve çizim
15:30 Toyokawa ile ayrıldık, yürüyüş yeniden başlatıldı16:00 Son olarak altıncı istasyon yakınlarında görüldü

21. (PAZARTESI)

9:00 Ceset bulundu

---

* * *

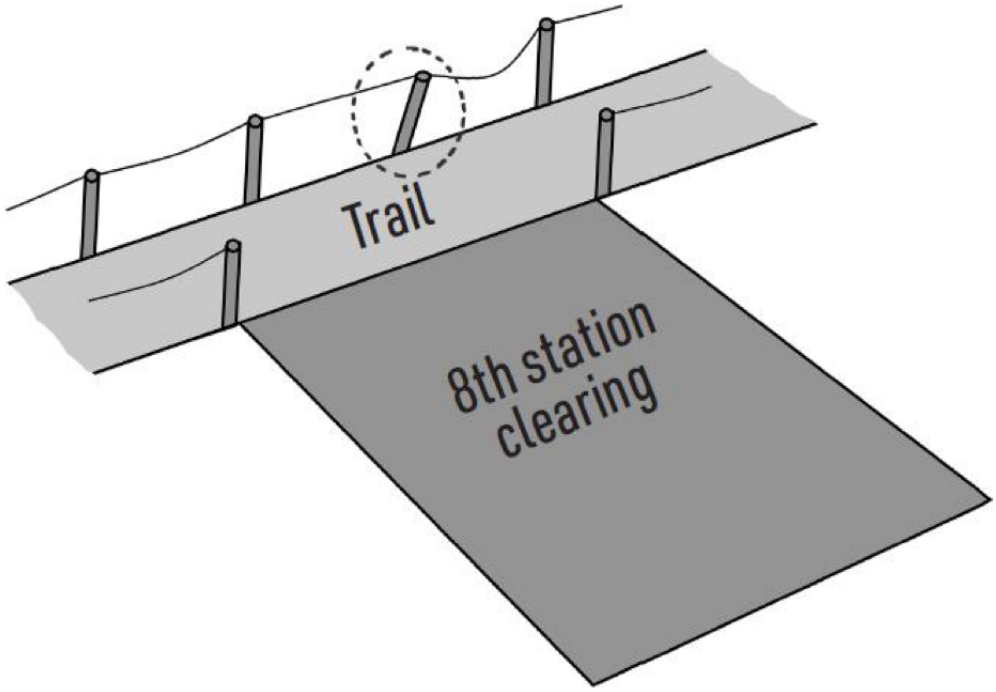
'Sonra ertesi sabah saat dokuza geldik. Bir adam, sekizinci istasyonun açıklığında Miura'nın cesedini buluyor.'

'O adam sabah bu kadar erken tırmanıyordu ne?'

'Mt K—'de bir bakıcı. Sekizinci istasyon çevresinde bazı tesislerde hasar olduğunu duymuştu, bu yüzden kontrol etmeye gitti.'

'Dediğim gibi, Mt K— üzerindeki patikalar ip ile işaretlenmiş. Bir gün önce, yani Pazar günü, bazı üniversite öğrencilerinin ipleri destekleyen direklerden atlayarak oynadıkları ve birini kırdıkları anlaşılıyor.'

'Bu onların dikkatsizceliğiydi." Evet, ama görünüşe göre bakıcının ofisini arayıp özür diledikten sonra bu yüzden kendilerini kötü hissetmişler. Aradıklarında saat çoktan akşam on geçmişti, bu yüzden ertesi sabah erken kalkıp kontrol etmeye gitti ve Miura'yı bulma şanssızlığı oldu. Üzücü bir hikaye . . . .'

'Yirmi birinci sabahı, dağ patikasında hasar olup olmadığını kontrol etmek için yürüdüm. Sonra yerde birini gördüm... Üzgünüm. Bunu düşünmek bile beni hasta ediyor. Her neyse, çok kötü bir durumdaydı... Evet, hemen dağdan aşağı indim ve polisle iletişime geçtim.'

'Bakıcı aşağı inip polisi aradı. Olay yerini öğle civarında incelemeye başladılar. Miura'nın kimliğini onun kimliğinde buldular

sürü ve arabası dağın eteğinde park etmişti, bu yüzden kalıntıların Miura'ya ait olduğunu varsaydılar.'
'Sadece varsayılmış mı?" Anında kesin bir kimlik kuramadılar. Ceset çok kötü durumdaydı. Yüzü o kadar şekilsizdi ki, erkek mi kadın mı olduğunu bile ayırt edemiyorlardı, kimliğiyle eşleştirmek ise hele gidi. Korkunç geliyor ama kalıntılar zar zor insan olarak tanımlanabiliyordu.'

'Aman tanrım. Bu korkunç." Anladığım kadarıyla bıçak yaraları ve iki yüzden fazla kez taşla vurulmuş izler vardı.'

'İki yüz . . .' 'Bir cinayet bu kadar acımasız olduğunda, genellikle iki sebepten biri vardır. İlki, cesedin kimliğini imkansız kılmak. İkincisi ise derin, korkunç bir kin beslemek. Bu durumda, hangisini düşünüyorsun?'

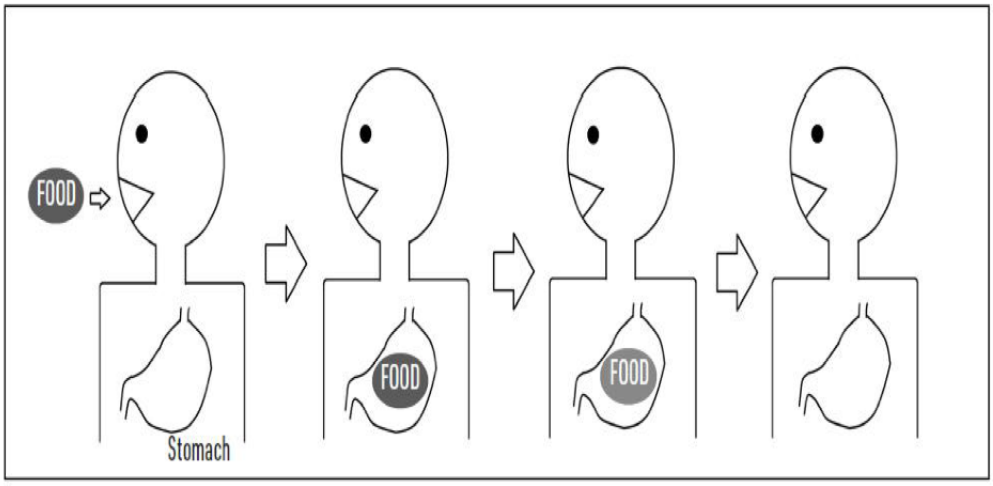
'Amaç kimsenin cesedi teşhis etmesini engellemekse, kimliğini olay yerinden kaldırmamaları garip. Yani, bu bir kin olmalı... Değil mi?'

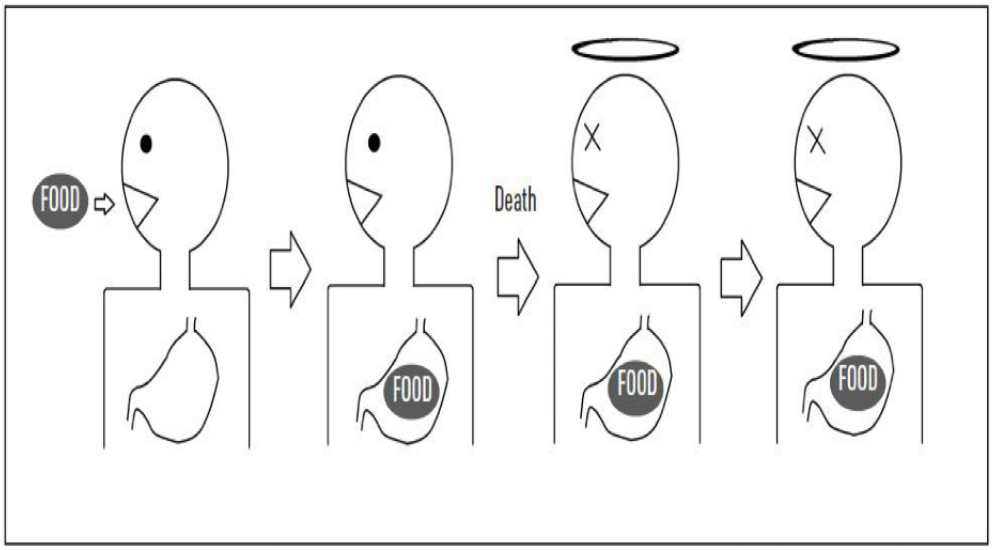
'Aynen öyle. Katil Miura'dan gerçekten nefret etmiş olmalı.'Iwata ürperti hissetti. Bir bedeni iki yüz kez taşla dövecek kadar güçlü bir nefret. Miura ile katili arasında ne olabilirdi?

* * *

'Peki, Bay Miura ne zaman öldürüldü?'
'Aslında oldukça iyi bir fikrleri var. Ceset o kadar kötü hasar görmüştü ki otopsi zorlaştırıldı, sanırım ama neyse ki midede kısmen sindirilmiş yiyecek buldular. Görünüşe göre bakkalın Hanayagi Bento'suydu.'

'Yiyeceklerin midede sindirilmesi yaklaşık üç saat sürüyor. Bittiğinde mide kendini boşaltıyor. Bu arada ölürseniz, mide çalışmayı durdurur ve yiyecek midede kalır. Bu yüzden yiyeceğin sindirim seviyesini incelemek, ölüm zamanını ortaya çıkardı. Miura'nın ölümü, son yemeğinden yaklaşık iki buçuk saat sonra olduğu belirlendi. Miura, Hanayagi Bento'yu saat iki buçuk civarında yedi... Yani, saat beş civarında ölmüş olmalı.'

13:00 Okuldan ayrıldım13:10 İstasyonda Toyokawa ile karşılaştık, alışveriş yaptık13:30 Dağa vardık, yürüyüşe başladık14:30 Dördüncü istasyona vardık

Öğle yemeği ve çizim

15:30 Toyokawa ile ayrıldık, yürüyüş yeniden başladı

16:00 Son olarak altıncı istasyon yakınında görüldü17:00 (yaklaşık olarak) Sekizinci istasyona vardık, kısa süre sonra saldırıya uğradılar

21. (PAZARTESI)

9:00 Ceset bulundu

'Anladım. Ama bekle. Az önce sekizinci istasyona beşte ya da daha geç varmış olmalı dedin.'

'Tamam. Yani, Miura istasyona varır varmaz neredeyse hemen öldürülmüş olmalı.'

* * *

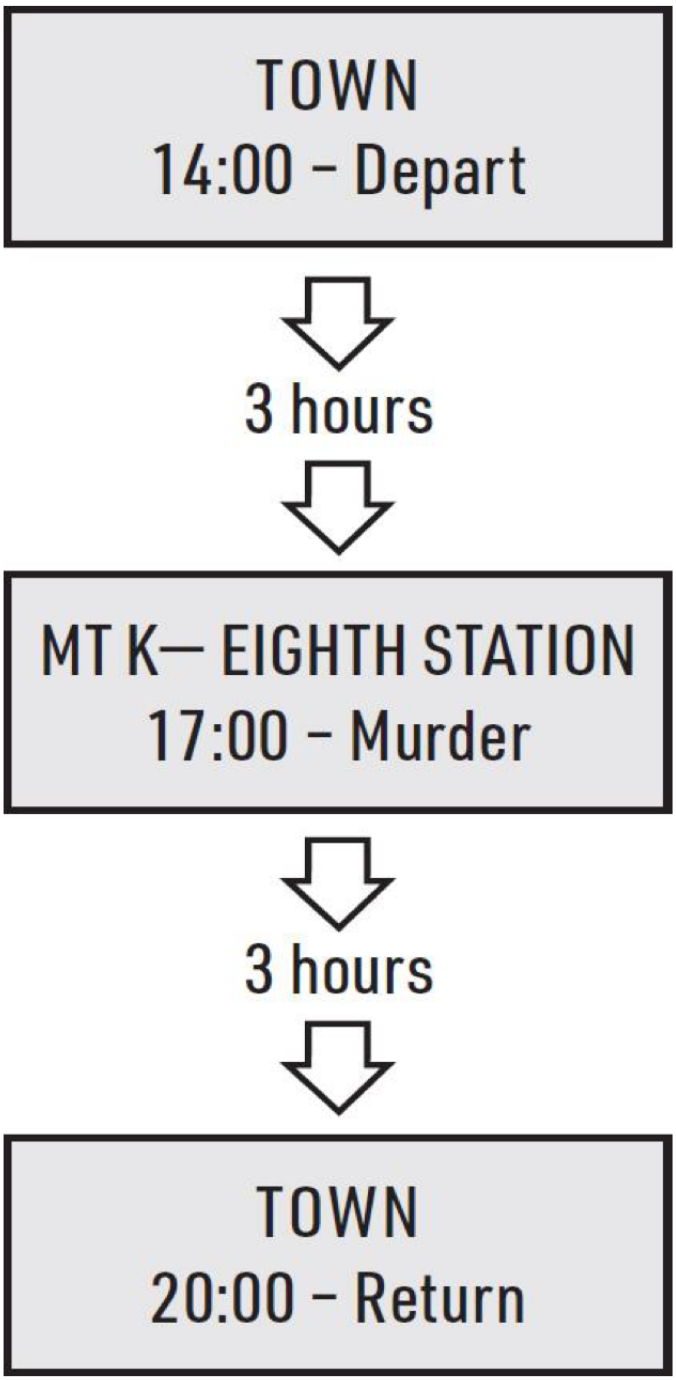
'Peki, şimdi, Iwata, tüm bunları duyduktan sonra, katil hakkında bir fikrin var mı?'

'Bakalım . . . Öncelikle, cesedin durumunu düşünürken, katilin gerçekten Bay Miura'dan nefret etmiş olması gerekir. Yani, bu katilin onu tanıdığı anlamına geliyor.'

'Katılıyorum. Bazen iki kişi ilk kez karşılaşır ve cinayete dönüşen bir kavga ile sonuçlanır... Nadir ama oluyor. Ama böyle bir katilin bir bedeni iki yüz defeden fazla dövmesini beklemezsiniz. Evet, katil onu tanıyordu. Ve bence onu iyi tanıyordum.'

'Ayrıca Pazar günü dağa çıkacağını bilen biri olmalı. Şimdiye kadar duyduğumuz kişilere göre, ana şüpheliler sanat kulübünden Bay Miura'nın eşi Kameido ve Toyokawa'dır.'

'Aynen öyle. Doğal olarak, bu kriterlere uyan başka kişiler de vardı, ancak polis sadece mağdura olan yakınlıklarına dayanarak bu üçü üzerinde çalıştı. Sonra, mazeretlerini kontrol ettikten sonra bir önemli şüpheli üzerinde karar kabul ettiler.'

TOWN
14:00 - Depart
3 hours
MT K— EIGHTH STATION
17:00 - Murder
3 hours
TOWN
20:00 - Return

'Yaptılar mı?!' Her şeyi düzene salacağım. Miura'yı dördüncü istasyonda bırakan Toyokawa'yı bir kenara bırakırsak, diğer iki şüphelinin mazeretlerini inceleyeceğiz. Kendi mahallelerinden Mt K'deki sekizinci istasyona gitmek — toplu taşıma ile bile tek yönlü üç saat sürer.'

'Cinayetin beşte gerçekleştiğini varsayarsak... Gidiş-dönüş süresi göz önüne alındığında, saat ikiden sekize kadar bir mazeretle sorun çıkarlar.'

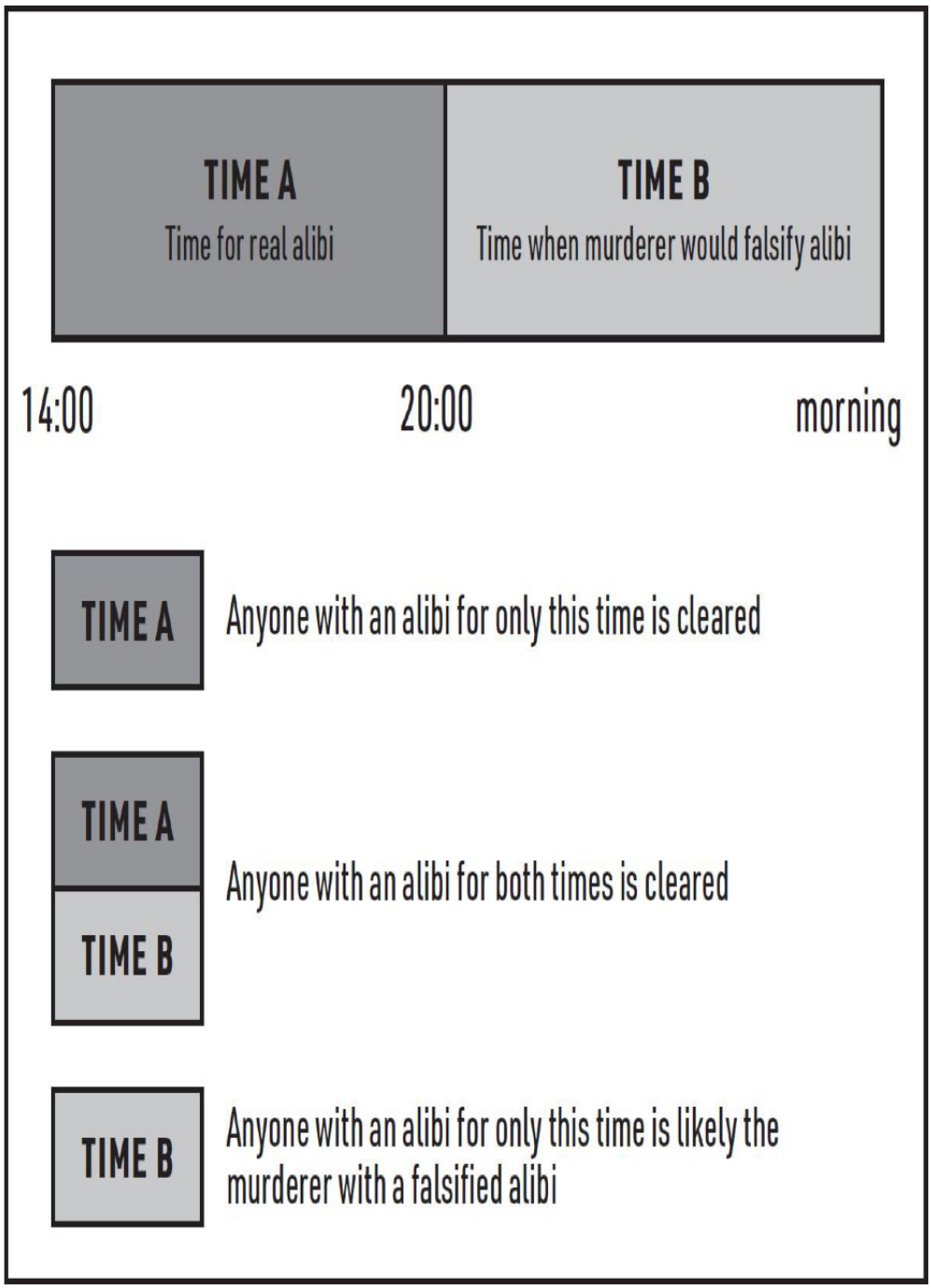
'Doğru, ama bir ipucumuz daha var. Miura'nın paketlediği bazı ekipmanlar kaybolmuştu: uyku tulumu, tatlı çörek ve kotletsandviç. Unutmayın, son ikisini bentosuyla birlikte istasyon cephesindeki süpermarketten almıştı. Muhtemelen onları akşam yemeği ve kahvaltı için yemeyi planlamıştı. Ama sonra fırsat bulamadan öldürüldü. Otopsi midesinde onlardan hiçbir iz çıkmadı. Bu, katilin onları olay yerinden götürdüğüne dair oldukça iyi bir ipucu.'

'Hmm . . . Yiyecek ve uyku tulumu almak... Görünüşe göre katil geceyi dağda geçirmeyi, sonra ertesi sabah inmeyi planlamış.'

'Öyle düşünebilirsiniz. Ama yine de tuhaf. Miura'nın çantasında, geceyi dışarıda geçirmek için gereken bir sürü başka malzeme vardı; mesela meşale, su, çadır gibi şeyler. Ama hiçbiri alınmadı. Yani, katilin kendi katilin kendi silahı olmalıydı. Ama katil bunların hepsini yanında getirdiyse, neden yiyecek ve uyku tulumu gibi temel şeyleri unutmuşlardı?'

'Evet, böyle söylediğinde... Ama başka neden onları alsınlar?'

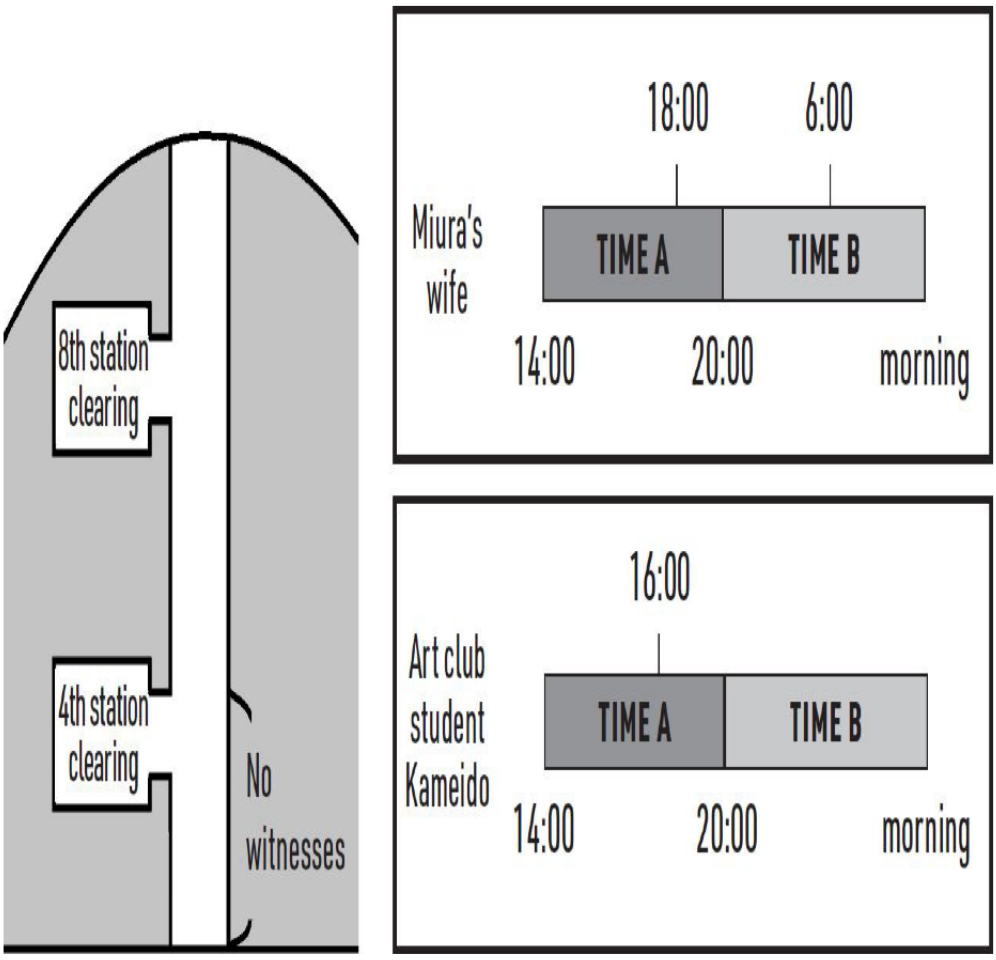
'Sanırım polisleri şaşırtmaya çalışıyorlardı. Şu anda sana bak, gizemin içinde tamamen kapılmışsın. "Katil geceyi dağda geçirdi ve sabah aşağı indi." Sanırım yiyecekleri ve uyku tulumu alıp insanların tam da böyle düşünmesini sağladılar. Sonra aynı akşam aşağı indiler ve ertesi sabaha kadar bir alibi bulundurduklarından emin oldular.'

TIME A
Time for real alibi
TIME B
Time when murderer would falsify alibi
14:00
20:00
morning
TIME A
Anyone with an alibi for only this time is cleared
TIME A
TIME B
Anyone with an alibi for both times is cleared
TIME B
Anyone with an alibi for only this time is likely the murderer with a falsified alibi

'Anladım! Eğer polisler katilin dağda kaldığını düşündürürlerse, akşam ve sabah mazeretiyle kendilerini temizleyebilirlerdi.'

'Tamam. Ama polis o kadar da dikkatsiz değil. Katilin planını gördüler ve yaklaşımlarını değiştirdiler.'
'Saat 14–20:00 arasındaki dönemi A Zamanı, ardından 20:00'den ertesi sabaha kadar B Zamanı olarak belirlediler. A Zamanı için alibisi olan herkes aklandı, B Zamanı için alibiler şüpheli sayılıyor ve şüpheyi artırdı.'

'Sonuç olarak, Miura'nın eşi ve Kameido'nun ikisi de aklandı." Miura'nın eşi, suç günü akşam altı civarında on bir yaşındaki oğullarını mahalledeki markete götürdü ve komşusu onu ertesi sabah altıdan hemen sonra bahçede çalışırken gördü. Kameido ise suç günü yaklaşık dört civarında evinden arkadaşını aradığını söyledi. Arkadaş ve telefon şirketi kayıtları hikayeyi doğruluyordu.'

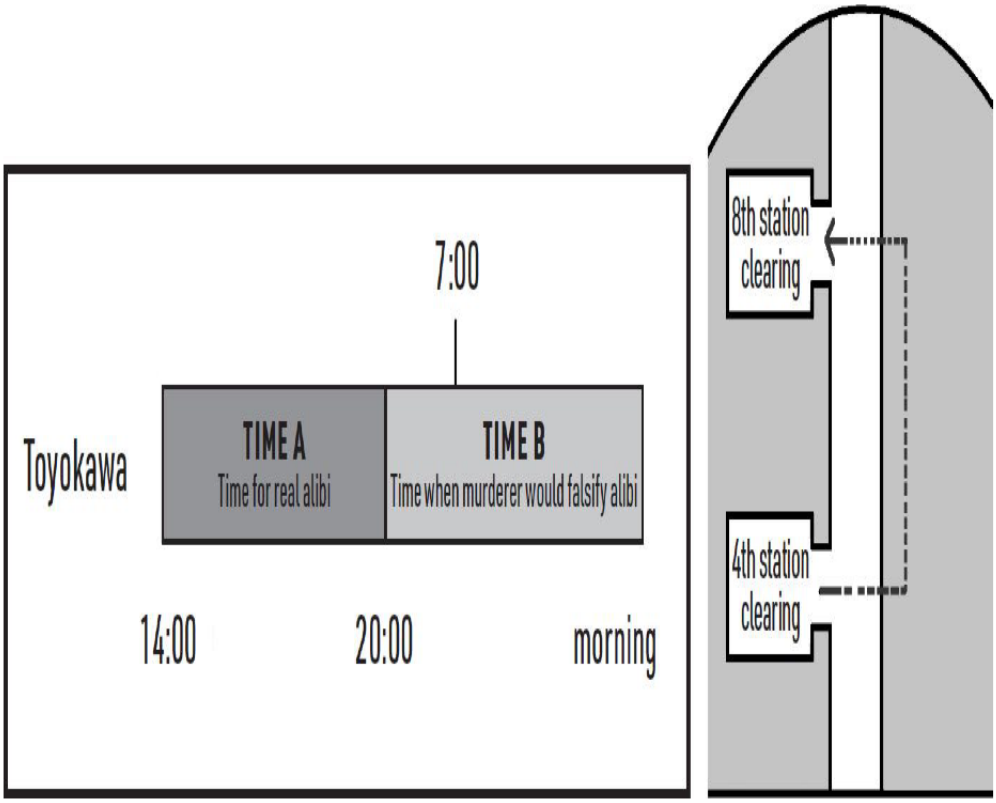

'O zaman Toyokawa katil olmalı." Doğru. Polis soruşturmasını Toyokawa'ya yoğunlaştırdı ve görünüşe göre oldukça şüpheli şeyler ortaya çıkardılar. Cinayet günü, Toyokawa'nın Miura ile ayrılıp dördüncü istasyondan aşağı inmesi gerekiyordu ama izde kimse onu görmedi.'

'Gerçekten mi?" Sağ. Yani, Toyokawa'nın dağdan hiç inmemiş olma ihtimali yüksek.'

'Yani, Bay Miura'yı takip etti.'

'Ama kimse onu bunu yaparken görmedi. Sanki dördüncü istasyondan basitçe kaybolmuş gibi. Polisin teorisi, Toyokawa Miura'ya veda ettikten sonra yürüyüş yolundan ayrılıp sekizinci istasyona farklı bir güzergahla tırmandığı yönündeydi.'

'Başka bir yukarı çıkma yolu var mı?" Sadece bazı gizli hayvan izleri var, ama görünüşe göre yetişkin bir adamın kolayca takip edebileceği kadar büyükler. Polis, acele ederse, sekizinci istasyona yürüyüş yoluna girmiş gibi hızlı ulaşabileceğini söyledi. İşte gördüklerini göstermek: Toyokawa Miura'dan ayrıldı ama geri döndü ve bu gizli hayvan izlerini sekizinci istasyona kadar takip etti. Orada Miura'yı öldürdü, yiyecek ve uyku tulumunu çaldı ve dağdan aşağı indi.

Ah, bu arada, Toyokawa ertesi sabah yedide kalkmıştı ve evinin önündeki sokakta komşularıyla selam alışverişinde bulunuyordu.'

'Yani, Time B için bir alibisi vardı... Bu da onu daha da şüpheci yapıyor.'

Şimdiye kadarki konuşmalarından anlaşılıyordu ki Toyokawa tek olası şüpheliydi. Ancak...

'Bay Kumai . . . Bu cinayetle ilgili hiç kimse tutuklanmadı. Polis neden Toyokawa'yı almadı?'

'Yapamazlardı. Konuştuğumuz her şey tamamen spekülasyon. Tutuklama emri için yeterli delil elde edemediler.'

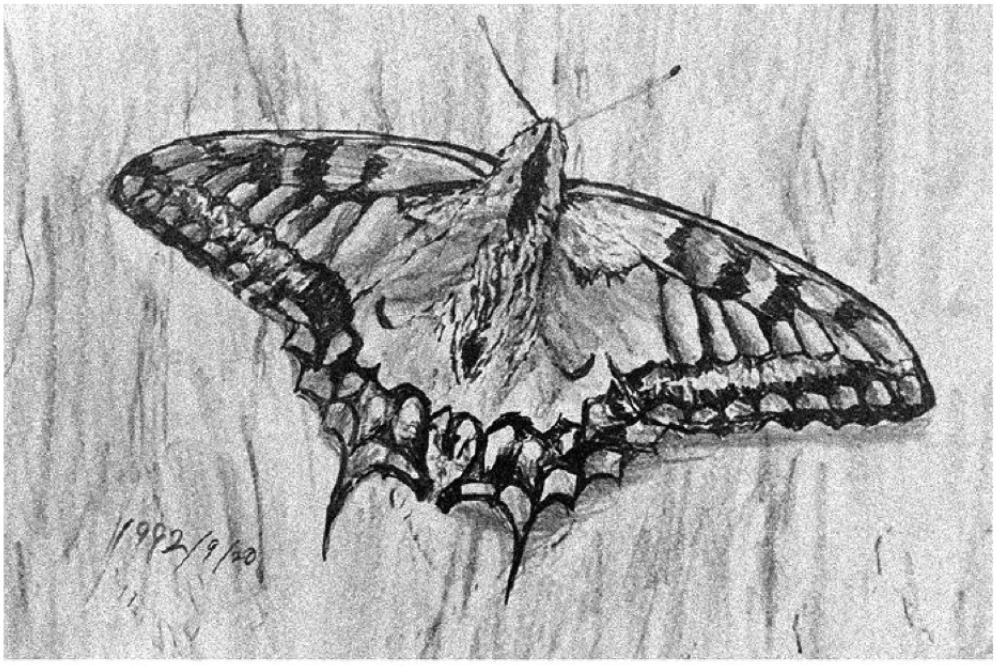
'Tüm bu şüpheli koşullara rağmen mi?" Şüphelerden fazlası olmalı. Eğer somut bir kanıtları olsaydı durum farklı olurdu, ama ne yazık ki henüz tek bir parça bile ortaya çıkmadı. Ve başka bir sorun daha vardı. Toyokawa'nın net ve güçlü bir motivasyonu yoktu. Tabii, Miura'yı sevmiyordu. Ama bu, adamı acımasızca öldürmeye itecek kadar olur muydu? Zor bir satış.'

'O üçü tek şüpheli miydi?" Ben de bunu merak ediyorum. Hikayeyi bırakıp soruşturmanın ortasında tedaviye geçmek zorunda kaldım, bu yüzden daha fazla bilgim yok. Ama hiç tutuklama yapmamaları bana başka sağlam şüphelileri olmadığını gösteriyor.'

* * *

Kumai dosyayı karıştırırken kendi kendine mırıldandı. 'Eğer hepsi bu olsaydı, bu başka bir tuhaf cinayet olurdu. Ama burada başka bir tuhaflık var.'

Kumai dosyayı Iwata'ya uzattı. Açık sayfaya iki çizim fotoğrafı yapıştırılmıştı.

1992/9/20

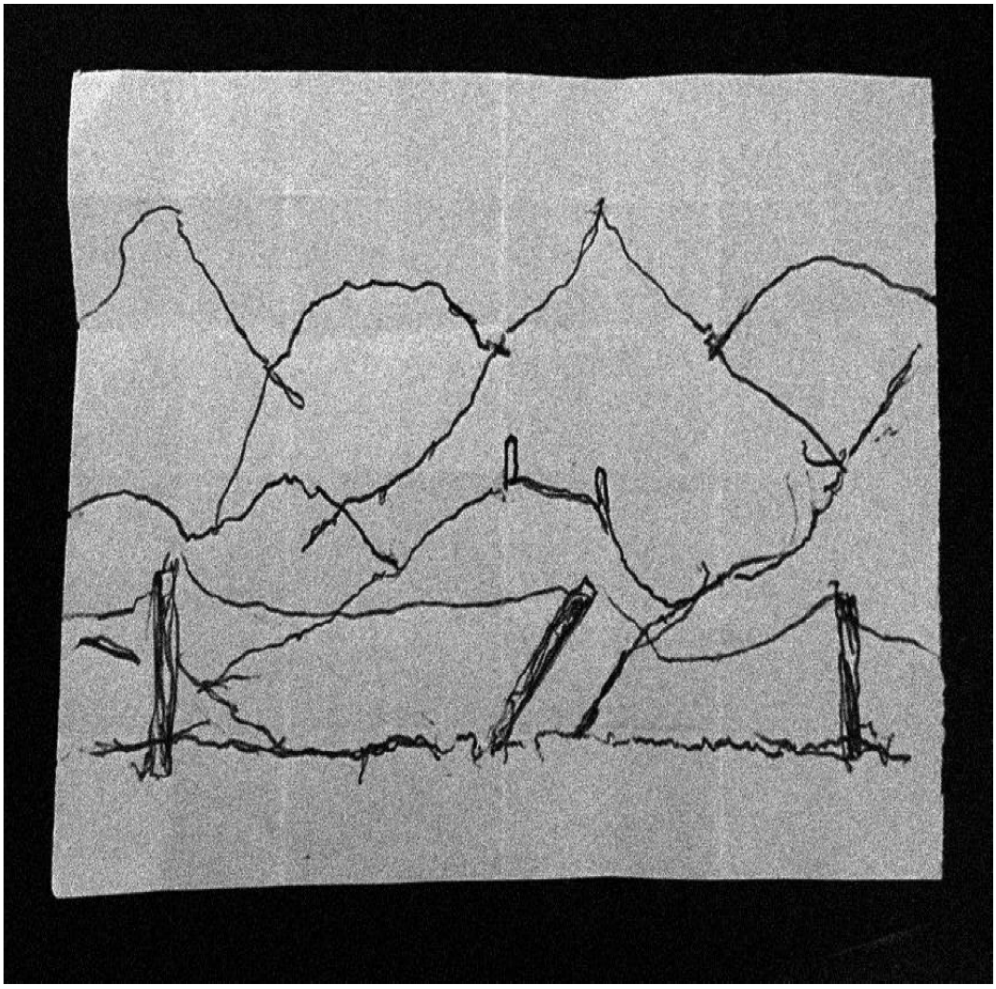

'O ne?" Miura'nın suç mahallinde bıraktığı çantada bir eskiz defteri vardı. Üzerinde birkaç çizim vardı ve bu fotoğraflar ikisini gösteriyor. İkisi de muhtemelen suç günü dördüncü istasyonda çekilmişti.'

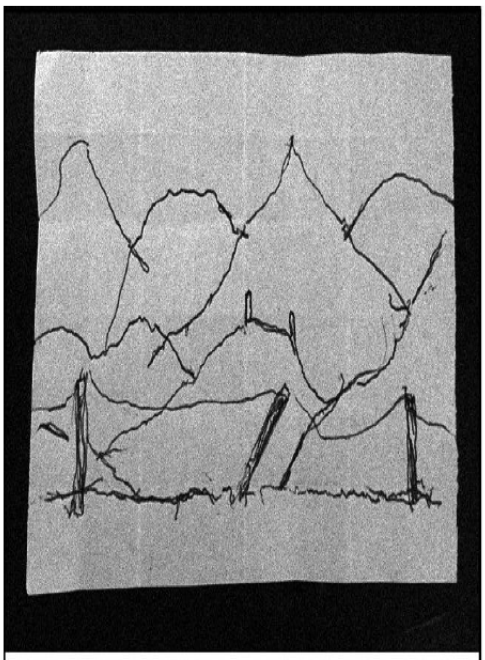
'Tamam, ama onlarda ne tuhaf var?" Garip olan bunlar değil. Bu, Miura'nın sekizinci istasyonda çizdiği son fotoğrafı olacak.'

'Son bir fotoğraf var mı?' Kumai bir sonraki sayfaya döndü. Iwata fotoğrafa yakından baktı.

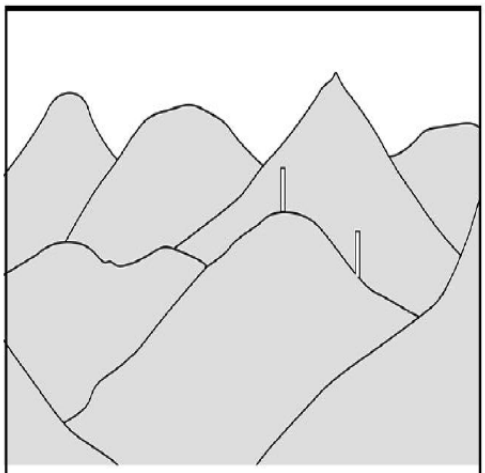
Bu çizim, kaba yapılmış, Miura gibi yetenekli bir sanatçı için fazlasıyla kaba yapılmıştı.

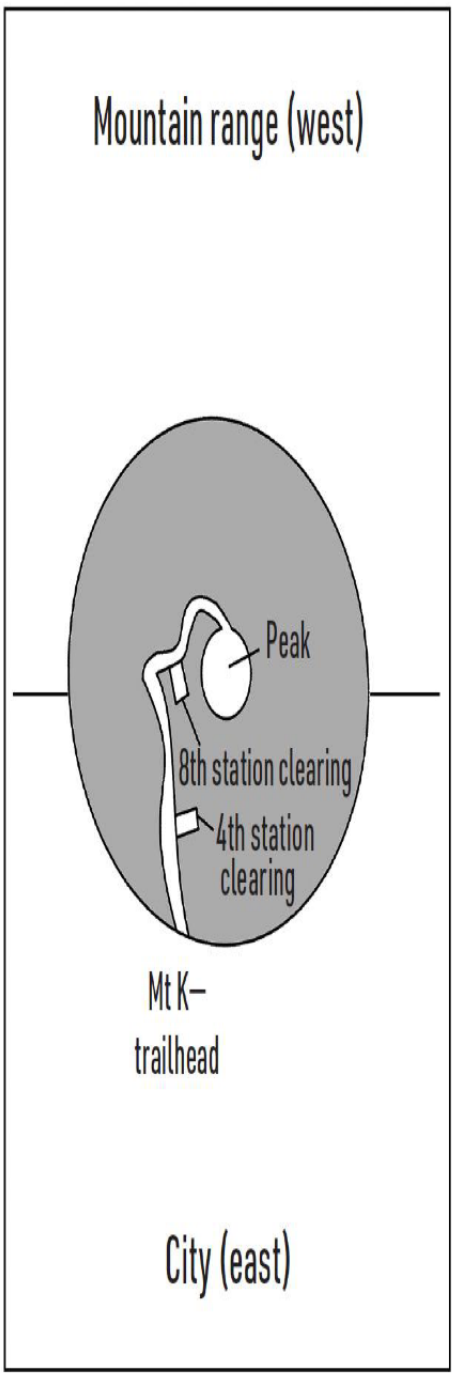
'Gerçekten bunu o mu çizdi?" Evet, kesinlikle onun eseri. Görünüşe göre sekizinci istasyondan dağların üzerinden açılan manzara. Hatırladığın gibi, Mt K— sıradağların hemen kenarında, şehrin kenarına yakın. Sekizinci istasyona ulaştığınızda, uzakta uzanan dağ sırasını görebilirsiniz. Miura görünüşe göre o manzarayı çok sevmişti. Ölmeden önce bunu birçok kez çizdi.'

Miura's drawing

The view from the 8th station

'Biliyor musun Iwata? Mt K'ya tırmanmayı ve çizim yapmayı seviyorum. Dağların manzarasını sekizinci istasyondan çiziyorum.'

'Bay Miura'nın bana bununla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Ama . . . Bu resim . . .'

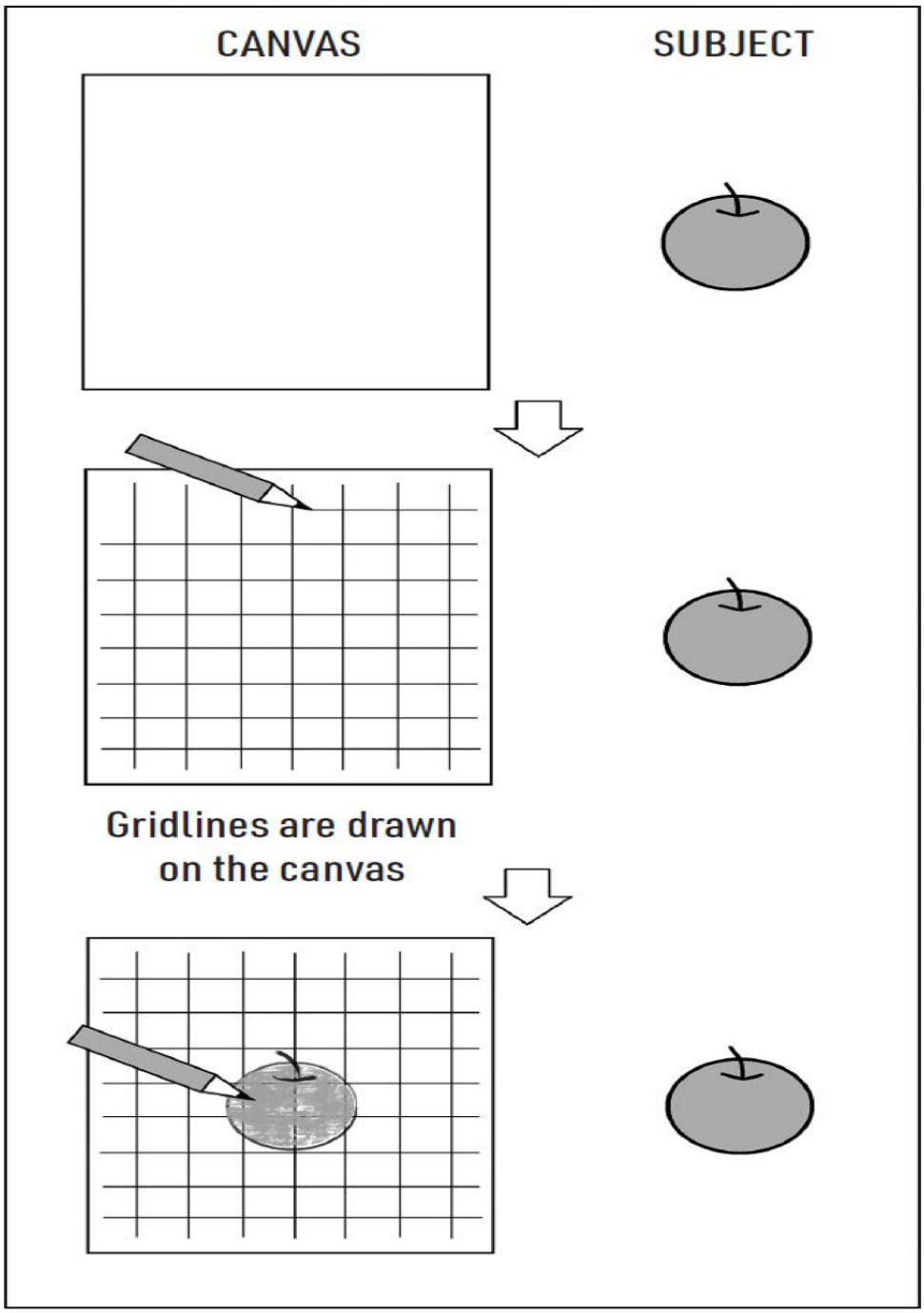
'Garip değil mi? Diğerlerinin inceliğinden hiç yok. Ve bir makbuzun arkasına çizilmişti.'

* * *

'Miura'nın cüzdanı pantolon cebindeydi. Polis içinde bu makbuzu buldu. Pazar günü yiyecek aldığı süpermarketten. Ve bu resim arka tarafına çizilmişti. Suç laboratuvarı, parmak izlerinden ve benzerlerinden Miura'nın genellikle cebinde tuttuğu tükenmez kalemle kendisinin çizdiğini belirledi. Zor ama umursamazca yaptığı hissini vermiyorum. Sekizinci istasyona tırmandım ve manzaraya kendim baktım, çizim aşağı yukarı doğru çıktı.'

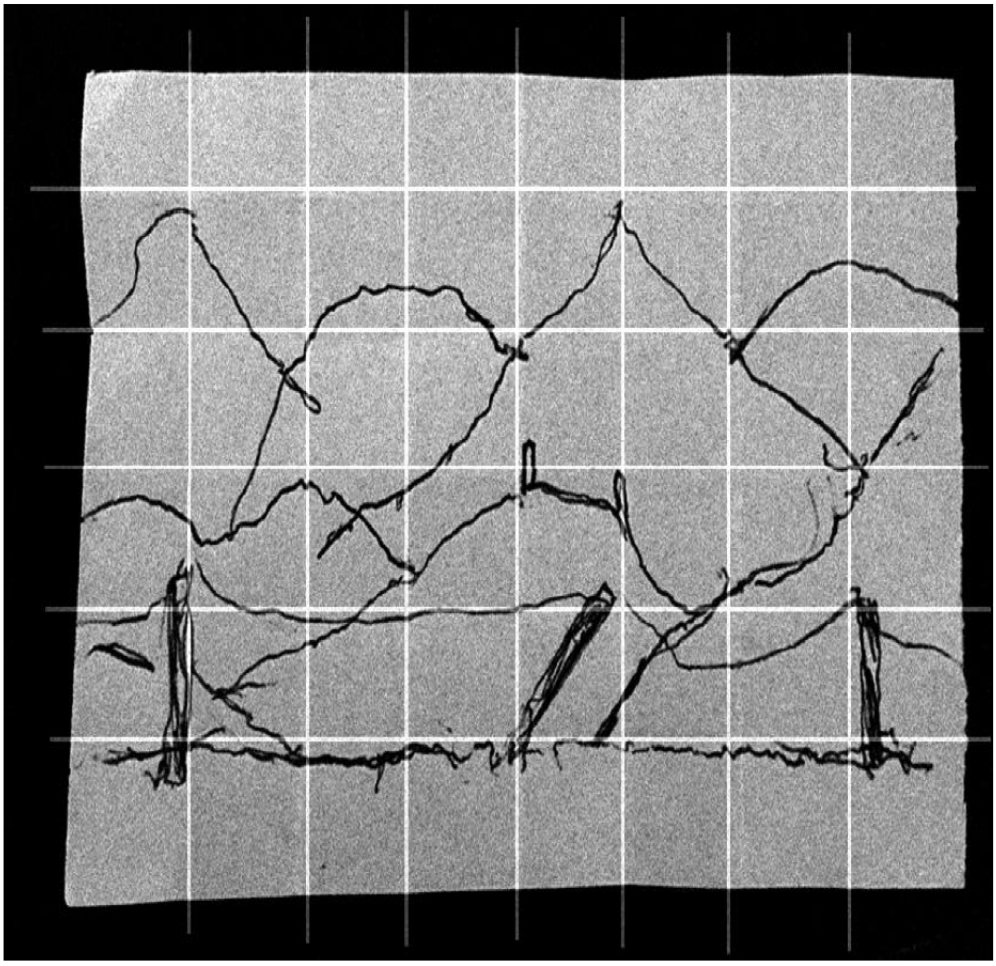
'Her dağın yüksekliği, eğimi ve konumu, hatta tepelerindeki antenler bile sadık bir şekilde yeniden üretilmiştir. Gerçekten doğru yapmak istemiş olmalı. Hatta ızgara çizgileri bile var.'

'Ne demek istiyorsun?'

CANVAS
SUBJECT
Gridlines are drawn
on the canvas

'Fotoğrafa dikkatlice bakın. Katları görebiliyorsun, değil mi?" Ah, haklısın. O ince çizgiler, sanki katlanmış gibi." Ben pek bir sanatçı değilim, bu yüzden bunu kendim bilmiyordum ama görünüşe göre çizimini doğru ve orantılı tutmak için ızgara çizgileri üzerine çizmek oldukça yaygın.'

'Yani, Bay Miura bu makbuzu katlayarak ızgara çizgileri mi çizdi?'

'Polis en azından öyle düşündü. Ve yakından bakarsanız, çizimin ızgara çizgilerini nasıl takip ettiğini görebilirsiniz.'

'Ama neden bir makbuzun arkasına çizim yaptı?'

'Aynen öyle. Çizim yapmak istiyorsa neden eskiz defterini kullanmıyor? Ama gerçek şu ki, yapmadı. Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?'

Bu soru, Iwata'yı ürkütücü bir ihtimal olarak düşünmeye itti.' Çünkü... Eskiz defterine ulaşacak durumda değil miydi?" Sağ. Bence olan bu. Miura sekizinci istasyona ulaştı, ardından saldırıya uğradı ve bıçaklandı. Sonra, nedense, saldırgan bir süre geri çekildi ve o mola sırasında Miura fişi ve top ucu çıkardı, elleri korkudan titriyordu, ve saldırganının arkasına manzarayı çizdi. Dağlar demek istiyorum. Fotoğrafı kaldırdı ve kısa süre sonra saldırgan onu acımasızca öldürdü.'

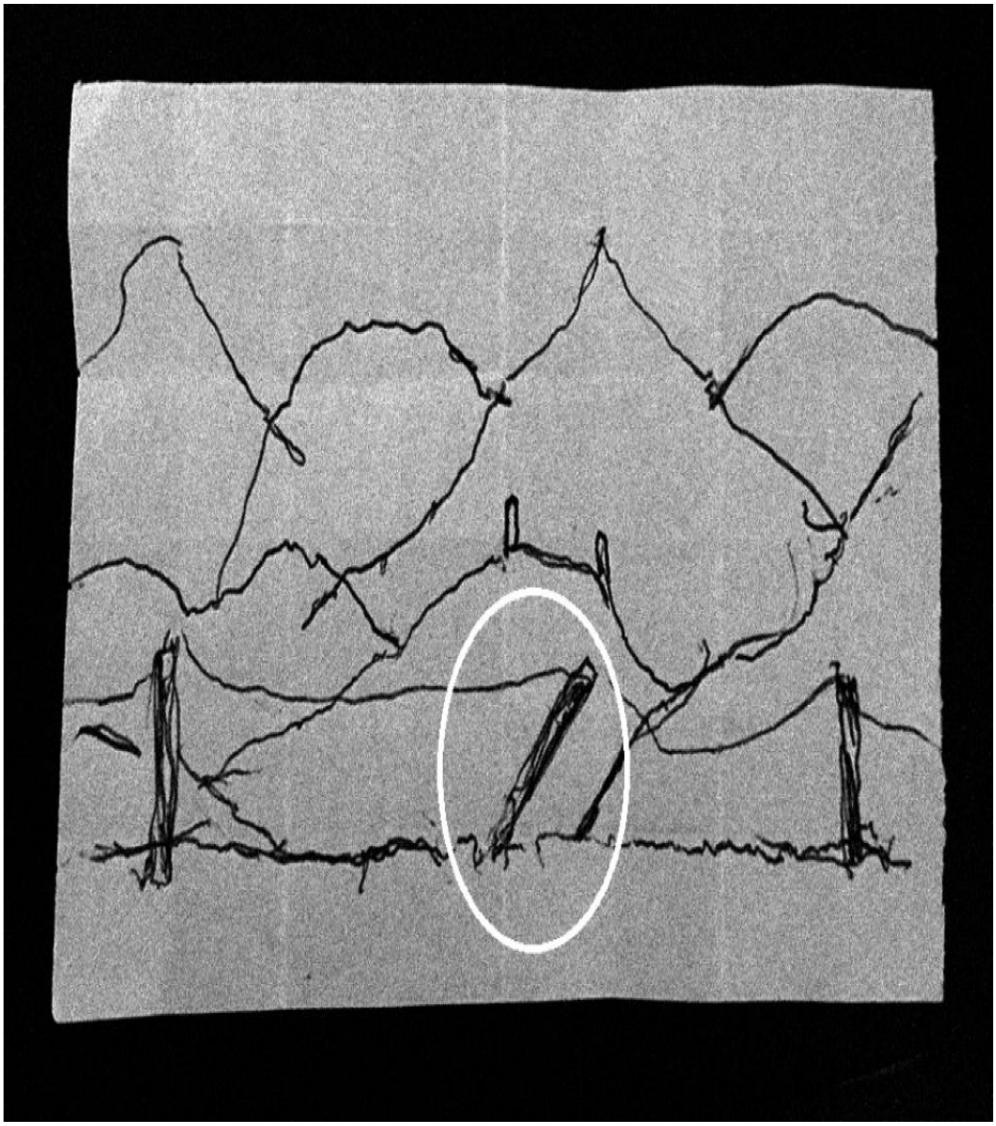
Bu kesinlikle bir makbuzun arkasına çizilen resmi açıklıyordu ama inandırıcılığı zorladı. Miura, bıçak taşıyan bir suçlunun karşısında, kaçmak yerine resim çizsin ki?

Sonra Iwata başka bir olasılık düşündü. 'Bay Kumai, gerçekten ölümün eşiğinde resmi çizdiğini mi düşünüyorsunuz?'

'Ne demek istiyorsun?" Bay Miura sekizinci istasyonu birçok kez ziyaret etmişti. Belki cüzdanında daha önce çizdiği bir resim vardı.'

'Hiç şansı yok. Sana söylememiş miydim? Çizdiği makbuz, o gün süpermarketten öğle yemeği aldığı zamana ait.'

'Ah, doğru.' Ve fotoğrafa tekrar bak. Ön planda üç direk var, değil mi? Bunlar patika işareti ipini tutan direkler. Ve ortadaki olanın nasıl eğildiğini görebiliyor musun?'

'Ne? Ah! Bu mu ? . . ? Hatırlıyorsun, değil mi? O üniversite tırmanma kulübü çocuklarının sekizinci istasyondaki direklerden birini kırması gibi. Miura öldürülmeden sadece birkaç saat önceydi.'

'Demek fotoğraf ölmeden hemen önce çizilmiş olmalı." Sağ. Sekizinci istasyona ulaştığı ile öldürüldüğü tarih arasındaki kısa sürede.'

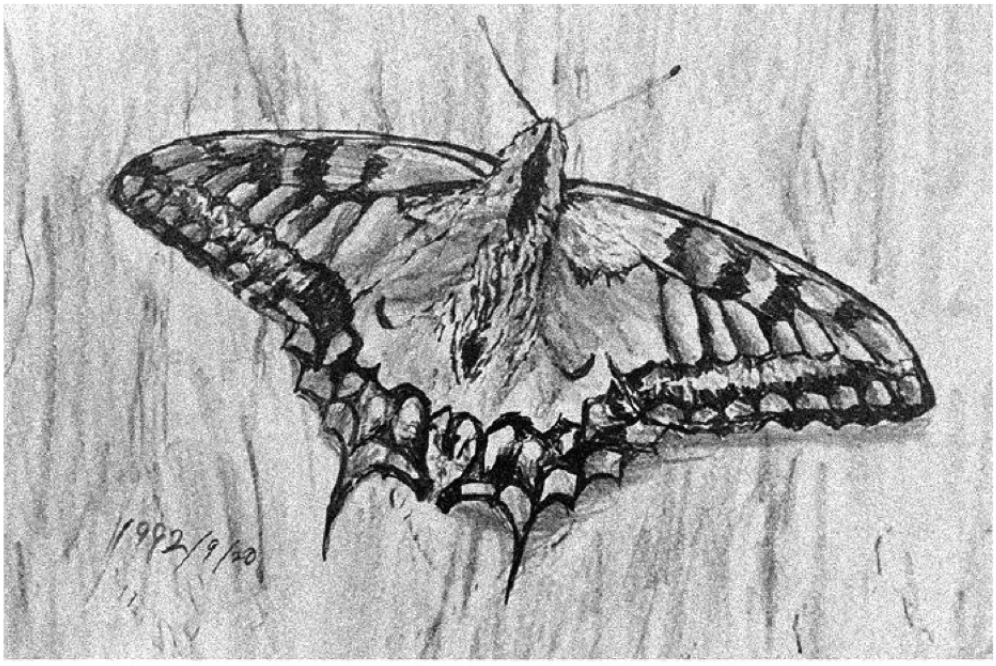
Bu yüzden, saldırıya uğrarken dağ manzarasının bir resmini çizdi. Neden yaptı bunu?
'Bu fotoğraf bir ipucu olabilir mi? Bir mesaj, katili teşhis etmek mi?'

'Merak ediyorum. Eğer öyleyse, keşke katilin yüzünü çizseydi. Tabii ki, eğer yapsaydı, sanırım fotoğrafı zaten atarlardı.'
'Doğru.' Belki Miura mesajı bir şekilde fotoğrafa kodlamıştı, böylece katil bunu görmesin ve çizimi atmasın. Ama yine de, katil neden onu geride bırakmıştı? Tamam, Miura saldırganın yüzünü çizmemiş ya da adını yazmamıştı, ama kurbanı ölmeden önce garip bir resim çizmiş olsaydı, katil her ihtimale karşı onu kaldırmaz mıydı?

Iwata düşüncelere dalmış halde otururken, Kumai dedi ki, 'Neyse, kısaca durum bu. Geç oldu. Eve gidiyorum.'

* * *

Iwata şirket yurduna geri döndü ve kasvetli, sekiz kişilik odasında uzandı. Miura'nın çizimini aklından çıkaramıyordu. En çok onu rahatsız eden ızgara çizgileriydi.
Miura'nın eskiz defterinde çizdiği resimlerin arkasında böyle çizgiler yoktu. Bu ona, normalde Miura'nın çizim yaparken ızgara çizgileri kullanan biri olmadığını gösteriyordu. Peki, neden onları dağların o resmine bu kadar dikkatli dahil etmişti? Fotoğrafın doğru olmasını istemesinin özel bir sebebi var mıydı?

1992/9/20

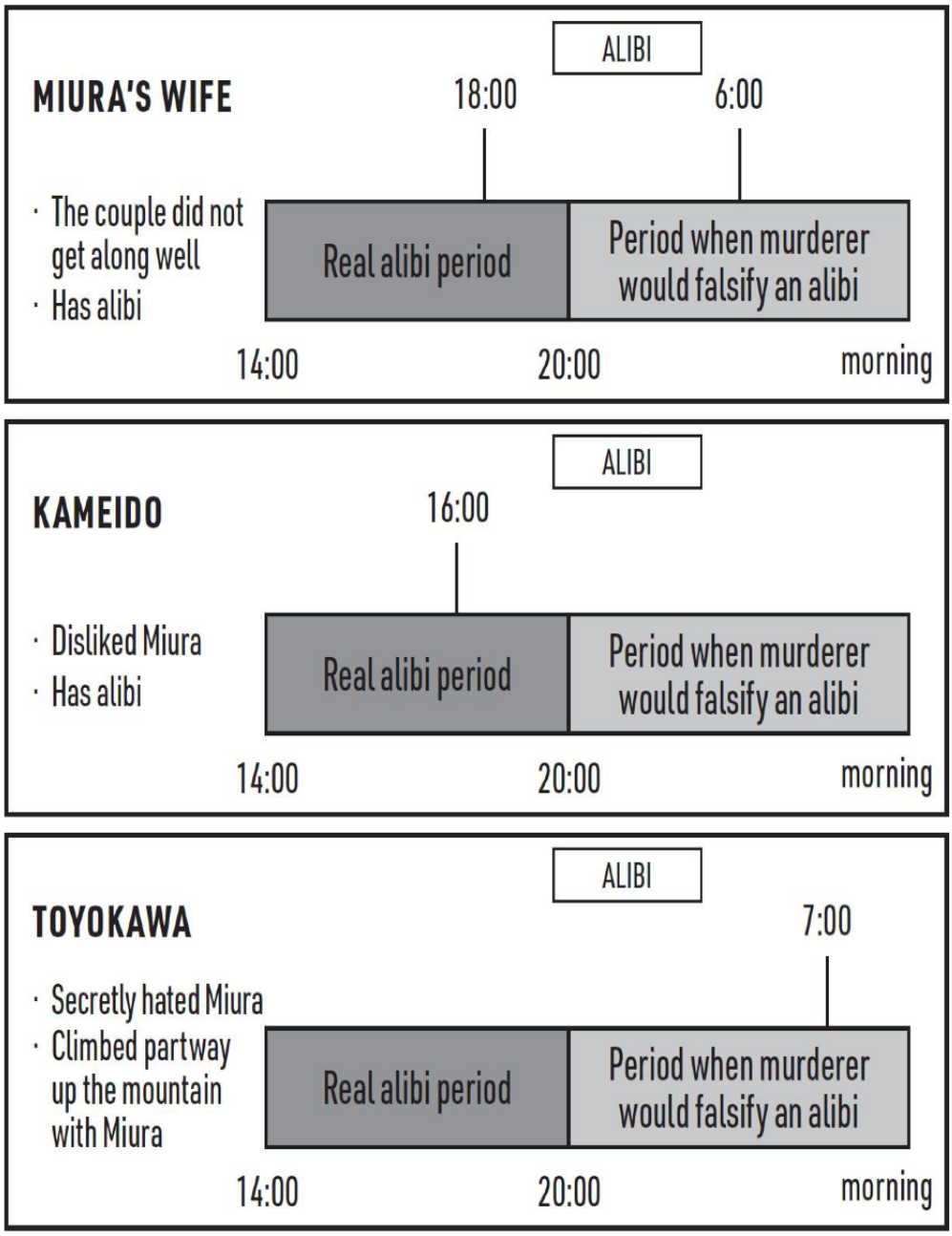

1992/9/20

Ne kadar çok düşünürse, o kadar kafası karışıyordu. Iwata hafifçe iç çekti ve yatakta yuvarlandı. Gözleri duvardaki takvime takvime takıldı. Neredeyse Eylül ayıydı. Miura'nın ölümünün üçüncü yıldönümü yaklaşıyordu.

'Biliyor musun Iwata? Mt K'ya tırmanmayı ve çizim yapmayı seviyorum. Dağların manzarasını sekizinci istasyondan çiziyorum.'
Belki gelecek ay tırmanmayı denemeliyim. Iwata, Miurahad'ın çok sevdiği manzarayı kendi gözleriyle görmek istediğini düşündü.

* * *

THREE SUSPECTS

MIURA'NIN CINAYET GÜNÜNDEKI HAREKETLERI

20. (PAZAR)

7:40 Evden ayrıldım7:50 Okula vardım8:00 Rehberlik başlatıldı13:00 Okuldan ayrıldım13:10 İstasyonda Toyokawa ile buluştuk, alışveriş yaptık13:30 Dağa vardık, yürüyüşe başladık14:30 Dördüncü istasyona vardık

Öğle yemeği ve çizim

15:30 Toyokawa'dan ayrıldık, yürüyüşü yeniden başlattık16:00 Son olarak altıncı istasyon yakınında görüldü 17:00 (yaklaşık olarak) Sekizinci istasyona vardık, makbuzun arkasına resim çizdim

Kısa süre sonra öldürüldü

21. (PAZARTESI)

9:00 Ceset bulundu

Ceset 200'den fazla yaralandı → Korkunç kin mi?

Çalınan uyku tulumu ve yiyecek → Sahte bir alibi mi?

Fişin arkasında dağ fotoğrafı → Neden?

Ertesi gün öğle molasında, Iwata açık defterinin üzerine masasında oturuyordu. Orada, Kumai'nin ona anlattıklarının ve davanın detaylarının bir özetini yazmıştı. Nasıl bakarsanız bakın, Toyokawa en bariz şüpheliydi. Ama kesin bir kanıt yoktu ve Kumai motivasyonunun çok zayıf olduğunu ısrarla belirtti.

Motivasyon . . . Iwata bunu bir gece önce düşünmüştü. Toyokawa kalbinde gömülü başka bir derin kin barındıramaz mıydı? Miura ile sanat okulundan beri tanışıyorlardı. Yirmi yıldan fazla süredir arkadaş gibiydiler. Bu süre içinde belki biraz

Miura'ya karşı biraz karanlık bir his Toyokawa'da kök salmış ve yavaş yavaş ama emin bir şekilde büyümüştü. Kesinlikle bir ihtimaldi, değil mi? Toyokawa'nın ne söyleyeceğini duymak istiyordu. Onunla röportaj yapmak. Tam o sırada Kumai arkasından geldi ve omzuna vurdu.

'Hevesli, değil mi?" Dün bana söylediklerinin hepsini bir araya getirdim." Bunu görüyorum. Peki, bana söylediklerin nasıl? Hâlâ işini bırakıyor musun?" Ah, o. Sanırım biraz daha devam edeceğim." Bence bu iyi bir fikir. Bugünlerde iyi bir maaşı boşa harcamanın anlamı yok. İstediğin zaman serbest çalışabilirsin. Acele yok.'

'Bu konuda. İzinlerimde iş raporlama işlemlerini takip etmem uygun mu?'

'Tekrar eder misin?" Gazeteye sorun çıkarmayacağım. Bay Miura'nın davasını iş dışında kişisel bir konu olarak takip etmek istiyorum.'

'Takip mi diyorsun? Tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?" Toyokawa ile röportaj yapmak istiyorum. Bay Miura hakkında gerçekten ne düşündüğünü öğren. Doğrudan ona sormak ve gerçek amacını ortaya çıkarmak istiyorum.' Kumai bir an düşündü.' Yayınevi öğrenmediği sürece sorun çıkacağını sanmıyorum,' dedi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Ama ben karşıyım."

'Neden, sorabilir miyim?" Dinle. Hiç tutuklanmadı, ama Toyokawa muhtemelen katil. Yanına gelip "Bu davayı araştırıyorum. Kurbandan nefret ettin mi?" diye insanları toprak kazmasından endişelenecek ve bu seni gerçek tehlikeye atabilir.'

'Ah." Raporlama tehlikeli bir iş olabilir. Yani hepimiz kendimizi korumanın yollarını öğreniyoruz. Ama kolay değil. Deneyimin olmalı, Iwata, ve muhabir olarak hiç deneyimin yok. Henüz yetişkin değilsin. Bu tür riskleri almamalısın.'

'Anlıyorum. Ama yine de . . . 'Ah, neyse. Sanırım Toyokawa ile konuşmaya kararlısın ama neden sohbet etmiyorsun?'

'Ne demek sohbet mi?'

'Toyokawa, Miura'nın sözü üzerine her cumartesi sanat kulübünde dışarıdan öğretim görevlisi olarak çalışırdı. Hâlâ işi yapıyor olma ihtimali var. Ve sen bir mezunsun, değil mi? Eski bir öğrencinin eski mezun okulunu ziyaret etmesi ne şüpheli? Yani, Toyokawa ile sadece başka bir kişi olarak, bir muhabir olarak değil. Onunla tanışmak için bir sebep uydur. Sonra nazik, rahat bir sohbetle bazı detayları bulabilirsin.'

'Anladım." Mülakatlar aslında sadece sohbetlerdir. O yüzden, bir sohbetle başlamayı dene.'

'Anladım. Teşekkürler!'

* * *

Ertesi cumartesi, Iwata trenle otuz dakika sürdü ve eski okuluna en yakın istasyonda indi. Öğrenciyken her gün büyükbabasının evinden otobüsle binmişti, bu yüzden bu istasyonu neredeyse hiç kullanmazdı. Ama yine de, okula doğru yürürken sokakların hissi aynıydı.

Eski, tanıdık ahşap okul binası yaklaşık on beş dakika sonra göründü. Sahada antrenman yapan bazı spor takımlarının bağırışlarını duyabiliyordu. Mezun olmasından beri altı ay boyunca bir kez bile ziyaret etmemişti. Ofise uğradı, ziyaretçi kartı ve terlikler aldı, sonra personel odasına yöneldi.

Koridorlarda yürürken, sınıflar, tuvaletler, merdivenler... Hepsi aynı görünüyordu. Ama Iwata bir şekilde rahatsız hissediyordu. Sadece altı ay önce umursamadan yürüdüğü bu yer, şimdi başka bir dünya gibi geliyordu. Binanın soğuk havası onu reddediyor gibiydi, 'Artık buraya ait değilsin.' dedi.

Ama Iwata personel odasında sıcak bir şekilde karşılandı. Eski öğretmenlerinden birkaç kişi hızla geldi.
'Iwata! Seni tekrar görmek güzel! Nasılsın?" Bir gazeteye katıldığını duydum! Peki, şimdi muhabir misin?" Gerçekten mi? Şimdi basın toplantılarına mı gidecek?' Gülümsedi ve soruları savuşturarak ofisin derinliklerinde bir öğretmenin çalıştığı masaya doğru ilerledi. Miura'nın cinayetinden sonra sanat öğretmeni olmayı devralan Bayan Maruoka'ydı. Aynı zamanda sanat kulübü danışmanı olduğunu duymuştu.

Perma saçları ve tulumlarıyla, öğretmenler için alışılmadık bir görünüme sahipti, ancak rahat davranışı onu öğrenciler arasında popüler kıldı ve öğrenciler ona sevgiyle 'Miss Maru' derdi. Sanat dersi dışında onunla hiç konuşmamıştı ama onu güçlü ve ayırt edici bir karakter olarak hatırlıyordu.

'Merhaba, Bayan Maruoka. Seni tekrar görmek güzel. Ben Shunsuke Iwata. Geçen yıla kadar senin sanat dersindeydim.'

'Ah! Selam! Az önce herkesin eleştiri çıkardığını duydum. Yani, bu arada muhabir misin?'

'Muhabir değilim, hayır, ama gazetede çalışıyorum." Vay canına! Peki, bugün seni ne getirdi?" Sana sormak istediğim bir şey var. Sanırım Toyokawa adında bir adam sanat kulübünde dışarıdan bir konuşmacıydı. Hâlâ bunu yapıyor mu?'

'Hayır. İstifa etti. Epey zaman önce. 'Çok geç... Iwata hayal kırıklığıyla çöktü.' Neden bıraktığını söyleyebilir misin?" Tam zamanlı işvereninin onu transfer etmesi nedeniyle taşınmak zorunda kaldığını anlıyorum.'

'Nereye taşındığını biliyor musun?" Hmm . . . Üzgünüm, hatırlamıyorum. Ama Kame biliyor olabilir." Kame?" Toyokawa istifa ettikten sonra görevi devralan dışarıdan gelen öğretim görevlisi. Genç bir kız.'

'Sanat kulübünde olan Kameido'yu mı kastediyorsun?" Onu tanıyor musun? Doğru. Hâlâ sanat okulunda ama her hafta biraz yarı zamanlı iş için geliyor. Şu anda bir aktiviteyi denetliyor. Sanırım neredeyse bitti. Onunla konuşmak ister misin?'

'Evet, lütfen!' Bu beklenmedik bir tesadüftü. Toyokawa için planları başarısız oldu, ama davaya dahil olan başka birini bulduğu için şanslıydı. Maruoka önde olduğu sanat odasına doğru ilerlediler. Sanat kulübü üyeleri yaklaşırken sınıftan sürünerek çıkıyordu. Görünüşe göre etkinlik bitmişti. Miura'nın sıkı denetimi artık geçmişte kalmışken, kulüp üyeliği de artmış gibiydi. Öğrenciler geçerken Maruoka'ya 'Hey Bayan Maru!' ve 'Hoşça kal, şimdi!' gibi varyasyonlarla seslendiler.

'Evet, evet, herkese iyi iş çıkardınız. Eve giderken dikkatli ol.'

Öğrenciler ve öğretmenden çok arkadaş gibi konuşuyorlardı. Bir öğrenci Miura'ya böyle konuşsaydı, en az bir saatlik ders için onları oturtururdu. Iwata zorlanan bir gülümsemeyi engelleyemedi.

Sınıfın içinde, genç bir kadın fırça yıkamakla meşguldü. Maruoka ona seslendi:

'Kame! Bu genç muhabir seninle konuşmak istiyor!' Düzeltmeye çalıştı ama Maruoka onun sözünü kesti. 'Peki, o zaman, sizi ikinizi konuşmaya bırakıyorum,' dedi ve tam da konuştu.

Odada yalnız kaldıkları anda havada bir gerginlik belirdi. Kameido, Iwata'ya şüpheyle baktı. Bu anlaşılabilirdi, çünkü onunla konuşmak isteyen bir 'muhabir'in sürpriz ziyareti göz önüne alındığında. Iwata yüzüne nazik bir gülümseme takındı, onu gardını indirmeye teşvik etmek istedi.

'Bayan Kameido, aniden ortaya çıktığım için çok üzgünüm. Benim adım Shunsuke Iwata. Buradan mezun oldum.'

'Bu okulda öğrenci mıydın?" Öyleydim. Şu anda bir gazetede çalışıyorum ama burada seninle röportaj yapmaya ya da başka bir şey yapmaya gelmedim. Sadece sana kişisel bir şey sormak istiyorum. Birkaç dakikan var mı?'

'Evet, sanırım. Şimdilik buraya oturun.' İkisi büyük bir ahşap masada karşı karşıya oturdu. Onu bu şekilde yakından bakarken, ne kadar güzel bir kız olduğunu görebiliyordu. Büyük gözleri parıldıyor ve teni o kadar solgundu ki neredeyse saydam görünüyordu. Koyu saçları arkada toplanmıştı ama bırakırsa oldukça uzun olacaktı. İki yıllık aralarındaki fark vardı, daha önce hiç tanışmamışlardı, ama Iwata, böylesine güzel bir kadının onunla aynı okulda olmasına şaşırdı.

'Size sormak istediğim, Bayan Kameido, burada eskiden öğretmenlik yapan adam, Bay Toyokawa hakkında. Onu tanıyor musun?'

'Evet, ben öğrenciyken her hafta burada ders verirdi." Duyduğuma göre tam zamanlı işi yüzünden taşınmak zorunda kaldı. Taşındığı yerin bir yerini bilir misin?'

'Sanırım Fukui Eyaleti'ne taşınacağını duydum ama başka detayları bilmiyorum. Şey, MrToyokawa'dan bir şey ister misin?'

'Evet, öyle. Ona sormak istediğim bir şey var." Öyle mi... Bay Miura ile ilgili mi?' Iwata şokla doğruldu.

Elbette. Bir gazeteden birinin Toyokawa'yı araştırdığını duysaydınız, doğal olarak Miura cinayetiyle bağlantı kurardınız. Ama Kameido'nun ifadesinde ve sesinde başka bir şey vardı. Iwata, bir bahane uydurmaktansa ona dürüst olmanın daha iyi olacağını düşündü.

'Evet. Dürüst olmak gerekirse, Bay Miura benim için bir nevi akıl hocasıydı." Ah." Şimdi, kişisel sebeplerle ölümünü araştırıyorum. Bugün buraya doğrudan Bay Toyokawa ile konuşmak umuduyla geldim, çünkü o davada yer almıştı.'

'Anladım..." Bayan Kameido, Toyokawa hakkında bir şey biliyorsanız, en azından bir şey biliyorsanız, bana söyler misiniz? Lütfen?'

'Ben... Bunu söylemeli miyim emin değilim.' Kameido sessizce konuştu, duyulmaktan korkuyormuş gibi. 'Ben... Sanırım Bay Toyokawa Bay Miura'yı öldürdü.'

* * *

Kendi şüphelerini onun dudaklarından duyunca şaşırdı.
'Neden böyle düşünüyorsun?" Kendimi Toyokawa gibi hissettim... Bay Miura'dan çok nefret etmiş olmalı." Korkunç mu?" Evet. Bunu ancak cinayetten sonra öğrendim. O zamanlar her cumartesi Bay Toyokawa'dan tasarım dersleri alıyordum, ama Bay Miuradied'den sonra Bay Toyokawa derslerimiz sırasında onun hakkında kötü şeyler söylemeye başladı. "Miura'nın sana öğrettiği her şeyi unutman iyi olur," ya da "O adam sadece sıkıcı bir kamu çalışanıydı, hiç yeteneği yoktu" gibi şeyler. Ölüler hakkında kötü konuşuyor.'

'Bunu daha önce duymamıştım. Toyokawa'nın MrMiura'yı bencil ve sinir bozucu bulduğunu biliyordum. Ama neden Miura'nın sanatsal yeteneğini reddetsin ki?'

'Bunun sebebi çok eskiye dayanır. Görünüşe göre Bay Toyokawa, çocukluğundan beri yetenekli bir sanatçıymış. Sanat okuluna en yüksek notlarla giren seçkin bir öğrenciydi ve giriş töreninde konuşma yapması bile istendi. Bu arada, Bay Miura neredeyse hiç girmedi, alt sıranın birkaç basamak yukarısında. Ölümünden önce kendisi de şaka yapardı.

Aynı yıldılar ama anladığım kadarıyla Toyokawa Miura'ya çizim konusunda koçluk yapardı. İlişkileri sınıf arkadaşlarından çok usta ve çırak ilişkisıydı.'

'Bunların hiçbirini hiç bilmiyordum.' Ancak mezun olduklarında bu dinamik tersine döndü. Bay Toyokawa Tokyo'da bir tasarım firmasında iş buldu, fakat görünüşe göre iş yükünü kaldıramıyor ve diğer çalışanlarla kavga bile etti. Birkaç yıl sonra işi bıraktı. Yeni bir pozisyon bulmakta zorlanınca, MrMiura ona yardım teklif etti ve sanat kulübünde öğretmenlik yapacak ikinci bir iş buldu. Eskiden ders verdiği birinden yardım kabul etmek fikri, Bay Toyokawa kadar gururlu biri için kabul edilmesi zor olduğunu hayal ediyorum... Ya da en azından şimdi öyle düşünüyorum. Ama bu sadece bir tahmin, maalesef.'

'Hiç de değil, oldukça faydalı. Söylemeliyim ki, Toyokawa'yı oldukça iyi tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Sanat kulübü dışında da onunla vakit geçirdin mi?'

'Evet . . . Aslında Bay Miura'nın evinde akşam yemeği yediğimde onu görürdüm.'

'Miura'nın evinde mi? Gerçekten mi?" Evet. Ve ölümünden sonra sık sık oraya uğramaya başladım. Eşinin kocası gittiği için çok şey yaşaması gerektiğini düşünmüştüm, bu yüzden yemek yapmaya yardım etmeye ve oğullarına bakmaya gittim. Sadece yardım etmek için, gerçekten.'

Bu Iwata'ya garip geldi. Miura kesinlikle sanat kulübünde Kameido'ya çok rehberlik etmişti, ama kaç öğrenci ölmüş bir öğretmenin ailesine yardım etmek için bu kadar çaba gösterirdi ki? Ve Kameido, Miura'yı sevmediğini söylememiş miydi?

'Her neyse,' diye devam etti Kameido, 'Bay Toyokawa sık sık benimle aynı zamanda ziyaret ederdi. Her zaman akşam yemeği için bir şeyler getirirdi, mesela et ya da balık.'

'Gerçekten mi? Yani, Bay Miura'nın anısını aşağılamasına rağmen, adamın ailesi için elinden geleni yaptı.'

'Tam olarak değil... Sanırım başka bir şey düşünüyordu." Mesela ne?" Bay Toyokawa'nın Bayan Miura'ya birkaç kez yaklaştığını gördüm. Gözlerinde hep bir bakış vardı.'

'Yaptın mı?!" Yaptım. Bayan Miura her seferinde çok korkmuş görünüyordu . . . Ve ne yapacağımı hiç bilmiyordum.'

Toyokawa'nın kaba karakteri giderek netleşiyordu. Ama Iwata'nın adamdan şüphesi arttıkça, Kameido hakkında şüpheler de beslemeye başladı.

'Bu değerli bilgi için teşekkür ederim, Bayan Kameido. Sana son bir şey sormak istiyorum. Bay Miura hakkında ne düşünüyorsun?'
'Ne demek istiyorsun?" O zamanlar gazeteye Bay Miura'dan pek hoşlanmadığınızı söylediniz. Ama yine de, ailesine yardım etmeye gittin... Karısı için endişeleniyorsun... Neden bunları yaptın?'

Kameido gözlerini indirdi ve kıpırdanmaya başladı. Dedi ki:'Ben . . . onu seviyordu." Ne... ?" Bay Miura'yı çok seviyordum. Ama onu sevmediğimi söylediğimde yalan söylemedim. Sürekli bana karşı sinirleniyordu ve onda pek çok hoşuma gitmemişti. Ama bana onun kadar nazik kimse yoktu.'

Tamamen beklenmedik sözler dudaklarından dökülmeye devam etti.' Ailem anlaşamaz. Birbirlerini görmezden geliyorlar. Sanırım bu yüzden Bay Miura bana bu kadar sert davrandı, çünkü bana karşı bir ebeveyn sorumluluğu hissediyordu. Ama isyan ettim ve bazen ona dayanamadığım zamanlar oldu. Ama öldüğünde... O kadar acı vericiydi ki, vücudumun bir parçasını kaybetmiş gibi hissettim. Günlerce ağlamayı durduramadım. Galiba... Belki bir parçam ona karşı daha fazlasını hissediyordu.'

'Yani, ona aşıktın mı?" Sanırım öyle olmalıydım. Ama utandım ve kimsenin bilmesini istemedim. Röportajcıya onu sevmediğimi söylediğimde bunu inkar etmeye çalışıyordum. Aksi takdirde, tüm diğer duyguların taşacağını ve kontrolümü kaybedeceğimi sanıyordum. Şimdi bile, onu düşündüğümde...'

Kameido'nun yüzü kızarmıştı ve aniden gözyaşlarına boğuldu. Iwata şaşkına döndü. Ama aynı zamanda bir şekilde . . . Onaylandı mı?
Miura öldüğünde, hiçbir arkadaşının ağlamadığını hatırladı. Belki de bu, Yoshiharu Miura'nın öğretmen olarak kendisine kötü bir yansıma gösterdi. Bir sınıf arkadaşım bile, 'O yaşlı herifin gitmesine sevindim.' demişti. Kimse kabul etmemişti, ya da en azından yüksek sesle. Ama Iwata diğer birçok öğrencinin de aynı şekilde hissettiğinden şüpheleniyordu.
Iwata kendini çok yalnız hissetmişti. Sanki Miura'nın ölümüne yas tutan tek kişi oymuş gibi. Ama şimdi, Kameido orada oturup ağlarken

Önünde nihayet bir ruh akrabası bulmuştu.
'Bayan Kameido, bugün benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim. Bay Miura da benim için göz kulak oldu. Onu benim gibi özleyen biriyle tanışmak iyi hissettiriyor.'
'Evet, ben de öyle." Bir şey daha. Gerçek şu ki, bu ayın yirmininde Mt K'ye tırmanmayı planlıyorum. Ölüm gününde ona bir tür anma olacağını düşünüyordum. Vaktin olursa, benimle gelmek ister misin?'

'Teşekkürler. Ama o gün bir dersim var, ondan çıkamıyorum." Ah. Bu çok yazık." Üzgünüm. Beni davet ettiğin için çok nazikti. Şey... Eğer gelecek yıl aynı şeyi yaparsan, lütfen o zaman bana katılmama izin ver.'

'Evet, tabii ki! Tamam, kartımı vereyim. Bir şey olursa bizimle iletişime geç.'

'Teşekkürler. Sana benimkini vereyim mi?" Kartvizitli bir öğrenci mi?" Evet, üniversite projesi olarak yaptık. Biraz utanç verici ama . . . Buyur.'

Kameido'nun ona verdiği kart çok hoş bir tasarıma sahipti. Renkli çiçek çiziminin yanında, adı inkanji ve Roma alfabesiyle yazılmıştı.

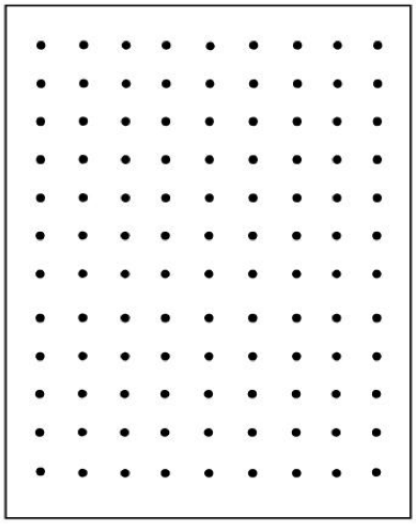
亀戸由紀Yuki
Kameido

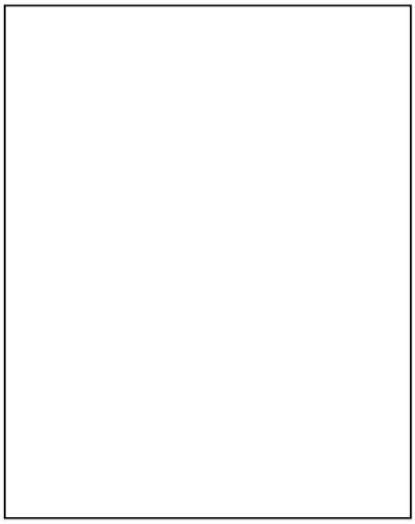
Iwata ona teşekkür etti ve sandalyesinden kalktı.
Yaptığında, odanın köşesinde tek bir tablo fark etti—ahşap bir şrete üzerinde dayanmış bir kedi tablosu. Nedense, tuval küçük deliklerle kaplıydı.

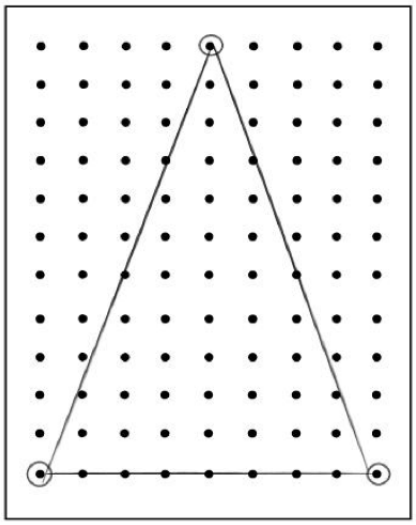
'Bayan Kameido, o tablo ne?" Ah! Delikleri merak ettiğini tahmin ediyorum. Tuvale görmeden çizim yapmana izin veriyorlar.'

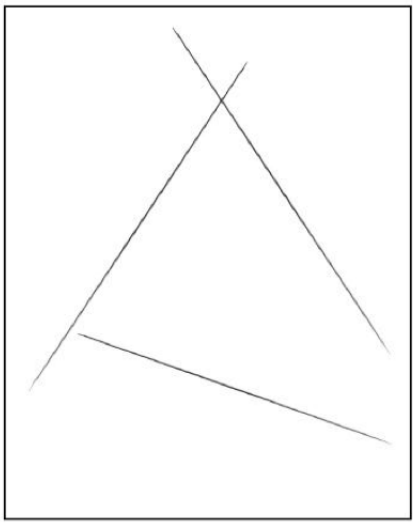
PIERCED CANVAS

NORMAL CANVAS

Can sense location by touch to maintain proportions when drawing

Cannot draw without seeing

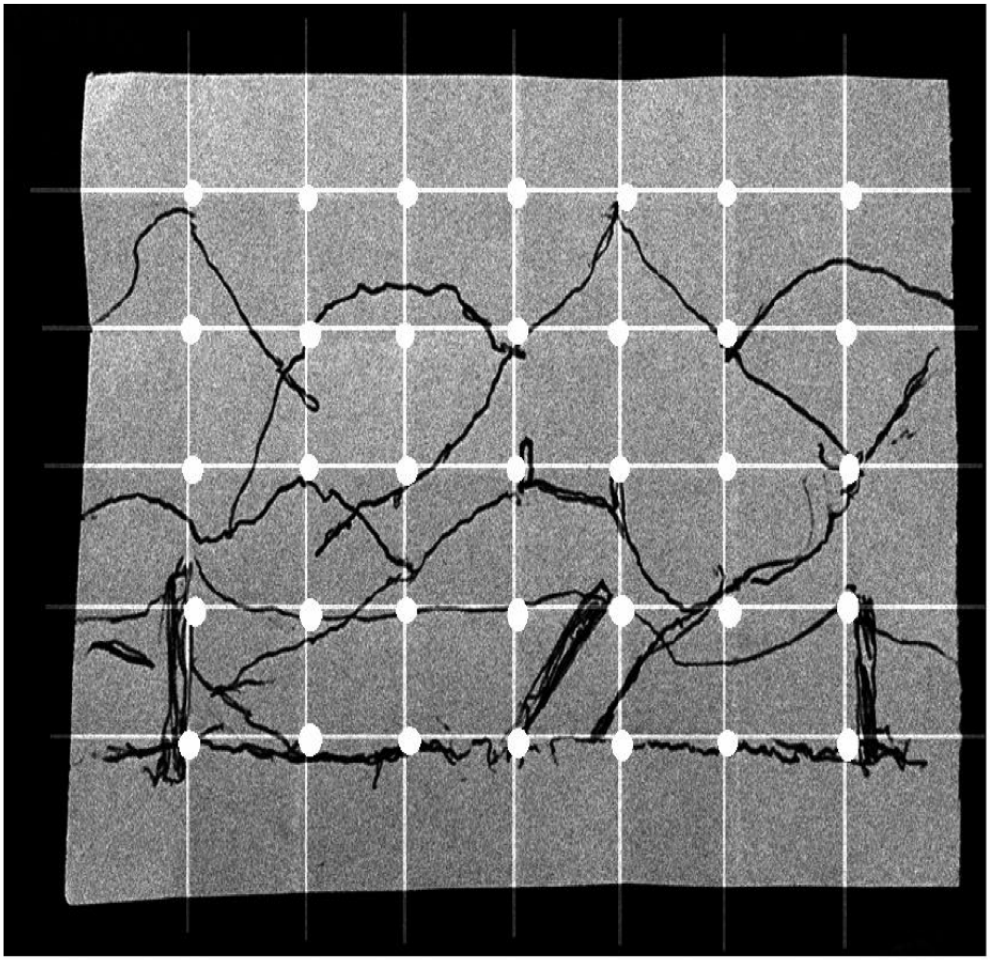
'Görmene gerek yok mu?" Doğru. Sanat kulübümüzde kör bir kız var ve Bayan Maruoka onun için bu fikirle geldi. Hiç gözlerin kapalı çizmeyi denedin mi?'

'Hayır, sanırım yapmadım.' Eğer hiç eşek üzerinde kuyruğu takma oyunu oynadıysanız, ellerinizi göremediğinizde bir şeyler yapmanın ne kadar zor olduğunu bilirsiniz. Resimler özellikle zordur, çünkü tuvali göremiyorsan nerede çizgi çizeceğini nasıl bilirsin? Ama tuvale delik açarsanız, konumunuzu touch'la bulabilir ve çizimi yönlendirmek için bunu kullanabilirsiniz.

'Örneğin, alt sol noktayı, alt sağ noktayı ve üst orta noktayı birleştirirseniz, bir üçgen oluşturabilirsiniz. Göremeseniz bile, kafanızdaki fikri tuvale aktarabilirsiniz. Sistemi kullanıyoruz, kızın her türlü şeyi, hatta insanları ya da hayvanları çizmesini öğrenmesi için.'

'Anladım. Yani sadece dokunma duyunla çizim yapmak mümkün . . . 'Ve sonra sanki Iwata'nın beyninden bir şimşek geçti. Deliklerle dolu tuval, ona tüm bu zaman boyunca rahatsız eden bir şeyi hatırlatıyordu.

Miura'nın çizimi için kullandığı kağıttaki o kıvrımlar. Deliklerle aynı amaca hizmet edemez miydi?

Kağıdın katlanması, katların kesişim noktalarında kağıt üzerinde referans noktaları oluşturmuştu. Bu yüzden Miura onu katlamıştı, yönergeler yaratmak için değil. İlke, Maruoka'nın kör sanat kulübü üyesi için yaptığı deliklerle dolu tuvalin arkasındaki prensiple tamamen aynıydı. Bu, kör bir resim çizmenin bir yoluydu.

Yani, haklıysa, Miura da fotoğrafı makbuz körlüğüne çizmişti.

Ama bu fikirde hâlâ tuhaf bir şey vardı. Eğer katilin gözlerini kapatmasıyla kör olsaydı, dağları göremeyeceği anlamına gelirdi, bu yüzden

Onları çizemezdi. En azından Miura dağ sırasının manzarasını görebilmeliydi. Yani, ellerini göremiyorsa ... Ne olabilirdi ki?

Iwata düşündü ve sonunda bir açıklamaya vardı. Elleri sırtından bağlı olabilir miydi? Katil Bay Miura'yı bağladı. Elleri arkasında bağlıyken, Miura cebinden fiş ve kalemi çıkarıp resmi çizmeyi başarmıştı. Ama ne yaptığını göremiyordu. Bu yüzden kağıdı katlayıp sadece dokunuşla resmi çizdi.

Ama Iwata hâlâ bazı şüpheleri taşıyordu. Elleri sırtından bağlı bir resim çizmiş olması gerçekten mümkün müydü?

Eğer öyleyse, Miura katilin fark etmeden nasıl tüm bir resmi çizebilmişti?

Peki Miura'nın bu resmi böyle bir durumda çizmesinin sebebi neydi ki?

Hâlâ anlamadığı çok şey vardı. Ama sonunda üzerinde çalışacak bir ipucu olduğunu hissediyordu.

* * *

Sonra 20 Eylül sabahı geldi. Iwata sırt çantasını yeni aldığı çadır ve uyku tulumuyla doldurdu, bir eskiz defteri ekledi ve yurtundan çıktı. Başta aynı gün eve dönmeyi planlamıştı ama üst üste iki gün izin aldığı için geceyi geçirmeye karar verdi. Sonra kendine bazı kurallar koydu.

Amaç, cinayet gününü tam olarak yeniden yaratmaktı. Miura ile aynı yolu aynı anda izleyecekti. Miura'nın gördüğü manzarayı kendi gözleriyle görecekti.

İstasyona öğleden sonra bir civarında vardı ve süpermarketten yiyecek aldı. Tatlı bir fasulye çöreği, bir pirzola sandviç ve bir Hanayagi Bento. Sonra taksiyle Mt K—'ya gitti.

Eylül ortası için alışılmadık bir şekilde, güneş terlemeye başlayacak kadar parlaktı ve dışarıda çok fazla insan vardı. Iwata saatine baktı ve yürüyüşe çıktı.

MIURA'NIN CINAYET GÜNÜNDEKI HAREKETLERI

7:40 Evden ayrıldım7:50 Okula vardım8:00 Rehberlik başlatıldı13:00 Okuldan ayrıldım13:10 İstasyonda Toyokawa ile buluştuk, alışveriş yaptık13:30 Dağa vardık, yürüyüşe başladık14:30 Dördüncü istasyona vardık

Öğle yemeği ve çizim
15:30 Toyokawa ile ayrıldık, yürüyüş yeniden başladı16:00 Son olarak altıncı istasyon yakınında görüldü17:00 (yaklaşık olarak) Sekizinci istasyona vardık

---

Yaklaşık bir saat boyunca hafif patikada tırmandı ve ilk dinlenme noktasına, dördüncü istasyondaki açıklığa ulaştı. Altı masa zaten diğer yürüyüşçüler tarafından işgal edilmişti, bu yüzden Iwata bir ağacın dibine oturdu ve bentosunu açtı.

'Iwata, bunun ne olduğunu biliyor musun? İstasyonun önündeki süpermarketten Hanayagi Bento yemek kutusu. Onları çok seviyorum. Her gün bir tane alıyorum. Bugün birkaç tane daha aldım, o yüzden kalanını eve götürüp dedenle paylaşmıyorsun?'

Miura ona bunu söylemişti, öğretmen ona her gün iki kişiye yetecek kadar getirmeye başlamadan önce. Tatlı ve ekşi köfteler. Büyük sebze tempura parçaları. Beyaz pirinç ve üzerine turşu erik koyulmuş. Her zamanki gibiydi.

Öğle yemeğini bitirdikten sonra, çantasından eskiz defterini ve kalemi çıkardı. O gün Miura burada bir resim çizmişti. Iwata büyük bir sanatçı değildi ama cinayet gününü yeniden yaratmak istiyorsa hiçbir şeyi göz ardı edemezdi.

Ağaçların dibinde açan çiçekleri çizerek başlamaya karar verdi. Ama iyi gitmedi. Otuz dakika sonra, çabasının tek ödülü çirkin bir karalama oldu.

'Sanat için yaratılmadım,' diye mırıldandı kendi kendine, eskiz defterini kapatırken.
Saatine bir bakış, öğleden sonra üç yirmi geçtiğini gösterdi.

Cinayet günü, Miura bu istasyondan yaklaşık buçuk civarında ayrılmıştı. Kesin olmak gerekirse, Iwata orada on dakika daha beklemek zorunda kalacaktı ama bu konuda biraz gergin hissediyordu. Miura'nın aksine, Iwata yürüyüşe alışık değildi. Yapmamıştı

çocukluğundan beri dağa çıkmıştı. Sekizinci istasyona beşe kadar varamayacağı ihtimali vardı. Sadece güven için programında biraz alan bırakmak en iyisi olmaz mıydı? Bir sonraki istasyona çok erken ulaşacakmış gibi hissederse her zaman yavaşlayabilirdi.

Iwata eskiz defterini topladı ve dördüncü istasyonu geride bıraktı.

* * *

Iwata haklıydı.

Altıncı istasyona vardığında saat çoktan dördü geçmişti. Dördüncü istasyondan Miura ile aynı zamanda ayrılsaydı, şimdi programın gerisinde kalmış olurdu. Açıkça Iwata Miura'dan daha yavaştı.

Su içmek için durdu, gökyüzüne baktı ve batıda hafifçe turuncu olduğunu gördü. Alacakaranlığa yaklaşıyordu. Şimdi acele etmeliydi, yoksa yetişemezdi. Öncekinden daha hızlı yürümeye başladı.

Altıncı istasyondan sonra patika daha dikleşti. İp işaretleri kaybolma korkusu yoktu, ama yolun kendisi asfaltlanmamıştı ve ilerlemek zordu. Tavşan büyüklüğünde keskin, topaklı kayalar ayaklarının altında yuvarlanıyordu, böylece bir anlık dikkatsizlik düşmeye yol açabiliyordu. Burada orada daha önce hiç görmediği rahatsız edici böcekler gördüm.

Iwata yürümeye devam etti, cesaretini kaybetmemeye çalıştı. Yaklaşık bir saat sonra, sonunda 'Sekizinci İstasyon Dinlenme Alanı' yazılı bir tabela gördü. Rahat bir nefes aldı. Saat beşe biraz kalmıştı. Acelesi karşılığını vermişti ve tam zamanında varmıştı.

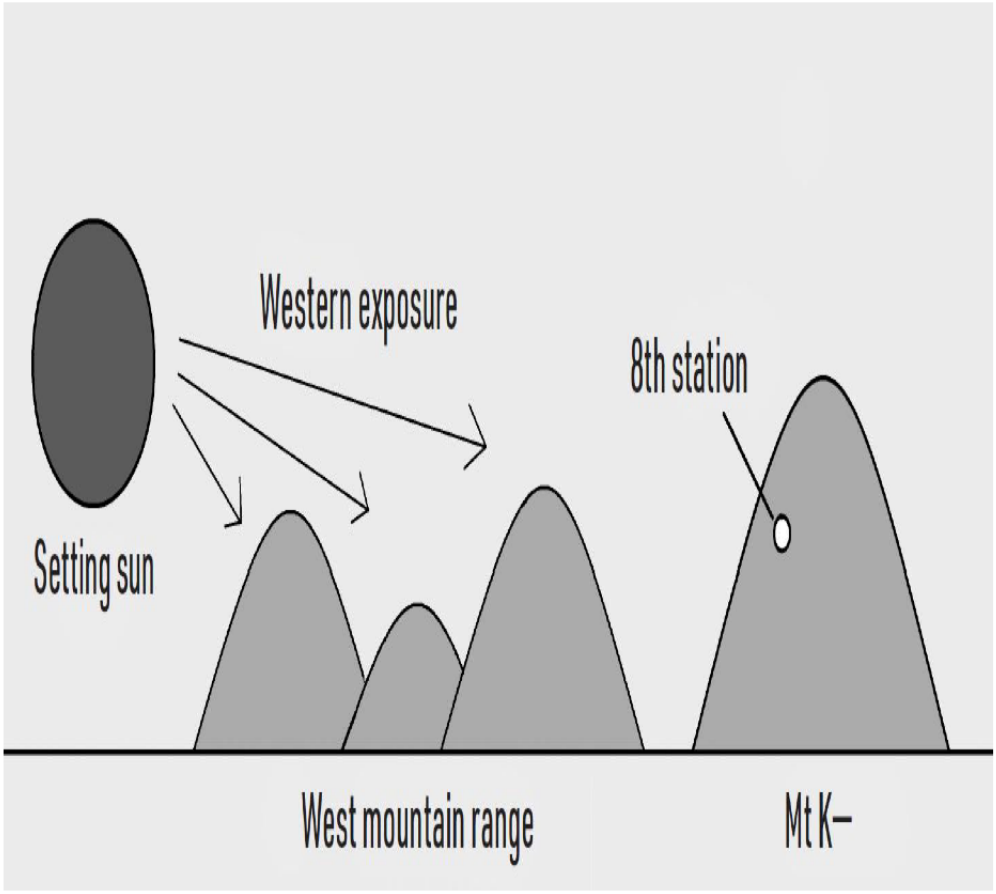
Sekizinci istasyondaki dinlenme alanı, çocuk oyun parkı büyüklüğünde bir açıklıktı. Dördüncü istasyonun aksine, burada banklar veya başka olanaklar yoktu, ama bu da çadır kurmak için bolca alan olduğu anlamına geliyordu.

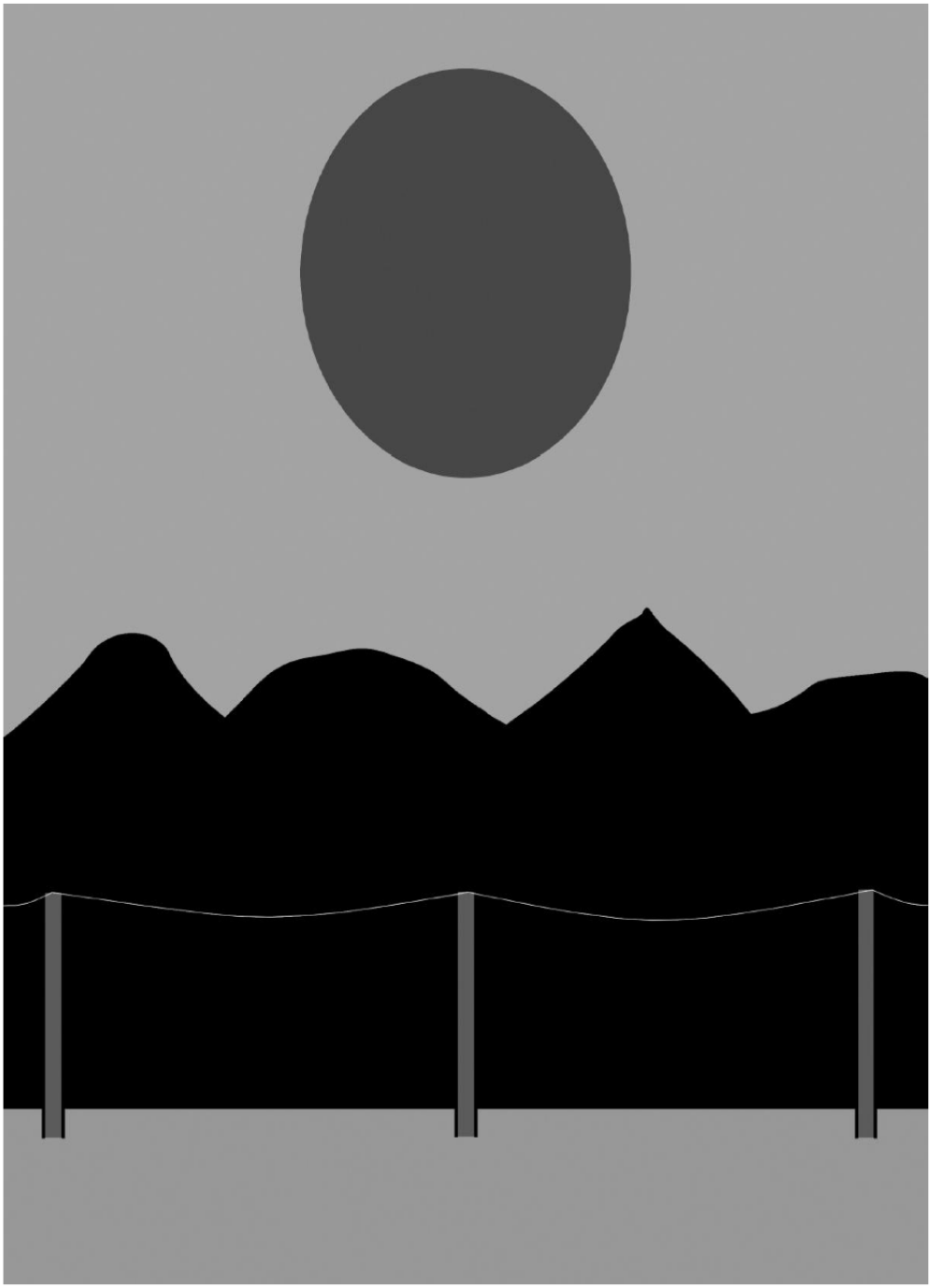
Kamp için idealdi, ancak Iwata dışında yer ıssızdı. Burası bir cinayet sahnesi olduğu için bu pek şaşırtıcı değil.

Iwata ağır çantasını yere bıraktı ve ağrıyan sırtını esnedi. Cebinden, gün içinde istasyon önündeki süpermarketten aldığı makbuzu çıkardı. Miura, ölümünden hemen önce neden bu noktadan manzarayı çekmişti? Eğer Iwata, bu gizemi çözebilirse, Miura'nın bırakmak istediği mesajı anlayabilirdi.

Iwata kalemini çıkardı ve etrafına baktı. Bu, Miura'nın çok sevdiği manzaraydı, dağların güzel bir manzarası. Ya da en azından, öyle

öyle olması gerekiyordu.
Ama Iwata'nın önünde yayıldığını gördüğü şey inanması zordu. Bu . . . yanlış. Gün batımının altında, dağ manzarası sadece siyah bir kütleydi. Iwata bir an kafası karıştı, sonra anladı. Arka ışıklıydı. Bu mevsimde güneş tam olarak saat beş buçukta batıyordu. Gün batımından otuz dakika önce, batı gökyüzü ışıkla doluydu.

Dağ sırası Mt K—'nin batısına kadar uzanıyordu, böylece batmakta olan güneş dağların arkasından parlıyordu. Yani, Mt K—'nın sekizinci istasyonundan başlayarak, arka ışık alanın zifiri karanlık görünmesine neden oluyordu. Gündüzleri, dağlar yukarıdan aydınlandığında, yamaçlarındaki detayları görebiliyordunuz. Ama şu anda, bir dağın nerede bitip diğerinin nerede başladığını bile ayırt edemiyordun.

Iwata, Miura'nın çizdiği resmi düşündü. O fotoğraf sadece her dağın siluetini değil, zirvelerden birindeki iki antenini de gösteriyordu. Ne şekilde bakarsanız bakın, Miura'nın her şeyi bu kadar net görebilmesinin bir yolu yoktu. Cinayet üç yıl önce, tam da bu gün olmuştu. Güneş o gün yaklaşık aynı saatte batmış olacaktı. Bu nedenle, manzara da yaklaşık aynı görünmelidir.

Bay Miura, güneş gökyüzünde daha yüksekken sekizinci istasyona daha erken ulaşmış olabilir miydi?

Bu düşünceyi hemen bastırdı. Mümkün değildi. Iwata, dördüncü istasyondan Miura'dan on dakika önce ayrılmış ve aceleyle dağa çıkmıştı. Daha hızlı olsaydı, tam gücü koşardı. Miura yürüyüşe alışkın olmasına rağmen, sırtında ağır bir çantayla patikada koşmasını hayal etmek zordu, özellikle de altıncı istasyondan sonra patika dik ve asfaltlanmamıştı. Oraya koşmaya çalışsaydı düşerdi.

> İstasyona ancak Iwata ile aynı zamanda ya da daha sonra ulaşabilirdi. Peki o fotoğrafı nasıl çizmişti?

* * *

Bir süre sonra güneş dağların arkasında battı ve etraf karanlığa gömüldü. Iwata düşüncelerine ara vermeye karar verdi ve kamp kurdu. Çadırını kurdu, içeri süründü, lambasını açtı ve süpermarketten aldığı tatlı çörek ve pirzola sandviçi çıkardı.

Miura'nın akşam yemeği için hangi şeyi planladığını merak etti. Sandviçin son kullanma tarihi "20 Eylül, saat 22:00" Akşam saat on'da yazıyordu. Tatlı çörek ise ertesi hafta sonuna kadar iyiydi. Yani, Miura akşam sandviçi yiyecek, ertesi gün kahvaltıda daha uzun dayanan tatlı çöreği saklamış olabilir.

Iwata dörtte bölünmüş kotlet sandviçi açtı ve bir bölüm yedi. Çok iyi değildi. Duymuştu ki, yüksek irtifada tatın uyuştuğunu duymuştu. O

muhtemelen sebep buydu.
Suyu yudumlayarak yıkamak için içti. Tam o anda. İşte o zaman oldu.
Iwata'nın kafasında bir şey tıkırdadı. Bu olamaz... Hepsi bu muydu?
Vücudunda bir şok oldu, kalbi hızla atmaya başladı ve tüyleri diken diken oldu.

Ezilmiş beden, çalınan yiyecek, makbuzdaki fotoğraf... Her noktayı bağlıyordu.

Hepsi bu. Bu yüzden dağların resmini çizdi.

* * *

Iwata çadırından çıktı ve batıya baktı. Dağ silsilesi akşam karanlığına erimiş ve artık tamamen görünmez olmuştu.
Ama yaklaşık on iki saat sonra güneş tekrar doğacak ve dağlar tekrar görünür olacaktı. Polis, Kumai, Iwata . . . Herkes kritik bir hata yapmıştı.

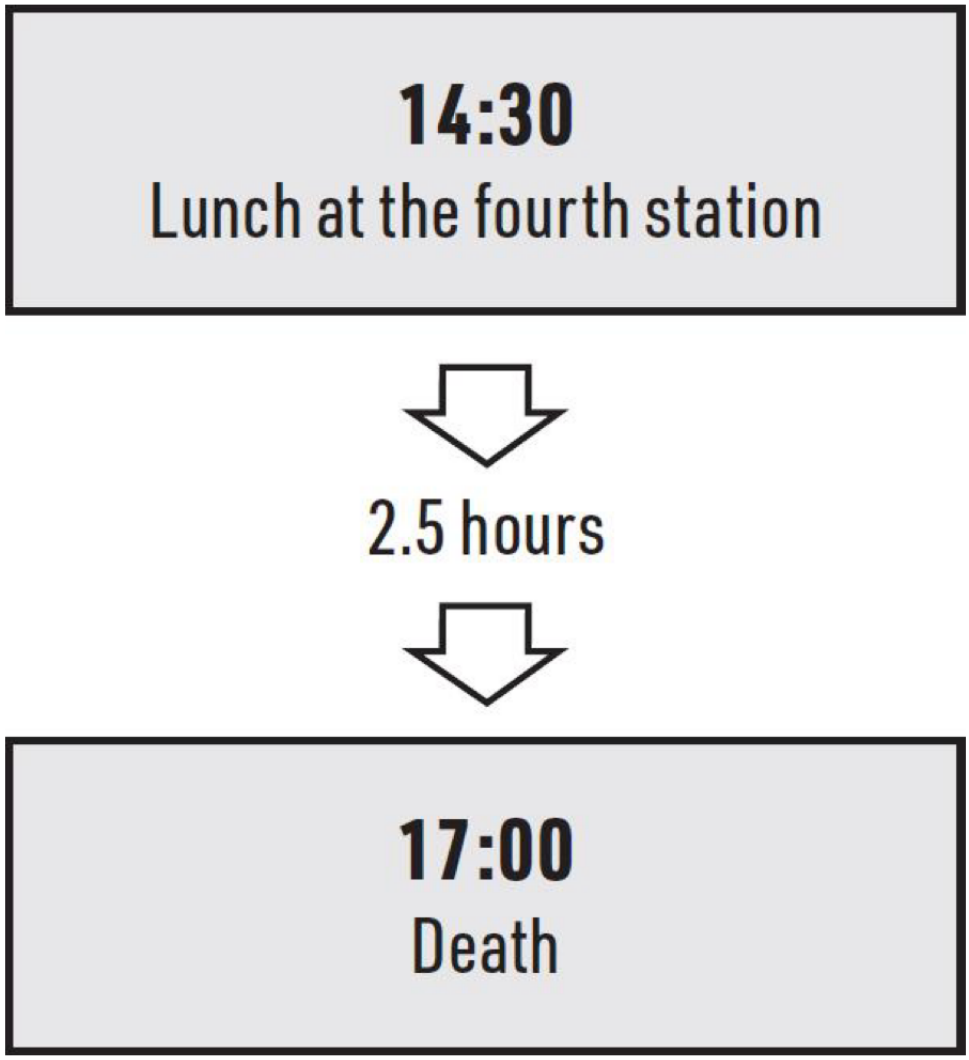
Miura sabah ışığında dağları çizmişti. O resmi çizmesinin tek bir sebebi vardı.' Sabaha kadar hayattaydım.' İletmek istediği mesaj buydu.

Otopsi Miura'nın ölümünü Eylül iyirminci günü saat beş civarında göstermişti. Eğer ertesi sabah gerçekten hayatta olsaydı, bu patologun tahmininde on saatten fazla yanlış olduğu anlamına gelirdi. Japonya'nın polis patologları böyle bir hata yapacak kadar iyiydi.

Ama ya katil o on saatlik hatayı bir numara kullanarak yarattıysa? Iwata tam da böyle bir numarayı fark ettiğini sanıyordu.
İpucu Kumai'nin ona söylediği şeydi.' Ceset o kadar kötü hasar görmüştü ki otopsi zorlaştı sanırım, ama neyse ki midede kısmen sindirilmiş yiyecek bulundu. Görünüşe göre bakkalın Hanayagi Bento'suymuş... Bu nedenle, yiyeceğin sindirim seviyesini incelemek, ölüm zamanını ortaya çıkarabilir. Miura'nın ölümü, son yemeğinden yaklaşık iki buçuk saat sonra belirlendi.'

Polis, Miura'nın ölüm zamanını öğle yemeğinden yaklaşık iki buçuk saat sonra dördüncü istasyonda vermişti. Ama biraz olan biri yapamaz mı

Polis yöntemleri ve Miura'nın alışkanlıkları hakkında bilgi sahibi olmak ve bu bilgiyi ölüm saatini sahte etmek için kullanmış mı?

Iwata'nın teorisi şöyleydi: Üç yıl önceki o gün, Miura saat beş civarında sekizinci istasyona ulaşmış, çadırını kurmuş ve bir şeyler yemiş—muhtemelen kotlet sandviç—sonra uyku tulumuna girip uyumuştu. Katil ertesi sabah şafak vakti gelmişti. While Miura

hala uykudan sersemlemişti, katil onu çadırından sürüklemiş, uyku tulumunu açmış ve ellerini sırtından bağlamıştı. Sonra ona yanlarında getirdikleri bir Hanayagi Bento'yu zorla yedirip suyla yıkamdılar. Bundan sonra, katil onu öldürmeden önce iki buçuk saat beklemişti.

Around 17:00, reaches eighth station

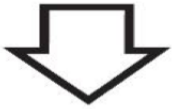
Sets up tent, eats dinner

Crawls into sleeping bag, goes to sleep

After dawn, murderer comes to eighth station

Ties Miura up, force-feeds him the Hanayagi Bento

Later, kills him

Sonuç olarak, otopsiyle Miura'nın midesindeki bentodan alınan yiyeceklerin sadece iki buçuk saat sindirildiği ortaya çıktı; bu da polisin tahmini ölüm süresini on saatten fazla geri kaydırmaya yol açtı. Gerçek ve tahmini ölüm saatleri arasındaki fark, katilin tahmini süre için kolayca bir alibi oluşturabildiği anlamına geliyordu. Miura'yı tanıyan herkes, onun her gün bir HanayagiBento yediğini de bilirdi. İstasyon cephesindeki süpermarket onları gün boyunca satıyordu, bu yüzden katilin bir tane alması kolay olurdu.

Basit bir hiledi. Aslında, Iwata daha önce de okumuştu. Bir kurbanı zorla yemleyerek yanlış ölüm zamanı yaratmak, birçok dedektif romanında kullanılan eski bir numaraydı.

Ama . . . Hayır, 'ama' değil. Bu nedenle, bu davada kimse bunu düşünmemişti. Başından beri bu söz konusu değildi; eğer biri bunu önerseydi bu eylem, 'Olmaz' ya da 'Bu ne aptalca fikir?' olurdu.

Bu, sadece kurguda işe yarayan türden bir numaraydı. Gerçek dünyada böyle bir şeyle polisi kandıramazsınız.

Bunun nedeni, polisin mide içeriği dışında ölüm zamanını belirlemenin birçok başka yolu olmasıdır.

Bunlardan biri rigor mortis. Ölümden sonra, bir kişinin kasları öngörülebilir bir hızda sertleşmeye ve gevşemeye başlar, bu nedenle bir vücudun keşfi sırasında kas sertliğini ölçmek, ölüm zamanını hesaplamaya yardımcı olabilir.

Korneanın bulanıklığını ölçmek, kanın yerleşmesi gibi başka yöntemler de vardır. Mide içeriği analizi, birçok yöntemden sadece biridir.

Ve hepsi bu. Bu yüzden katil Miura'yı bu kadar iyice dövmüştü. Ceset o kadar kötü hasar görmüştü ki otopsi zorlaşmıştı, sanırım ama neyse ki midede kısmen sindirilmiş yiyecek bulundu.

Başka bir deyişle, vücut o kadar ciddi hasar görmüştü ki, polis ölüm zamanını belirlemek için mide içeriğinin sindirimini kullanabileceği tek ipucuydu. Ve bu da katilin stratejisini ortaya çıkardı.

Miura'nın bedeni iki yüz defalarca vurulmuş ve o kadar iyice sakatlanmıştı ki sadece 'belirsiz insan şeklindeki bir şey' olmuştu. Bundan sonra, patolog için elinde kalan tek ipucu mide içeriğiydi. Polis, saldırının vahşetini yanlışlıkla acımasız nefret olarak suçlamıştı.

Iwata artık uyku tulumunun alınmasının gerçek nedenini de biliyordu. Yirminci gece Miura çadırını kurmuş, uyku tulumuna girmiş ve uyumuştu. Eğer katil yatak tulumunu ve çadırı olay yerinde bırakmış olsaydı, Miura'nın sabaha kadar yaşadığı açıktı ve polis bu hileyi hızla anlardı. Basit çadırı yıkıp kullanıldığını gizlemek için kolayca yerleştirmek kolaydı, ama uyku tulumunda uyuduktan sonra bırakacağı izleri gizlemenin bir yolu yoktu. Bu yüzden onu almışlardı.

Aynı zamanda yemeği almanın sebebi buydu. Miura sandviçi yirminci gece yemiş olmalı.

Mesela gece yarısında yemiş olsa bile, sabah midesi boş olurdu. Otopsi hiçbir şey bulamazdı.

Ama sandviç kamp alanından kaybolmuş olsaydı, birisi bağlantıyı kurabilirdi: Miura akşam yemeğinde sandviçi yedi, demek ki geceyi atlatmış olmalı. Ve bu yüzden katil tatlı çöreği çaldı. Çörek eksikken, polis katilin kotleti de aldığını varsayacaktı. Hepsi polisi şaşırtmak içindi.

* * *

Bu da Miura'nın katilin mazeretini çalanlamak için dağ manzarasını çizmiş olması gerektiği anlamına geliyordu.

Açıkça görülüyor ki, katil bento'yu boğazından aşağı zorla içtirirken, katilin ölüm saatini saklama planını fark etmişti. Bu yüzden, bağlı elleriyle cebinden bir kalem ve makbuz çıkarmış, katilin fark etmeyeceği bir ölüm mesajı hazırlamıştı.

Miura her şeyi çok dikkatli düşünmüş olmalı. Ne çizebilirdi ki? Eğer katilin adını yazsaydı ya da numarayı açıklasaydı ve katil kağıdı bulmuş olsaydı, kesinlikle onu yok ederdi. Bunun yerine, neredeyse tamamen kaçırılabilecek kadar dolaylı bir mesaj düşünmüştü. Dağ manzarası.

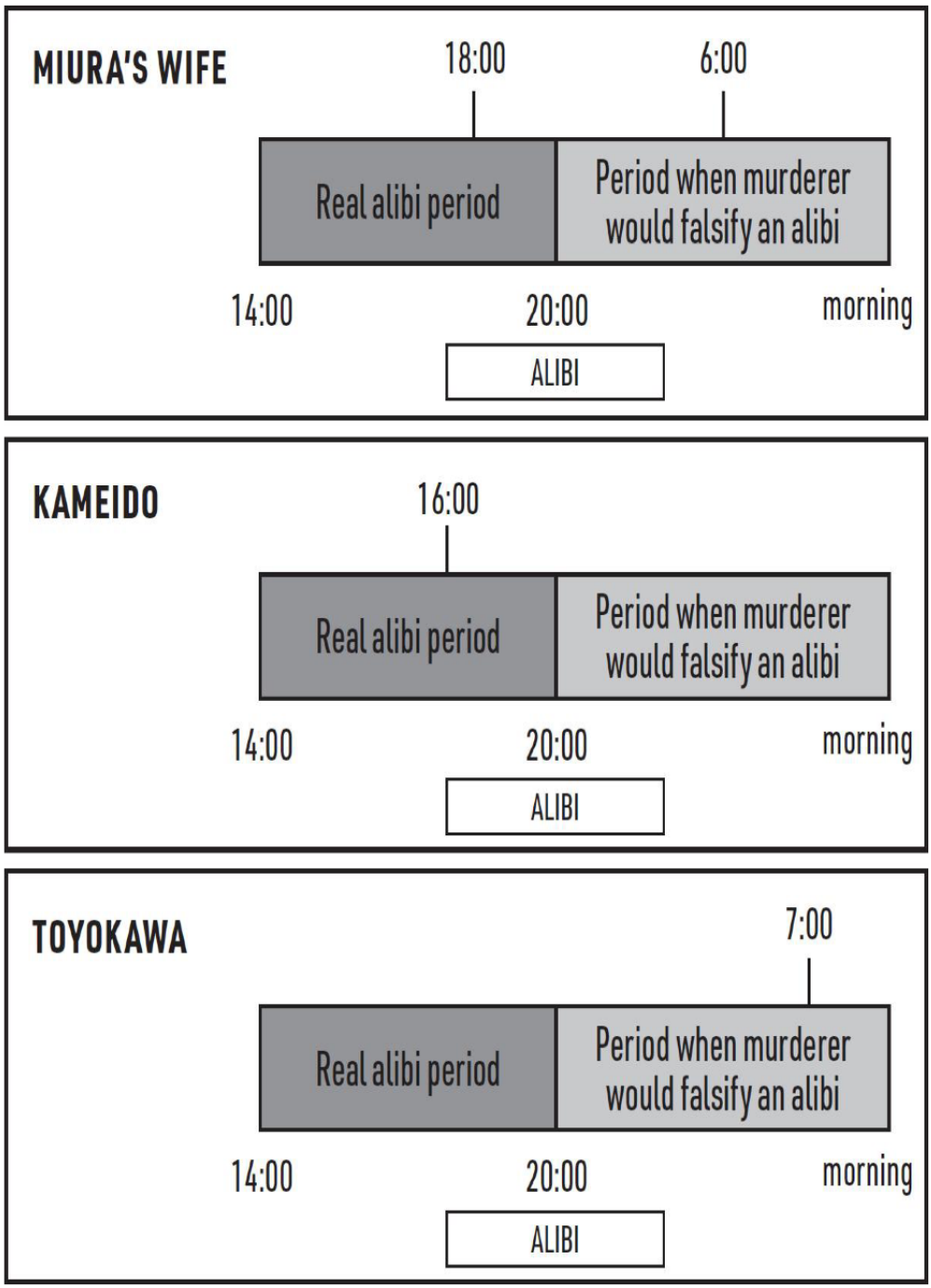
'Sabaha kadar hayatta kaldım.' Miura'nın söylemek istediği buydu. Katilin çizimi bulup bırakmanın Miura'nın hesapladığı gibi bir tehlike olmadığını mı yoksa sadece fark etmediğini mi düşündüğünü bilmek mümkün değildi. Her halükarda, çizim polisin eline geçmişti. Ve kimse anlamını anlamamıştı.

* * *

Peki, katil kimdi?
O zamanlar güneşin doğumu sabah beş buçuk civarındaydı. Ceset saat dokuzda bulundu. Yani, cinayet ikisi arasında bir zamanlarda gerçekleşmiş olmalı.

Dağa gidip dönme için gereken zaman göz önüne alındığında, Miura'nın eşinin sabah 6'daki alibisi ve sabah 7'deki Toyokawa'nın alibisi onları tamamen aklattı. Bu da demek ki . . . Sadece bir olasılık vardı.

Yuki Kameido.

MIURA'S WIFE
18:00
6:00
Real alibi period
Period when murderer would falsify an alibi
14:00
20:00
morning
ALIBI
KAMEIDO
16:00
Real alibi period
Period when murderer would falsify an alibi
14:00
20:00
morning
ALIBI
TOYOKAWA
7:00
Real alibi period
Period when murderer would falsify an alibi
14:00
20:00
morning
ALIBI

Iwata ürperti hissetti. Sanat odasında otururken, yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti.

'Bay Miura'yı seviyordum...' O zaman söylediklerinin hepsi yalandı. Kumai'ye röportajda söyledikleri gerçekti. Ondan nefret etmişti, bu yüzden onu öldürmüştü.

Ama belki de değil. Belki onu sevdiği için öldürdü. Bu da doğru olabilirdi. Öğretmen ile öğrenci arasındaki aşk... Yasaktı. Ve eğer böyle bir şey olmuş olsaydı... En basit televizyon melodramı gibi gelebilir ama insanların cinayet motivasyonlarının çoğu zaman bu kadar önemsiz olabileceğini duymuştu.

Ama bu yine de büyük bir şüphe bıraktı. Kameido minik bir kadındı. Ve cinayet sırasında lisede sadece üçüncü sınıftaydı. Yetişkin bir adamı bağlamak, yemeye zorlamak ve sonra acımasızca öldürmek gibi zorlu bir işi başarabilir miydi?

Ama burada oturup bunu düşünmek hiçbir işe yaramazdı. Hemen dağdan inip öğrendiklerini polise anlatmalıydı. Ama . . . Gün batımından sonra çoktan geçmişti. Karanlıkla çevriliydi.

Şimdi yürümeye cesareti yoktu. Soğuk, keskin bir rüzgar esiyordu. Dağda akşam soğuktu ve gece sıcaklık daha da düşecekti. Iwata çadırına girdi, uyku tulumunu açtı ve içeri süründü.

Gece çökerken rüzgar güçlendi ve ulumaya başladı. Böceklerin kaotik uğultusu etrafta yankılanıyordu.

Dağda gecenin bu kadar huzursuz edici olmasını beklemiyordu. Gözlerini sıkıca kapattı, uykunun çabuk gelmesini umarak.

* * *

Ne kadar zaman geçmişti? Bir noktada uyuyakalmıştı.

Gözlerini açtığında hava zifiri karanlıktı. Dışarıda, uluyan rüzgar ve böceklerin cıvıltısı devam ediyordu. Başının yanındaki saate uzanıp saati kontrol etmeye çalıştı.

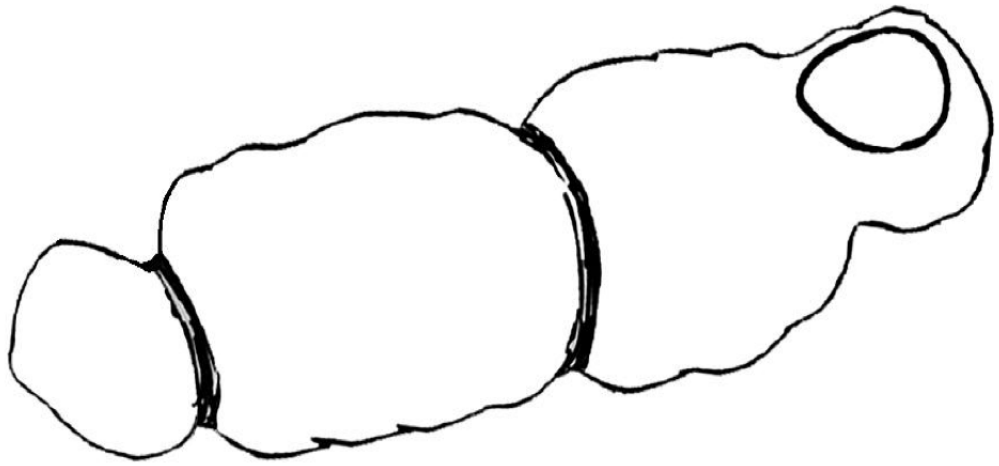
Ama bir şeyler yanlıştı. Ellerini hareket ettiremiyordu. Her iki kolu da yanlarında sıkışmıştı. Bacaklarını da hareket ettiremiyordu. Birbirlerine sıkışıp kalmışlardı.

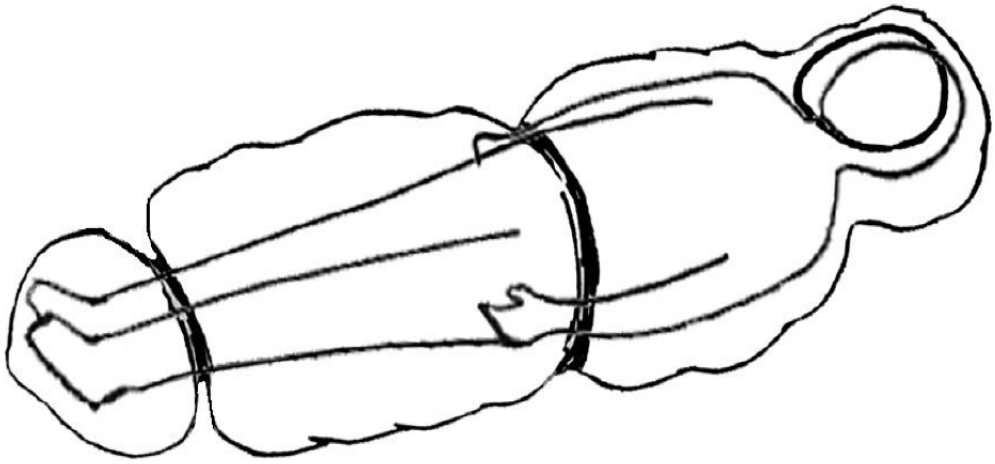
Bu uyku felci mi?

Çocukken Iwata birçok kez uyku felci yaşamıştı. Ama bu bir şekilde farklı hissettirdi.

Ellerini hareket edebildiğini fark etti. Ve üstelik başı, gözleri ve ağzı da özgürdü. Sadece kolları ve bacakları donmuştu.

Yani, uyku felci değil. Peki sonra? Vücuduna ne oluyordu? Tam uyandığında, hisler daha da netleşti. Kollarında ve bacaklarında bir tür baskı hissetti, sanki sıkıca bağlanmışlarmış gibi... Ve sonra Iwata anladı.

Birisi uyku tulumunun etrafına bir ip ya da ip bağlamıştı. Aklına gelen tek şey buydu. Ama gerçekten kavrayamıyordu. Dağın zirvesindeki sekizinci istasyondaydı. Uyuduğunda başka kimse yoktu.

Uykusunun son kalıntıları ayrılırken görüşü netleşti ve çadırın içini seçmeye başladı. Başını çevirerek baktı. Ayaklarına baktığında kalbi bir an durdu.

Birisi oradaydı. Ayaklarının dibinde biri oturuyordu. Yüzlerini göremiyordu ama küçüklerdi. Uzun saçlı. Bir kadın . . . Kan vücudunda dondu. Hatırladı.

Yuki Kameido'ya bu gece burada olacağını söylemişti. Aniden kadın kollarını başının üstüne kaldırdı. Elinde bir şey vardı. Keskin ve topaklı bir şey. Patikada yuvarlanan kayalardan biri. Bir sonraki anda, korkunç bir hızla Iwata'nın bacaklarına çöktü.

Thunk. Sesle birlikte kaval kemiğinde korkunç bir ağrı geldi. Iwata'nın ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı, korku ve acı sesini boğdu.

Kadın hemen ellerini kaldırdı ve yine acımasızca düştüler.

Thunk. Bacağının içinde bir şey gıcırdatıcı bir ses çıkardı. Kemik kırılması kesinlikle. Acı nefesini kesti.

Tüm gücünü koyarak direndi, bağlı bedenini savruldu. Kadın yukarı çıktı ve üzerine oturdu, onu yere sabitledi. Ve defalarca kaya indi.
Thunk.Thunkthunkthunkth

Bitmek bilmeyen acı göğsünü sıktı. Nefes nefese, ciğerlerine hava almak için çaresizce uğraşıyordu. Dünya boğuldukça kararmaya başladı ve sonunda, nihayet, acı ve dehşet arasında bilincini kaybetti.

* * *

Uyılmaya geldi. Yıldızlarla dolu gökyüzü önünde yayılıyordu. Soğuk rüzgar yanaklarını okşadı. Dışarıdaydı. Muhtemelen onu çadırdan sürüklemiş olmalı

Baygındı.
Kaçması gerekiyordu . . . Ama hareket edemiyordu. Bacakları itaat etmiyordu. Acı gitmişti. Tüm duyum yok olmuştu. Bacaklar yerine, vücuduna bağlı ağır demir çubuklar gibiydi.

Bunun yerine üst bedenini kaldırmaya çalıştı. Ama yapamıyordu. Yumuşak ama sağlam bir ağırlık göğsüne bastırıldı. Kadın onun üzerinde oturuyordu.
Iwata'nın zihnini korku ve umutsuzluk doldurdu, sonunda anladı. Minik bir genç kadın Miura'yı nasıl öldürmüş olabilirdi? Çünkü uyku tulumundaydı. Bir uyku tulumu gibi bir ip gibi bir şey bağladığınızda, birini nispeten az çabayla tamamen hareketsiz hale getirebilirsiniz.
Bu açıklama başka bir bilmeceyi de çözdü. Miura bu şekilde resmin çizilmişti. Kolları ve bacakları bağlıydı, ama yine de cebinden kalemi ve makbuzu çıkarabiliyor ve katilin fark etmeden uyku tulumunun içine fotoğraf çizmeye çaresizce ulaşabiliyordu. Böylece geride bir mesaj bırakabilirdi.
Sonra bir ses duydu.' Bay . . . Iwata, değil mi? Bu kadar acımasız olduğum için özür dilerim.' Sesinde tuhaf bir şey vardı. Farklı... Kameido böyle mi konuştu?' Yanlış bir şey yapmadın. Ama yine de ... 'O değil. Kameido'nun sesi daha yüksek, daha gençti. Iwata'nın üzerinde çömelen bu kadın kimdi?' Kocamın ölümüne karıştığını duydum... 'Koca? Bu olamaz... Ve gerçekten olamazdı. Miura'nın eşi, Miura'nın cesedinin bulunduğu sabah saat altıda bir alibisi vardı. Şafaktan sonra onu öldüremezdi. Ama gece yarısı için bir alibisi yoktu... şimdi olduğu zaman. Ama şu anda dağlar görünmüyordu. Ve Miura da dağları göremiyorsa, o resmi nasıl çizdi? İmkansızdı...

Yoksa öyle miydi? Iwata onun mantığından şüphe etmeye başladı. Belki çoğu insan için imkansız olurdu ama Miura neredeyse yirmi yıldır sanat öğretmeniydi. O bir uzmandı.

Üstelik bu manzarayı çok seviyordu ve defalarca buraya gelip çizmişti. O gece hafızasından çizemezdi mi?
Iwata bile, ne kadar zavallı bir sanatçı olsa da, evinin dışını hafızasından kaba çizebileceğinden emindi.

Ama Miura'nın manzarayı hafızadan çizdiğini varsalsak bile, neden yaptı? Son anlarında neden göremediği bir manzara çizdi?

Ses tekrar geldi.' Mutluluğumuzu yok etmeye çalışıyorsun." Bizimki?" Haruto ve benim hayatımızı yaşamamıza engel oluyorsun... 'Haruto... O ismi hatırladı. Miura'nın oğlu. Tek çocuğu.' Seni öldürmem lazım, görmüyor musun?' Kadının parmakları aniden dudaklarına dokundu, sonra zorla ağzına girdi.

'Hadi ama... Yemek . . . Akşam yemeğin... 'Ağzına bir şey aktı. Tadı tanıdık gelen kalın, kalın ve kalın bir sıvıydı... Tadı . . . Evet, köfte, sebze, pirav. Hepsi bir arada karışmıştı. Hanayagi Bento'nun içeriği bir macun haline getirilmişti.

O . . . Olamazdı ki . . . Yutmamalı. Tükürmeye çalıştı ama o elini ağzına bastırdı.

'Devam et. Ye.'Artık inkar edilemezdi. Onu tam olarak Miura'yı öldürdüğü gibi öldürüyordu.

'Eğer yemezsen... öleceksin . . .'Kadın diğer eliyle Iwata'nın burnunu sıktı. Nefes alamıyordu. Ellerini yüzünden çekmeye çalıştı ama o daha da bastırdı.

Iwata yutmaktan kaçınmak için elinden geleni yaptı, ama kısa sürede nefes almak için çaresizce kaldı. Yaklaşık bir dakika sonra sınırına gelmişti. Baş ağrısı vardı. Vücudunun hücreleri oksijen için bağırıyordu. Kadın, 'Sadece yutkunursan nefes almanı sağlarım.' dedi.

Beynine 'Hayır!' dedi. Ama bedeni dinlemiyordu. Boğazı kendi kendine yuttu.

Sıvı boğazından aşağı akıp midesine aktı. Kadın ellerini çekti. Iwata nefes nefese kaldı. Ve sonra, bir kez daha, burnunu sıktı ve sıvıyı ağzına döktü.

Bu sefer yutkundu. Ama pes etmemişti.

Şimdilik, ona söyleneni yapacaktı. Nefesini toparlayacak, güç toplayacak ve kaçma fırsatını bekleyecekti. Genç bir adamdı. İşkencecisinden daha güçlüydü. Şansı olacaktı.

Ama sonra, sanki Iwata'nın düşüncelerini okumuş gibi, kadın taşı tekrar aldı. Onu Iwata'nın gözüne sapladı. Bir acı dalgasıyla görüşü bulanıklaştı ve kızardı. Gözlerini kırpmaya çalıştı. Gözünden kan aktığını, başının yanından aşağıya aktığını hissetti.

Her şey ters gidiyordu. Hareket edemiyordu. Göremiyordu. Ama Iwata pes etmeyi reddetti. Bir şansı olacağını biliyordu. Durumu tersine çevirebilirdi. Hâlâ buna inanıyordu. Ama aynı zamanda başka bir düşüncesi daha vardı.

Eğer burada ölürse, gazeteci olarak geride bir şey bırakmak zorundaydı. Biraz bilgi.

Uyku tulumunun içinde ellerini hareket ettirdi, bileklerini sınırına kadar zorladı. Cebinden bir kalem ve makbuz çıkardı ve kağıdı katladı.

Parmaklarıyla katların konumunu hissederek çizmeye başladı. Miura kadar iyi yapıp yapamayacağını bilmiyordu ama çizmesi gerekiyordu. Onu bulan kişiye, onu ve Miura'yı kimin öldürdüğünü söylemek için. 21 Eylül 1995'te, L— Prefektura'daki Mt K— sekizinci istasyonunda bir adamın cesedi bulundu. Ölen kişi, gazete çalışanı Shunsuke Iwata'ydı. Olay yerinde dağ manzarasının bir çizimi bırakıldı.

* * *

26 Eylül 1995.

Bir adamın cesedi, Fukui Eyaleti'ndeki bir apartman kompleksindeki odasında bulundu. Ölen kişi kırk üç yaşındaki Nobuo Toyokawa'ydı. Testler, Toyokawa'nın sisteminde çok sayıda uyku hapı olduğunu ortaya koydu. Polis bunun intihar olduğuna karar verdi.

Odada intihar notu olduğuna inanılan kısa bir mektup bulundu.

Üzgünüm.
Yoshiharu Miura ve Shunsuke Iwata'yı öldüren benim.
Umarım ölümüm kefaret olarak hizmet eder. Hoşça kal.
Nobuo Toyokawa

Kelime işlemcisinde yazılmıştı.

24 Nisan 2015, kentsel bir apartman kompleksinin 602 numaralı odası

Naomi Konno, salonunda bayılmış gizemli adama baktı.
Gri kapüşon geriye çekilmişti ve ortaya çıkan yüz tanıdıktı. Bir zamanlar, çok uzun zaman önce tanıştığı birinin yüzü. Ama nerede olduğunu hatırlayamıyordu.

'Sen kimsin?' Adam, yanındaki bıçak yarasına bir elini bastırarak konuşmakta zorlandı. 'Sanırım . . . Hatırlamamanız şaşırtıcı değil. Tanıştığımızdan beri yirmi yıldan fazla zaman geçti. Çünkü . . . Seninle röportaj yaptığımdan beri...'

'Röportaj mı yaptın?" I . . . muhabirdi... Adım Kumai. Uzun zaman oldu, Naomi Miura. Üzgünüm. Sağ.... Kızlık soyadını kullanıyorsun. Konno. . . . Beni aldı... Seni bulmak için bir süre bacak.'

Hafızayı ortaya çıkardı. Kumai. Bir muhabir. Onu sadece bir kez, cinayetten sonra görmüştü.' Kumai? Neden . . . Burada ne yapıyorsun?" Geri dönerken . . . Benim altımdaki bir adamı ziyaret ettin. Adam adı Iwata. . . . Hatırlıyor musun?'

Naomi'nin aklında aniden bir görüntü belirdi. Karanlıkta yıpranmış bir et kütlesi.' Naomi . . . Hadi, itiraf etmelisin. İşte tam zamanı. Hey! Biraz takviye lütfen!'

Bu sözlerle başka bir adam kapıdan içeri girdi.

'Naomi Konno!' diye bağırdı. 'Bu polis! Cinayete teşebbüs suçlamasıyla tutuklusun!'

Son Bölüm Kuş, Ağaçta Güvende

Naomi Konno

Naomi soğuk gözaltı hücresinde oturuyor ve yüzü boş bir şekilde duvara bakıyordu. O adamın üzerinden birkaç gün geçmişti... o Kumai . . . eve dönmüş ve ailesinin huzurunu bozmuştu. Defalarca tehdit edilen bir barış. Her zaman biri engel olurdu.

Hayatı zihninde tekrar canlandı, olayların parıltıları sihirli bir fener gibi hızla geçip gidiyordu.

İlk anı çocukluğundandı.

* * *

Naomi, mutlu bir evin çocuğu olduğunu biliyordu.
Tokyo'nun en iyi mahallelerinden birinde yaşıyordu ve babası samimi, nazik bir adamdı. Naomi'yi seviyordu. Annesi, yüzünde nazik bir gülümsemeyle her zaman yanında duran, uzun, siyah, parlak saçlı ve soluk tenli güzel bir kadındı.

Ebeveynler gününde, annesini—bu kadar güzel, çok zarif—diğer annelerin arasında, güneş yanıklı, şişman ve buruşuk halde dururken görmekten büyük bir gurur duyduğunu hatırlıyordu.

Naomi'nin onuncu doğum gününde, ailesi onu yemeğe götürdü. Mağaza restoranında hamburger biftek yedirirken babası, 'Sonra hediyeni almaya gideceğiz Sanırım Naomi. Ne istersin?'

Naomi düşündü. Ne istemeli?' İstediğin her şey, sevgilim. Son zamanlarda çok çalışıyorsun. Ödül olarak. Biraz pahalı olsa bile. Devam et, söyle,' diye devam etti.

Şimdi bir şey söylemezse, bir daha asla gelmeyebileceğini biliyordu. Ya hep ya hiç, paraya gitmeye karar verdi.

'Bir ispinoz isterim lütfen, Baba.' Bir az önce, annesiyle alışverişe giderken, Naomi evcil hayvan dükkanının penceresinde küçük bir ispinoz görmüştü. Keskin gagası. Küçük yuvarlak gövdesi. Parıldayan gözleri. Bir anda aşık olmuştu. O zamandan beri, her gün, o tatlı şeyle bir hayal kurmuştu. Ama annesinin hayvanları sevmediğini biliyordu, bu yüzden dileğini hiç açıklamamıştı.

'Anladım. Bir ispinoz mu? Annemin ne diyeceğini merak ediyorum...' Baba annesine döndü, yüzünde hafif bir kaş çatışı. Bu yüzden karar ona kalmıştı. Sadece iç çekti, sanki kabullenmiş gibi, 'İstediğini yap.' dedi. Sesi boştu. Kalbinde Naomi sevinçten dans ediyordu.

Eve dönerken üçü evcil hayvan dükkanına uğradı. İspinoz biraz büyümüş, biraz daha yuvarlak olmuştu.

'Şimdi kendin halletmelisin,' dedi Baba ve Naomining coşkuyla salladı.

* * *

O günden itibaren hayat hayalleri gibiydi.
Okuldan eve gelir ve doğrudan odasına giderdi. Orada, babasının aldığı kafeste sakin bir şekilde oturan ispinoz vardı.

'Cheepy! Eve geldim!' Kuşa, çıkardığı sesler nedeniyle Cheepy adını vermişti. Başta kuş ona karşı temkinliydi, ama Naomi onu her gün besliyor, çok nazik bir şekilde bakmış, çığlıklarını taklit etmiş ve sevgiyle konuşmuştu, böylece artık ona alışmıştı. Şimdi, kafesini açtığında, o doğrudan eline uçacaktı. Elini uzattığında, Cheepy başını parmağına sürtürdü, sanki okşanmak istermiş gibi.

Onun bu kadar dikkatle yemek yemesi, bu kadar ciddi ve dikkatli davranması, kıvrılıp uykuya dalması... Çok sevimli, çok güzel, sevgiyle dolu. Naomi'nin böyle şeyleri ilk kez hissetmesiydi.

Babasının yardımıyla, Cheepy'ye bir oyun evi inşa etmek için ilk ahşap işçiliği projesine başladı. Tüm sıkı çalışmalarından sonra, yaptıkları bebek evi benzeri 'villa'yı ortaya koyduklarında ve Cheepy içeri koştuğunda Naomi ve babası sevinçle ellerini çırptılar.

Anne sadece yüzünü buruşturdu ve, 'Bir kuş için bu kadar zahmet?' dedi. Ama yine de, kızı ve kocasının eğlendiğini izliyordu. Ne sevinç. Naomihad, o günlerin sonsuza dek sürmesini umuyordu. Öyle düşünmüştü.

Ama sonra trajedi geldi. Bir gün, Cheepy onlarla yaşamaya başladıktan biraz fazla bir yıl sonra, Baba öldü.

Kendini öldürdü. Depresyondan muzdarip olmuştu, Japonya'da özellikle o zamanlarda kimsenin bahsetmediği bir şey. Terfi ile

yönetim işyeri giderek artan bir stres kaynağı haline gelmişti. Hayatını kaybetmeden önceki altı ay boyunca bir akıl kliniğine gidiyordu.

Annem ağlamadı. Sadece sessizce oturdu, aile Budisttaltar'ının önünde. Naomi büyüdükçe bu duyguyu anlamayı öğrendi. Gerçek bir kederle karşılaştıklarında, insanlar gözyaşı dökme gücünü bile kaybederler.

* * *

Baba öldükten sonra anne değişti. Naomi bunu gördü.

Her gün akşam yemeği için konserve yiyecekler vardı. Annesi temizlik yapmayı ve çamaşır yıkamayı bıraktı ve kısa sürede ev çöplerle doldu. Babasının ölümünün nedeni muhtemelen her şeyi daha da kötüleştirmişti. Eğer bir hastalıktan ya da bir kazada ölmüş olsaydı, en azından başkaları biraz sempati gösterebilirdi. Belki de bazı teselli sözleri sunmuş olabilirler ve belki de bir tür destek sunmuşlardır.

Olduğu gibi... 'Neden Konno'nun intihar ettiğini merak ediyorum..."Sanırım karısı onu aldatıyordu, değil mi?" Kesinlikle buna uygun yüzü var." Kızın gerçekten onun olup olmadığını merak ettiriyor, gerçekten öyle.' Naomi, tamamen temelsiz olan söylentileri duymaktan kendini alamadı. Annesi geri çekildi, giderek daha fazla evde kaldı, sanki komşularının şüpheli gözlerinden kaçmaya çalışıyordu. Zaten anne onlarla hiç dostane bir ilişki kurmamıştı, bu yüzden artık onun tarafını tutacak kimse yoktu.

Yalnızlık, keder, öfke . . . Annem tüm duygusal acısını Naomi'ye döktü. Ve böyle şeylerin alışkanı olduğu gibi, sonunda şiddete yöneldi. Ama Naomi dayandı.

Eğer iyi bir kız olursam ve buna dayanırsam, annem kesinlikle bir gün normale dönecek.

Bunu kendine defalarca söylüyordu, otlarla morarmış elleriyle Cheepy'yi okşarken.

İstenmeden temizlik yapmaya ve çamaşırları yıkamaya başladı, annesini mutlu etmeyi umuyordu. Kötü zamanlarında bile yüzüne bir gülümseme bıraktı. Yemek yapmak için geldi, ancak sadece basit şeyler halledebiliyordu. Bir gün, annesinin en sevdiği yemeği, soya sosu ve şekerle haşlanmış doğranmış burdockroot'u yapmaya çalışmayı düşündü. Kendi cep parasını aldı ve

malzemeleri ve iki saat boyunca pişirdi. Sonunda harika görünmedi ama tadını hoş buldu.
Dolaptan annesinin odasına götürmek için bir tabak almaya gitti ama dikkatsizdi. Tabak elinden kayıp yere kırdı. Ses, annesini odasından çekti.

Beni vuracak! Naomi'nin kendini korumaya çalıştığını fark etmemiş gibi, Anne kırılmış tabağı temizlemeye başladı.

'Anne . . . Üzgünüm. Şey. Ben . . . tordock . . . 'Naomi kelimeleri zorla çıkardı, sesi titreyerek. Anne, kendi kendine mırıldanarak parçaları toplamaya devam etti, sanki kendi kendine 'Ölen sen olmalıydın, o değil.'

Ve işte o zaman Naomi anladı. Annesi değişmemişti. Hep böyle olmuştu. Naomi'yi hiç sevmemişti. Aslında, Naomi annesiyle birlikte konuştuklarını ya da oynadıklarını hatırlamıyordu, sadece ikisi. Tüm mutlu aile anıları babası sayesinde olmuştu.

Annesi orada durabiliyor, nazikçe gülümseyerek çünkü Babası yanındaydı. Sadece baba için şefkatli anne olmayı oynamıştı, onun sevgisini sağlamak için.

Ve aynı zamanda, Naomi kendisi hakkında bir şeyler keşfetti. Her zaman güzel annesiyle gurur duymuştu ama ona karşı başka bir şey hissetmemişti. Bir kez bile değil. Anne ve çocuk olarak birlikte olabilirlerdi, baba onları birleştirirdi. Şimdi, baba öldüğünde, onlar sadece iki kadındı.

Konno ailesi, Naomi'nin düşündüğü kadar mutlu olmamıştı.

* * *

Olay kaçınılmazdı. Eylül'ün ilk öğleden sonrasıydı, yaz tatilinden sonra okula döndüğüm ilk gün.
Naomi okulun açılış töreninden sonra eve geldi, ön kapıyı açtı ve çığlık atan bir çığlık duydu. Cheepy idi. Daha önce hiç duymadığı korkunç bir sesti.

Korkuyla odasına koştu. Kapıyı açtı. Anne odanın ortasında duruyordu. Kuş kafesi ayaklarının dibindeydi. O tuttu

Cheepy sağ elinde sıkışmıştı. Kuş onun kavrayışında acı içinde mücadele etti. Anne, yüzünde küçük bir gülümsemeyle Naomi'ye döndü.

'Ah, Naomi. Bu kuş bütün gün çığlık atıyor. Böyle bir gürültü çıkarıyordu, uyuyamadım.'

'Ne... Neden?' Cheepy sessiz bir şeydi. Daha önce hiç fazla ses çıkarmamıştı. Neden bugün? Naomi öfkeyle düşündü, sonra cevabını aldı.

Naomi, yaz tatili boyunca Cheepy ile birlikteydi. Sabahtan akşama birlikte çalmışlardı. Bugün sahibi uzun zamandır ilk kez okula döndüğünde yalnız hissetmiş olmalıydı. Naomi'yi çağırıyor olmalı. Onu o kadar cesur ve tatlı buldu ki, gözleri yaşlandı.

'Anne . . . Üzgünüm. Artık sorun yok. Şimdi sessiz olacak. Lütfen, bırak onu.'

'Sessiz ol. Sanki ona her şeyi öğretebilirsin." Öyle değil. Cheepy sadece yalnızdı çünkü ben yoktum." Mesele bu değil mi?! Annenle böyle mi konuşuyorsun? Ah, ne yap! Naomi söyleyebileceği bir şey olmadığını biliyordu. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, başını yere eğdi, yalvardı.

'Anne, beni affet. Hepsi benim suçumdu. Lütfen, vur bana. İstediğin kadar döv beni. Dayanabilirim. Sadece, lütfen, Cheepy'yi bırak,' diye bağırdı, kendini feda etmeye hazırdı. Cheepy'nin sesi daha da sessizleşti.

Ah, şükürler olsun. Onu affetti. Bu düşünceyle gözlerini kaldırdı ama gördükleri onu ürpertti. Annenin eli daha sıkı sıkıyordu, Cheepy'yi eziyordu. Artık çığlık atacak enerjisi kalmamıştı ve başı zayıfça sallanmıştı.

'Anne! Lütfen... Cheepy ölecek!" Umarım bu!' Naomi nefesini tuttu. Bu sözler onu öfkeleye soktu. Sanki tamamen refleksle annesine atladı. İlk defa karşılık vermişti. Ama annesi başarısız oldu, Naomi'nin karnına tekme attı ve onu uçurdu.

Onu öldürecek. Ne yapabilirim? Bakışları odanın köşesinde duran bir şeye takıldı. Burası Cheepy'nin babasıyla birlikte inşa ettiği ahşap oyun eviydi. Naomiran yanına geldi, aldı ve annesinin yüzüne fırlattı.

Annesi şaşırtıcı şekilde dengesini kaybetti ve sırtüstü düştü.

Naomi fırsatını gördü. Oyun evini tekrar aldı ve tüm gücüyle annesinin kafasına indirdi. Üst vücudu sersemlemiş gibi çöktü.

Naomi, Cheepy'yi kurtarmaya çalıştı ama annesinin yumruğu küçük bedenin etrafında sıkıca sıkı sıkışmıştı.
Ne yapabilirim?! Bir an sonra Anne doğruldu ve gözlerinde nefretle Naomi'ye sert bir bakış attı. Bunu yaparken, Cheepy yumruğundan alçak bir 'Screee' çıkardı. Bu, ölmeden önceki son nefesi gibi geliyordu.

Kararını veren o sesti. Naomi ayağa kalktı ve annesini yere tekmeledi, sonra tüm ağırlığıyla annesinin karnına atladı ve iki ayağıyla yere indi. Annenin ağzından büyük bir geğirme gibi bir sesle kanlı köpük çıktı.

Naomi sol ayağını kaldırdı ve tüm ağırlığıyla annesinin boynuna bastı.

Zar zor duyulacak bir çatlama duyuldu. Anne'nin gözleri geriye doğru döndü ve ağzı açık kaldı. Naomi kazanmıştı.
Naomi telaşla Cheepy'yi serbest bıraktı. Küçük bedeni nazikçe kavradı, o da başını parmağına sürttü, sanki teselli arıyormuş gibi.

> 'Ah, şükürler olsun. Hâlâ yaşıyor.' Kalbi sıcaklık ve sevgiyle dolup taştı. Naomi, annesinin cesedinin yanında oturuyordu, sevinç gözyaşları döküyordu.

* * *

Naomi sonraki altı yılını bir çocuk ıslah merkezinde geçirdi. Cheepy'nin tesis personel odasında kalmasına izin verildi ve Naomi onun bakımından sorumlu kaldı. Normalde buna izin verilmezdi. Özel muamele, Naomi'nin psikanalizini üstlenen genç kadın danışmanın açıklaması sayesinde gerçekleşti.

'Naomi'nin çizimi, küçük bir kuşu koruyan bir ağacı gösteriyor. Bu, kalbinin derinliklerinde yerleşmiş annelik sevgisinin bir ifadesidir... [ve] kendisinden daha zayıf yaratıkları koruma arzusu. Aynı zamanda, büyük keskin dikenler dikenli ve saldırgan bir doğayı gösteriyor gibi görünüyordu. Ancak onu hayvanlar ve çocuklarla temas ettirirsek, bu unsuru yumuşatmaya yardımcı olur.'

Tesisteki hayat katı ve son derece kontrollüydü, ama annemle yalnız yaşamaktan çok daha keyifliydi. Her şeyden önce, Naomi Cheepy ile birlikte olabildiği için mutlu ve minnettardı.

Altıncı yılının sonbaharında, Cheepy Naomi'nin sevgi dolu gözleri altında sessizce vefat etti.

Teşekkür ederim. Bana devam etmek için güç verdin. Cheepy'yi tesisin tenha bir köşesine gömdü. Altı ay sonra Naomi liseden mezun oldu ve tesisten ayrıldı.

Bundan sonra, şehirde ucuz bir daire kiraladı ve ebe olmak için hemşirelik okuluna gitmeye başladı. İlham kaynağı, islahafesinde çalışan birinin biraz gelişen bir yorumuydu: 'Naomi, annelik içgüdülerin çok güçlü. Seni bir işte görebilirim. Bahse girerim harika bir ebe olursun.'

Kendi annesini öldüren bir kızın ebe olabileceği fikri biraz ironiydi, ama alışılmadık eğitim geçmişiyle daha büyük bir şirkette iş bulma şansının çok az olduğunu da düşünüyordu. O zamanlar Japonya'da kadınların mesleki yeterlilik alma fırsatı çok azdı. Bu yüzden, isteksizce ebeliği seçti.

Hemşirelik okulunda her gün halletmesi gereken bir dağ işi vardı. Hiç ders çalışmaktan rahatsız olmamıştı, bu yüzden gerçek bir yük değildi ama maddi olarak zorlanıyordu.

Öğrenci kredileri geçinmek için yeterli değildi, bu yüzden haftada üç gün yarı zamanlı bir kafede çalışmaya başladı. Kafe, yakındaki bir sanat okuluna giden yoldaydı, bu yüzden düzenli müşterilerin çoğu sanat öğrencileriydi. Onlardan biri Yoshiharu Miura adındaydı.

Sade görünüşü, kısa boyasız saçları ve günlük üniforması olan kot pantolon ve beyaz tişört, onu daha gösterişli giyimli sanat öğrencileri arasında gerçekten öne çıkarıyordu. Sıradan sohbetlerden doğan ilişkileri, sonunda kişisel hayatlarını ve endişelerini tartışacak kadar derinleşti.

Onu yeni arkadaşlarla tanıştırdı. Onlardan biri, Nobuo Toyokawa, Miura ile birlikte sanat okuluna giden genç bir adamdı. Miura hep Toyokawaas'ın doğuştan bir sanatçı olduğunu söylerdi. Naomi'nin gördüğü gibi bu abartı değildi, çünkü Toyokawa'nın ürettiği resimler farklı bir seviyedeydi.

Sonunda Miura ve Toyokawa Naomi'nin dairesine gelip takılmaya başladılar. Naomi ders çalışırken, akşam yemeği getirmeye ve dairesini temizlemeye başladılar. Onlarla vakit geçirirken Naomi bir şeyleri anlamaya başladı.

İki çocuk benim için yarışıyor... Bu sadece bir kibirli bir şey değildi. Her aynaya baktığında, kesinliği artıyordu.
Annemin güzelliği bende. Soluk ten. Uzun, koyu, ipeksi saçlar. Annesinin tam bir örneğiydi.

* * *

Bir yaz öğleden sonra her şey doruğa ulaştı. Miura ve Naomi, havasız odasında birlikte otururken, 'Gelecek yıl, mezun olduktan sonra, memleketime dönüp sanat öğretmeni olacağım. Benimle gelir misin, Naomi?'

Bu karakteristik şekilde garip bir teklifti. Naomi hemen evet dedi. Toyokawa gerçekten çekici bir adamdı, ama Naomi Miura'nın açık sözlü karakterini çok seviyordu.

Geçmişi hakkında sessiz kalmaya karar vermişti. Ertesi baharda, Miura ve Naomi kendi okullarından mezun oldular. Aynı anda hem iş aramak hem de taşınmakla o kadar meşguldüler ki, düğün töreni bir yıl sonra, L— Prefektura'ya taşındıktan sonra gerçekleşti. Toyokawa her şeyi bıraktı ve katılmak için yola çıktı. Garipliğe rağmen, yüzünde bir gülümsemeyle onları tebrik etti.

Evlendikten sonraki hayat zor ama tatmin ediciydi. Miura yerel bir lisede öğretmenlik yaptı ve Naomi küçük bir doğum hastanesinde ebe oldu. Bu mesleği sadece bir laf dolayısı için seçmiş olsa da, gerçekten yapmaya başladığında bunu hayatının zirvesi olarak görmeye başladı.

Doğum, birçok erkeğin hayal ettiği gibi güzel kutsal bir ritüel değildir. Saatlerce süren gözyaşı ve çığlık, acı ve acıya dayanmak, ölüm her zaman yakında, hepsi bir bebeği bedeninden zorla çıkarmak içindir... Kısacası, öyle

işkence. Ama Naomi'nin gözünde, bu süreci atlattıktan sonra annelerin yüzleri çok güzeldi. Kendini o kadınlara adadı: yardım etti, teselli etti ve cesaretlendirdi, hatta gerektiğinde azarladı.

Birkaç yıl sonra Naomi hamile kaldı, ancak çocuğu tutup tutmama sorusuyla uzun süre mücadele etti. En büyük endişesi kendi annesiydi. Öldükten sonra bile Naomi'yi hiç yalnız bırakmamıştı. Aynaya baktığında, annesi ona karşılık baktı.

Anneme benziyorum. Eğer ben bir bebek sahibi olursam, ben de onun gibi davranmam mı? Ibeat çocuğumu asla sevmez mi?

Bu düşünce onu korkuttu. Ama aynı zamanda karşıt bir arzu vardı: çocuğunu doğurmak, onu doğru yetiştirmek ve annesinden daha iyi olduğunu kanıtlamak.

Göğsünü şişirip 'Ben senin gibi değilim' demek istedi. Sonunda bebeğini dünyaya getirmeye karar verdi. Naomi'nin anneliği intikam arzusuyla başladı.

O gün geldiğinde, teslimatı beklediğinden daha zordu. Acıdan bayılmak üzereyken, Naomi mücadelede kendini unuttu. Sonunda bebeğini doğum masasında tuttuğunda, neredeyse unutulmuş bir his bulanık zihnini doldurmaya başladı. Kalbinin derinliklerinden yükselen neşe, hayatında sadece bir kez hissettiği gibi. Değerli bir hayatı gözetmenin mutluluğu. Sonsuz aşk... Ah, evet. O his.

Cheepy'yi annesinin cesedinin yanında tutarken hissettiği aynı duygu.

İçinden bir ürperti geçti. Karanlık kaderinin tekerleklerinin döndüğünü hissetti.

* * *

Oğullarına Haruto adını verdiler. Kocası bunu düşünmüştü.
İlk hamile kaldığında hissettiği kaygı... Annesinin onu sevmediği gibi, kendi çocuğunu sevmeyebileceği korkusu da oğlu doğmaz ortadan kayboldu. Naomi onu o kadar tatlı buldu ki neredeyse dayanılmaz bir şeydi. Tüm sevgisini oğluna, bu zayıf, kırılgan, dengesiz yaratıka, onsuz hayatta kalamayacağına verdi. Haruto sonunda Naomi'yi annesinin lanetinden kurtarmıştı.

Ancak büyüdükçe, Haruto'nun diğer çocuklardan farklı olduğunu gördü. Anne, onun içine kapanık olduğunu söylediğinde birçok anne

daha büyük çocuklar güler, 'Bizim küçük çocuğumuz o yaşta aynıydı.' derdi. Ama Haruto bunu daha da ileri götürdü. Sadece Naomi dışında kimseyle iletişim kurmazdı.

İlkokula gittiğinde sorun daha da kötüleşti. Sınıf arkadaşları arkadaş edinip dersler biter bitmez dışarı koşup oynamaya giderken, Haruto her zaman yalnız eve gelir ve kendini odasına kapalı olarak kitap okuyurdu.

Kocası buna umursamadı ve oğlunu azarlamaya başladı.' Haruto! Bir çocuk dışarı çıkıp koşmalı, güçlenmeli!" Bütün gün kapalı kalma. Git ve bolca arkadaş edin!" Dışarıda komşularla karşılaştığınızda konuşun ve merhaba deyin! Orada durup kıpırdanman utanç verici!'

Naomi, oğullarını büyütmek için tam tersi bir yaklaşım benimsedi. Haruto dışarı çıkmak istemezse evde kalabilirdi. İnsanlarla konuşmak istemiyorsa, onu zorlamaya gerek yoktu. Onu istemediği şekilde hareket etmeye zorlamaya çalışmak çocuğu travmatize eder ve daha da içine çekilmesine neden olurdu. Bu konudaki ısrarı ikisini birbirine boğdu ve çiftin ilişkisi yavaş yavaş kötüleşti.

Bir gün, Naomi mutfakta yemek yaparken Haruto koşup ona sarıldı, yüzünde korkmuş bir ifade vardı. Açıkça bir şeyler yanlıştı.

'Ne oldu? Anneme söyle . . .' dedi. Haruto da öyle yaptı, sesi gözyaşlarının eşiğindeydi.

'Baba bana vurdu.' Naomi hemen onunla yüzleşmeye gitti.' Haruto'ya dışarı çıkıp oynamasını söyledim,' diye yanıtladı, 'o çocuk da dönüp bana dilini çıkardı. Ebeveynlere böyle bir tavır mı göstermek? Bu kabul edilemez. Eğer ona şimdi doğru davranmayı öğretmezsek, gelecekte onun için kötü olur.'

'Ama . . . Bunun için ona mı vurdun?" Çubuğu bırak, çocuğu şımart. Benim gördüğüm kadarıyla, bir çocuk on yaşını geçtiğinde egosu yükselmeye başlar. Eğer sadece onlarla konuşmak olursa, hiç dinlemezler. Bundan sonra ihtiyacı olan fiziksel disiplini alacak. Bu ebeveynin görevi.'

Kulaklarına inanamıyordu. On yaşından sonra çocuklara vurmaya mı başlamalısın? Böyle bir şey hiç duymamıştı.

Kocası her zaman inatçı, dünyaya bakışında tavizsiz olmuştu. Naomi küçükken, onun açık sözlülüğünü çekici bulmuştu.

Şimdi geçmişteki benliğine böyle düşündüğü için lanet ediyordu. Ailesinde böyle bir kişiyle yaşamak cehennemdi.

O andan itibaren düzenli olarak Haruto'ya vurmaya başladı. Naomi onunla tartıştı ama o asla dinlemedi.

Ve bununla bitmedi. İzin günlerinde, Theerable çocuğu kampa sürükler ve onu izgara et yığınları yemeye zorlardı, ki bundan nefret ederdi. Çocuk böceklerden korkuyordu ama dışarıda uyumak zorundaydı. Ve Haruto itiraz ederse, babası ona tokat atar, 'Hiç terbiyemizin yok!' derdi.

Bunu kötü niyetle yapmadığını biliyordu. Bu, kendi tarzında, sevginin bir ifadesiydi. Gerçekten bunun baba olarak görevi olduğunu düşünüyordu. Ve bu her şeyi çok daha zorlaştırdı.

Sonraki birkaç yıl boyunca, Haruto'ya derinden acıdı. Aynı çatı altında şiddet eğilimli bir ebeveynle yaşamanın dehşetini çok iyi biliyordu. Shesoon boşanmayı ciddi şekilde düşünmeye başladı, Haruto'yu korumanın tek yolu olduğunu düşündü. Ama bir şey onu endişelendiriyordu.

Boşanmada, velayet neredeyse her zaman anneye gider, başka bir sebep olmadan. Ama Naomi'nin silemeyeceği bir geçmişi vardı.

Kocası bilmiyordu. Annesinin hastalıktan öldüğünü ona söylemişti. Ama birinin kazmaya başlayıp başlamadığını anlaması uzun sürmeyecekti. Ve eğer böyle olursa, mahkeme onu kesinlikle uygun olmayan bir anne olarak bulacaktı. Haruto'nun tek velayeti kocasına verilme riski vardı.

Ve bensiz, Haruto . . . Ne olabileceğini düşünmek onu ürpertti. Ve sonra, aniden, uzun zamandır unutulmuş bir his geri geldi. Çocukken o gün, dersin ilk gününden sonraki öğleden sonra, annesinin Cheepy'yi ezdiğini gördüğü o duyguya benzeyen bir his. Cheepy'nin yumrukta bağırdığı hayal şimdi Haruto'nun görüntüsüne dönüştü. Naomi'nin kararı vermişti.

Kocasını öldürecekti.

* * *

'Yarın Mt K'ya yürüyüşe çıkacağım. Sekizinci istasyonda kamp yapıyorum. Eşyalarımı toplayabilir misin?'

19 Eylül 1992 akşamıydı. Kocasının sözlerini duyunca Naomi planını hazırladı.

Isamu Kumai

8 Mayıs 2015. Tokyo'daki bir hastane
'Oldukça iyi kapandı. Enfeksiyon yok gibi görünüyor, bu yüzden sanırım gelecek hafta eve gidebileceksin,' dedi sargılarını bağlayan hemşire, burun sesiyle bantlarını bağladı. 'Ah, bir şey daha, Bay Kumai. Yeni bir hasta senin yatağının yanına taşınıyor. Mutlaka iyi anlaşacaksınız! Şimdi, o zaman...

Bununla birlikte, Sansa döndü ve hastane odasından dansçı gibi hafif bir şekilde çıktı.
Anlaşmayı unutmayın? Ben ne, anaokulu çocuğu muymuşum? Kumai değişmeyen beyaz tavana baktı. Bu manzaradan bıkmıştı. Bu odada iki haftadır kalmıştı ve yan tarafa dönerse yarası düzgün iyileşmezdi. Ama hayattaydı. Bu kafa karıştırıcı bir duyguydu.

O akşam, iki hafta önce, Naomi Konno'nun kapı zilini çaldığında, ölmeye hazırdı. Ve gerçek şu ki, ilk bıçak daha yükseğe çıkıp kalbine isabet etseydi, kesinlikle vurardı. Ama sonunda Kumai hayatta kalmıştı.

Gözlerini kapattı ve olayları delerce kez tekrar tekrar oynattı. Ortaya çıkan ilk görüntü Shunsuke Iwata'nın cenazesindendi. Dedesinin yüzü. Yorgun, umutsuz. Torunundan sağ kalmış bir adamın yüzü.

Torununun ölmesinde benim suçum. Keşke o cinayeti hiç konuşmasaydım. Keşke onun lisesine geri dönmeyi hiç söylemeseydim. Sözler boğazında yükselmişti ama çıkamıyordu. Kendi korkaklığından nefret ediyordu.

* * *

Iwata'nın ölüm koşulları YoshiharuMiura'nınkilerle aynıydı. Polis, aynı failin ikinci cinayeti olarak soruşturdu. Ve sonra, Miura cinayetinin baş şüphelisi Nobuo Toyokawa intihar etti ve bir kelime işlemcisine yazılmış bir not bıraktı, her iki suçu da itiraf etti. Katilin ölümüyle dava kapandı.

Polis olayın böyle olduğuna karar verdi: Eylül 1995. Iwata eski okulunu ziyaret etti, Yuki Kameido ile tanıştı ve Nobuo Toyokawa'nın yeni adresini istedi. Adresi olmadığı için, ertesi gün Toyokawa'yı da tanıyan Naomi Konno'yu ziyaret ederek adresi istedi. Ama Konno da bunun farkında değildi. Ama onun telefon numarasını biliyordu, bu yüzden onu arayıp sordu. Ve o bunu yaptığında, ona şöyle dedi: 'Iwata adında bir adam o eski davayı araştırıyor. Ve yarın, Yoshiharu'nun ölüm yıldönümünde, Kocamın anısına Mt K'ye tırmanmayı planlıyor.' Toyokawa bunu duyunca, geçmiş suçunun ortaya çıkmasından korktu ve Iwata'yı öldürmeye karar verdi. Anma yürüyüşü günü, aynı yöntemle Miura'nın olduğu yerde Iwata'yı öldürdü. Ama sonra suçlulukla yaşayamayacağını fark etti ve kendi hayatına son verdi.

Gerçekten de makul görünüyordu. Kumai kendisi Toyokawa'nın katil olduğunu düşünmüştü. Ama bir şey yolunda gitmedi.

Neden Toyokawa o kelime işlemcisine notu yazmıştı? Polis, Toyokawa'nın evinde yepyeni bir tane bulduklarını söyledi. Görünüşe göre intihar notunu yazmak için onu almaya çıkmıştı. Garip değil miydi? Tek ihtiyacı olan bir kalem ve kağıttı. Neden bu kadar zahmete giriyorsun?

Kumai bunu düşündü. Belki katil başka biriydi. Thereal katili, kelime işlemcisini Toyokawa'nın evine götürmüş, intihar gibi görünen bir şekilde öldürmüş ve el yazısını gizlemek için sahte notu yazmak için bunu kullanmıştı.

Doğal olarak, polis bunu da düşünmüştü. Ama sonunda Toyokawa'nın gerçekten intihar ettiğine karar verdiler. O noktada neden soruşturmayı bıraktıklarını anlamak kolaydı.

Toyokawa Fukui Eyaleti'nde ölmüştü. Miura ve Iwata'nın öldürüldüğü L— Prefektura'dan oldukça uzaktaydı. Böyle bir durumda, iki eyaletin polisi koordinasyon yapmak zorundaydı, bu da bazen her iki tarafın soruşturmasını çok daha özensiz hale getiriyordu.

Her neyse, Kumai ikna olmamıştı. Cinayeti daha da derinlemesine incelemeleri gerektiğini düşündü. Iwata'nın ruhu, gerçek ortaya çıkana kadar rahatlamıyordu.

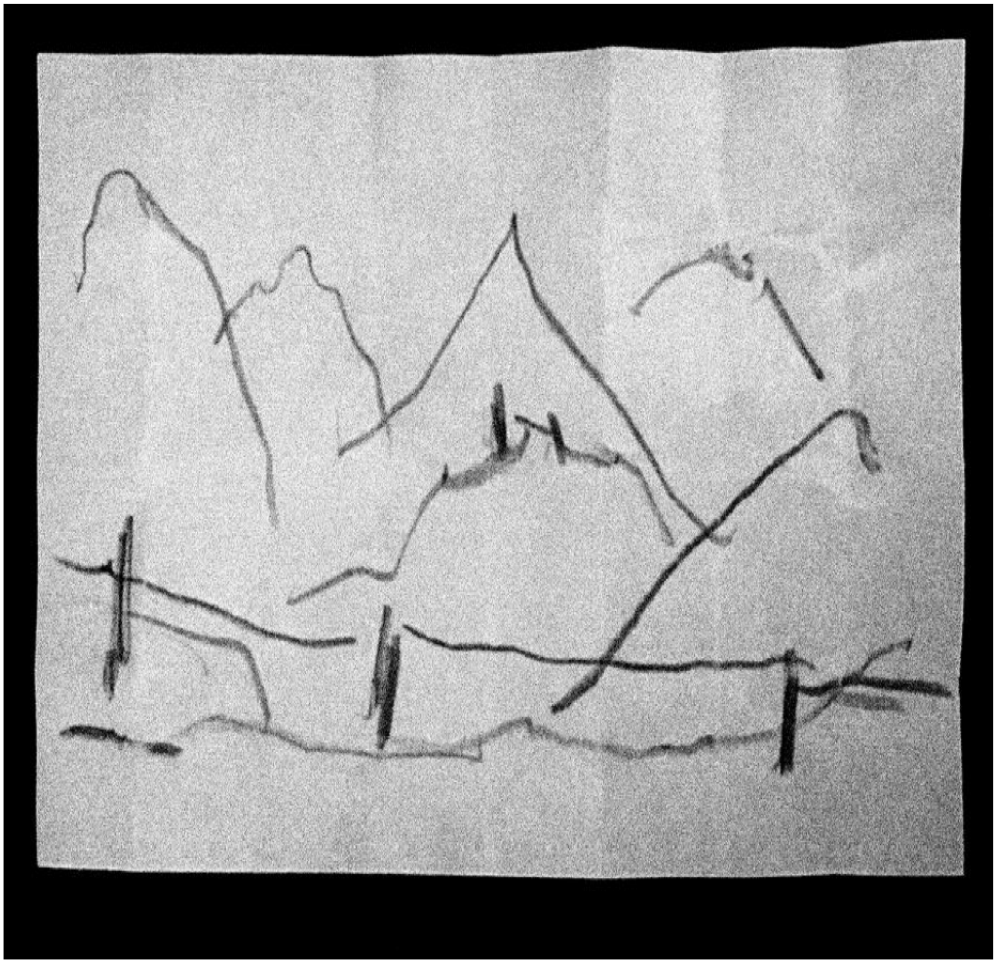
Polis yapmazsa, gerçeği onlar için bulacağım. Kumai, gazete için çalışırken boş zamanlarında davaları araştırmaya başladı. Ana sebep, Iwata'nın patronu olarak suçluluğunu hafifletmekti. Ama başka bir his de onu harekete geçirdi.

Kumai, Iwata'nın ölümünden önce söylediği bir şeyi unutamıyordu.' Gazeteye sorun çıkarmayacağım. Bay Miura'nın davasını iş dışında kişisel bir konu olarak takip etmek istiyorum.' Bunu takdire şayan bulmuştu. Kumai editoryallikten transfer edildiğinden beri çürümüştü. Iwata, hiç istemediği bir görev aldıktan sonra bile bu hikaye üzerinde çalışmaya kararlıydı. 'Gazeteci' unvanını kim daha çok hak etmişti? Cevap açıktı.

Kumai gururunu geri istiyordu. Çocuğun onu yenmesine izin veremezdi.

* * *

Sonunda, Kumai'nin özel soruşturmasında en önemli ipucu Iwata'nın geride bıraktığı resmdi.

Iwata, cebinde olan bir makbuzun arkasına dağ manzarasını çizdi. Sekizinci istasyondan manzaraydı. Kağıtta katlar açmıştı.

Yani, Miura'nın hareketlerini taklit etmişti. Ama neden? Iwata bu resimle neyi göstermeye çalışıyordu?

"Bay Kumai! İşte yeni komşun!' Burun sesi onu gerçekliğe geri çekti. Hemşire tekerlekli sandalyeyi iterek odaya girdi. 'Yeni komşusu' bacağında alçı olan genç bir adamdı. Genç adam dikkatle Kumai'nin gözlerine baktı ve 'Rahatsız ettiğim için affedin.' dedi.

'Sorun değil. Hoş geldin,' dedi Kumai ve düşüncelerine geri döndü.

* * *

Iwata . . . İstediğin gibi editoryal departmana yerleştirilseydin, harika bir muhabir olurdun.

Kumai'nin, Iwata'nın sadece iki haftada bulduğu aynı gerçeğe ulaşması on yıl sürmüştü. Ölüm saatini sahte yapma numarası, çalınan uyku tulumu ve yiyeceğin nedeni ve korkunç şekilde parçalanmış beden... Tüm bunların ne anlama geldiğini anladığında, Kumai gerçek katilin Yuki Kameido'nun olduğuna ikna oldu.

Eğer suç 21'inde şafak doğumundan sonra gerçekleştiyse, hem Toyokawa hem de Naomi aklıydı. Üç şüpheliden o dönem için mazereti olmayan tek kişi Kameido'ydu. Çözdüğünü sanıyordu. Ama kimse dinlemedi. Sonuçta, Kumai'nin teorisi sadece tahmindi ve bir sivilin tahmini, polisin kapalı soruşturmayı yeniden başlatması için yeterli olmadı. Özellikle on yaşında olan birini. Polis karargahı için bu eski bir tarihti.

Kumai hâlâ pes etmeyi reddediyordu. Sadece kanıt bulmam gerekiyor. O zaman polis harekete geçmek zorunda kalacak. Ama bu düşünce onu labirente götürdü. Kameido'yu ne kadar derinlemesine derinlemesine incelesin, onu cinayetle ilişkilendirecek tek bir ipucu bulamadı.

Böyle genç bir kız, cinayetin her izini silmek için ne tür numaralar kullanabilirdi ki?

Sabırsızlığına rağmen ilerleme kaydedemedi. Sadece daha fazla zaman kaybettim. Bir dönüm noktası geldi, ama sadece yıllar sonra. Her şeyi çözen ipucunu en beklenmedik yerde buldu.

Bir akşam Kumai evde televizyon izliyordu. Kanallarda akılsızca karışırken tesadüfen bir sanatçı hakkında bir belgesele karşılaştı. Sanatçı kameraya şöyle dedi:

'Çocukken öyleydi. Eskiden hafızadan çizim pratiği yapardım. Örneğin, diyelim ki bir fotoğrafınız var. Mesela bir kedi fotoğrafı. On saniye boyunca ona bakardım ve o kedinin şeklini ezberlerdim. On saniye sonra resmi çeviriyor ve eskiz defterime kedinin bir resmini çizmeye çalışıyordum. Bunu defalarca yaptım ve şimdi en büyük deneyimlerimden biri olduğunu düşünüyorum

varlıklar. Bir kez izledikten sonra, ne kadar karmaşık olursa olsun, herhangi bir sahneyi mükemmel şekilde yeniden yaratabilirim.'
Hafızadan çizim. Bunu hiç düşünmemişti bile. Kumai sanat hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve hiç resim çizmemişti, eğlence için bile. Bir şeyin resmini gerçek şeye bakmadan çizememek ona sadece hak edilmişti.

Kumai bunu kendisi denemeye karar verdi. Bir kalem ve not defteri aldı ve Mt K'deki sekizinci istasyondan manzarayı hafızasından çizmeye çalıştı. Kendini şaşırttı, az çok başarılı oldu. Bu bir şoktu ama düşündüğünde açıktı.

Gerçeği ararken, Kumai on yıl boyunca neredeyse her gün Miura ve Iwata'nın bıraktığı resimlere bakmıştı. Onları ezberlemeye çalışmamıştı ama farkında olmadan beynine kazınmışlardı. İnsan beyni büyüleyici bir şeydi.

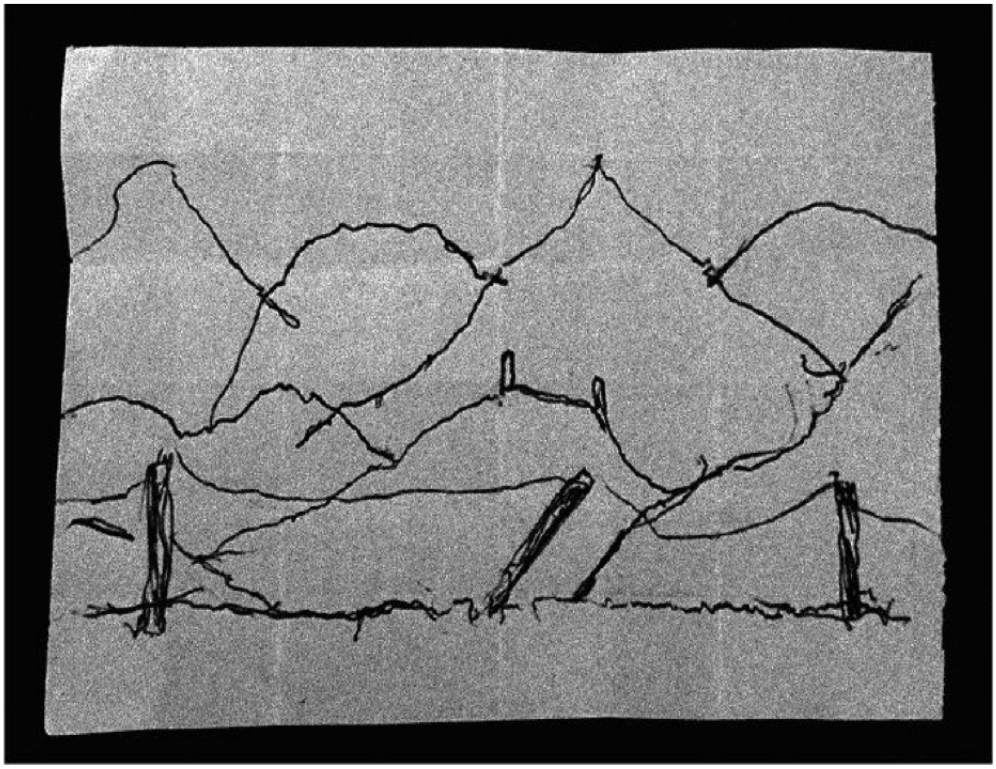
Peki ya Miura ve Iwata ne olacak? Ölümünden önce, Miura sekizinci istasyonu ziyaret ettiğinde o manzarayı çizmişti.

Iwata her gün onun fotoğrafına bakıyor, anlamını keşfetmeye çalışıyordu.

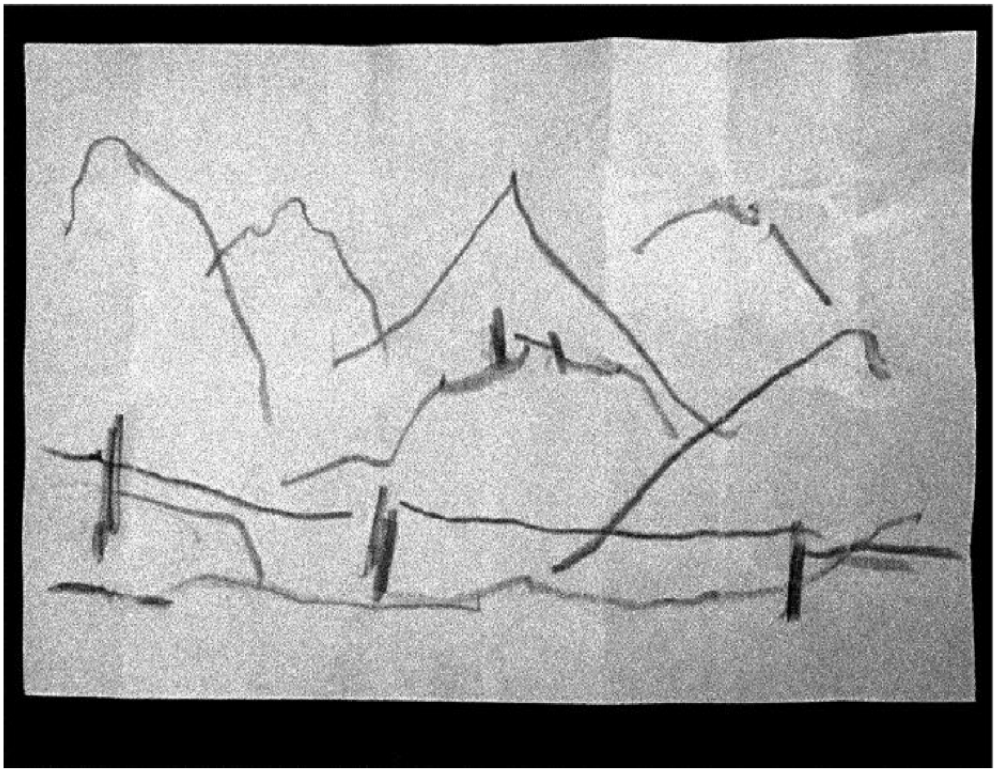
Peki, ikisi de o dağları gerçek şeyleri görmeden çizemez miydi? Eğer durum buysa, gece karanlığında bile dağları çekebilselerdi, belki de şafak doğmadan sonra öldürülmezlerdi. Ve eğer öyleyse, cinayet zamanı için alibisi olmayan bir şüpheli daha vardı. Miura'nın eşi, Naomi.

Ve eğer Naomi katil ise, bu onu rahatsız eden bir soruya daha cevap verecekti.
Temel bir soru: Katil neden o fotoğrafı olay yerinde bırakmıştı? Bir kurban ölüm anında garip bir resim çizdiyse, katili kesinlikle onu yok etmeyi ya da almayı düşünür. Böylesine karmaşık bir cinayeti planlayabilen, ölüm saatini sahte gösteren birinin ölüm mesajını gözden kaçırmak gibi bir hata yapmasını beklemezsiniz.

Ve aynı hatayı iki kez yapmak? Açıklanamazlığı beynini kemiriyordu. Ama şimdi anladı. Bu bir hata değildi.

Miura'nın çizimi

Iwata'nın çizimi

Katil fotoğrafı olay yerinde bilerek bırakmıştı. Onlar . . . Hayır, dağların bu fotoğraflarının onun lehine işlediğini anlamıştı.

Polis tesadüfen sahnelenen ölüm zamanını görse bile, dağların resmi polis bunu mağdurdan gelen bir ölüm mesajı olarak algılarsa, tahmini ölüm zamanlarını şafak doğumundan sonra değiştirmeye yol açardı. Eğer öyleyse, sabah için bir mazereti olan herkes şüpheden temizlenirdi.

Iwata kendi resmini çizmiş olmalı çünkü katilin onu geride bırakacağını biliyordu.

Katil dağ manzarası fotoğraflarını geride bıraktı, yani katilin bunlardan faydalanacak biri olduğu anlamına geliyordu. Bu, Iwata'nın gerçek ölüm mesajıydı.

* * *

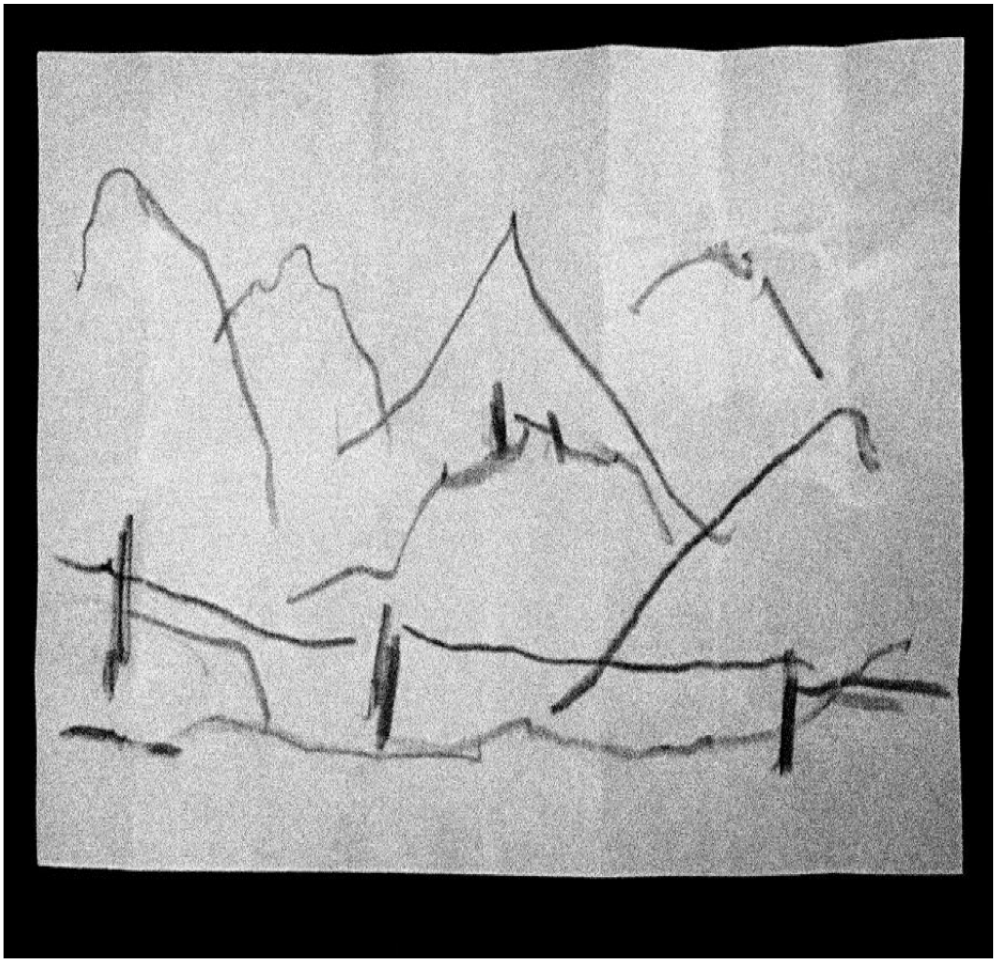
Bu farkındalıktan sonra Kumai tüm çabalarını Naomi'ye odaklamaya başladı. Onu daha iyi tanıdıkça, başından beri onu araştırmadığı için pişmanlık duyuyordu.
Kızının annesini çocukken öldürdüğünü ve altı yıl çocuk ıslah merkezinde kaldığını öğrendi. Kumai, o sırada analizinden sorumlu olan danışmanla konuşmaya gitti. Adı Tomiko Hagio'ydu. Artık yaşlı bir kadın olarak, ülkeyi dolaşıp konferanslar veren ünlü bir psikologdu.

Hagio biraz nostaljiyle konuştu.' Ah, küçük Naomi. Kızken, bana verilen ilk dava oydu. Zavallı küçük hayvan. Annesi ona kötü davrandı. Görünüşe göre bu acıdan teselli bulmak için evcil kuşuna bağımlı olmaya başladı. Ve sonra, bir gün, annesi kuşu öldürecekti. Naomi onu korumak için çaresizdi. O çocuk güçlü bir koruma isteği taşıyordu ve sanırım bu onu kendisinden daha zayıfları savunmak istemesine sebep oldu.'

Hikayeyi duymak filmi tamamladı.' Pek yakın bir çift değildik. Ebeveynlik tarzları konusunda kavga ettik... Mesela, oğlumuz evde kalıp kitap okumayı seviyor ama kocam onu sürekli dışarı sürükleyip kamp yapmaya ya da birlikte yemek yapmaya zorladı... Oğlumuz bundan nefret etti. Oğlumuza aldırmadan istediğini yapardı ve kendinden çok memnundu. Hepsi "Aileme bağlı iyi bir babayım" diyor.'

Buna emindi. Çocuk motivasyondu. Miura şiddet yanlısı bir adam olmuştu ve çocuğunu korumak için onu öldürmüştü.

Hâlâ anlamadığı bir şey vardı.

Miura neden ölümünden önce o resmi çizmişti? Fotoğraf Kumai'yi başta Kameido'dan şüphelenmeye kandırmıştı. Bu, gerçeği keşfetmesini uzun süre engellemişti.

Miura aslında karısını örtmüştü. Neden?

Naomi Konno

Ölerken, kocası bir şey söylemeye çalışmıştı. Ama kelimeler oluşmadan önce, Suffy'nin nefes borusunu bir taşla ezdi. Çaresizdi.

Her şey bittiğinde, dağdan ayrılmadan önce Naomi cesedi aramış ve cebinde çizimi bulmuştu. Düşünceleri hızla koştu ve hemen bırakmaya karar verdi.

Sonra, bir cep meşalesi ışığında aşağı inip keşfedilmeden eve döndü. Vücudundaki tüm izleri yıkamış ve hiçbir şey olmamış gibi sabah rutinine başlamıştı.

Ama bununla bitmedi. Aslında, bu sadece ana etkinliğe hazırlıktı. Polise ve basına yalan söylemeye devam etmek zorundaydı. Kocasının kaybının yasını tutan bir kadın rolünü oynamak zorundaydı. Hiçbir hata yapmaya tahammül edemezdi.

Eğer tutuklanırsa, Haruto tek ebeveynini kaybedecekti. Yalnız kalacaktı. Buna izin veremezdi. Öldükten sonra cehenneme mahkum edileceği, sonsuza dek iblisler tarafından yutulacağı anlamına gelse bile, umursamıyordu. Önemli olan tek şey, Haruto'yu korumaktı.

* * *

Performansına hiç güveni yoktu. Ama hata yapmadı. Cinayetten altı ay sonra bile serbest kaldı.

Davanın etrafındaki medya hareketi sakinleştikçe ve artık tekrarlanan röportajların hedefi olmadıkça, Naomi'nin hayatı nihayet sakinleşmeye başladı. Ve işte o zaman kocasının çizimi ona geri döndü.

Daha soğukkanlı bir kafayla geriye dönüp baktığında, çizimi sahnede bırakmanın doğru olduğuna karar verdi. Polis bir şekilde onun numaralarını görse bile, o fotoğraf onun son sığınağı olur ve onu güvende tutardı.

Harika. Haruto yalnız kalmayacaktı. Bu düşünce onu rahatlattı. Ve kocasının da aynı şeyi düşündüğüne karar verdi. Naomi'nin banto'yu zorla yedirirken planını anlamış olmalı. Ölmek üzere olduğunu kavrayarak. Kaçış yoktu. Ve o öldüğünde, karısı onun cinayetinden idam cezasına çarptırılırsa, Haruto'ya bakacak kimse kalmazdı. Yani, o resmi çaresizce çizmişti. Naomi'yi korumak için değil. Haruto'nun annesini korumak için. Ya da Naomi böyle hayal ediyordu.

Gözleri yaşlarla doldu. İyi bir baba olduğunu söyleyemezdi, ama oğluna olan sevgisi gerçekti.

* * *

Kocasının ölümünden sonra ev her zamankinden daha canlandı. Toyokawa ve eşinin eski öğrencilerinden biri, YukiKameido adında bir kız, geride kalan iki kişi için endişelenerek düzenli olarak gelmeye başladılar. Toyokawa yiyecek getirirken, Kameido yemek yapmaya ve Haruto'ya bakmaya yardım ederdi. Görünüşe göre şimdiye kadar annesinden başka kimseye açılmamış çocuk, Yuki'ye tamamen açılabiliyordu.

Naomi bu düzenlemenin aile için kötü bir alternatif olmadığını hissetmeye başladığında, işler korkunç bir hal aldı.

Bir akşam, dördü sıcak tencere yemeği yedikten sonra, Yukiand Haruto yakındaki bir dükkâna gidip şeker aldılar. Naomi ve Toyokawa geride kalmıştı ve aniden elini tutmak için uzandı.

'Bay Toyokawa! Ne-ne... ?!" Naomi . . . İlginç bir şey duymak ister misin?' Toyokawhisaw kulağına baktı, yüzünde bir bakış vardı. 'O gece mi? Oradaydım. Sekizinci istasyonda.'

Dondu. Naomi, Toyokawa'nın elini tokatlayarak havalı görünmeye çalıştı.' Böyle şakalar yapma. Bu uygunsuzluk!'

'Müsvetsiz, diyorsun? Zengin, kendi kocasını öldüren birinden geliyor.' Toyokawa iki eliyle göğüslerini okşadı. Sanki onları çıkarmaya çalışıyormuş gibi sıktı.

'Dur! Çocuklar yakında eve dönecek!" Evet, bu yüzden bazı şeyleri halletmemiz gerekiyor ki onlar halletsin. "Ne diyorsun?" Aptalca davranma. O gün, Miura'yı kendim öldürmeyi planlıyordum, biliyorsun.'

'Ne?" O heriften nefret ediyordum. Vücudunda bir damla sanatsal yetenek yok ama kötü bir sanat öğretmeni olduğu için büyük adam gibi davranıyordu. Ve bana bir asistan gibi davranıyor mu? Artık dayanamadım. Onun ölmesini istedim. O gün, dördüncü istasyonda ayrıldıktan sonra patikadan çıktım ve

sekizinciye tırmandı. Geç olduğunda peşinden gitmeyi planlıyordum ve uyuyordu. Ama sonra... Sonra aynı fikri olan biri bana karşı geldi. Değil mi, Bayan Katil? Nasıl bir his vardı? O yiyeceği boğazından zorla içirip sonra onu katletmek mi?'

O zaman blöf yaptığını düşünmüyordu. 'Boğazına yiyecek zorla atıyor...' Eğer Toyokawa bunu biliyorsa, o zaman orada olmalıydı. Bunu kendi gözleriyle görmüştü.

'Bay Toyokawa . . . Lütfen... Polise söyleme." Ah, hayır, tek kelime etmeyeceğim. Ama karşılığında senden bir şey almam gerekecek. Bir anlaşma yapalım. Bundan sonra. Her hafta. Bana istediğimi biliyorsun."

'Hayır! Yapmayacağım!" O zaman polise giderim!" Yapamazsın." Vazgeç, orospu çocuğu. Üniversitede beni ve Miura'yı teraziye koyduğunu biliyorum, bizimle oyuncak gibi oynarken. Sonra Miura evlenme teklif ettiğinde beni attın. Unutmadım. Yıllardır mutlu küçük aileni parçalamayı hayal ettim. Beni tüm bu zaman hayatta tutan şey buydu!'

Naomi öfkeyle düşündü, bu adamı da öldürebilir miydi diye düşündü. Ama zamanlama tamamen yanlıştı. Davayla bağlantılı biri kocasından hemen sonra ölseydi, Naomi ana şüpheli olurdu. Bir daha paçayı sıyrılamayacaktı.

Ne kadar acı olsa da, anlaşmasını kabul etti. Toyokawa her cumartesi gecesi onunla birlikte olurdu. Bu iğrençti; dokunuşu müstehcen ve bencildi. En azından Haruto güvendeydi. Kendine tek yapması gereken katlanmak olduğunu söyledi.

Ama bir gece felaket yaşandı. Haruto tuvalete uyandı ve onları suçta yakaladı. Sadece bir andı, ama gördü. Naomi panikledi ve sürgülü kapıyı sertçe kapattı.

'Aman Tanrım, çocuk sadece hepsini gördü!' Toyokawa endişeli bir gülümsemeyle söyledi. Bu onu hemen şüphelendirdi. Başlamadan önce sürgülü kapıyı kapattığından emindi. Her seferinde yapardı, Harutodid uyanırsa diye.

Üstelik, Haruto her zaman derin uykulu biriydi ve gece neredeyse hiç uyanmazdı. Yılda birkaç kez tuvalete kalkırdı. Neden aynen bugün?

Ertesi sabah nedenini öğrendi. Mutfak kutusunda 'Torsemide' etiketli küçük bir kutu buldu. Bu, tıbbi eğitiminde sıkça karşılaştığı bir ilaçtı. Bir dölgör.

Bir ürpertiyle Toyokawa'nın önceki geceki gülümsemesini hatırladı. Haruto'nun görmesini istemişti. Annesinin utancını ona göstermek istedi. Naomi kendini karanlık, öldürücü öfkeyle dolduğunu hissedebiliyordu. Onu harekete geçmekten alıkoyan tek şey, Toyokawa'nın kısa süre sonra transfer edilmesiydi. adam evinden uzakta olduğunda, Naomi nihayet daha insani bir hayat yaşayabiliyordu.

Ama Naomi'nin kaderi gibi göründüğü gibi, tehlike tekrar geldi.

* * *

Bu, cinayetten üç yıl sonra, Eylül 1995'ti. Yuki Kameido evi ziyaret etmeye geldi. Liseden mezun olduktan sonra L— Prefektur Üniversitesi'nde sanat okumaya başlamıştı ve işiyle o kadar meşguldü ki ziyaretleri seyrekleşmişti. Birlikte yemek yediler, sonra Yuki beklenmedik bir şey söyledi.

'Bu arada, Bay Toyokawa'nın bu aralarda nerede yaşadığını biliyor musun?'

'Neden?" Kısa bir süre önce gazeteden biri, Bay Iwata benimle konuşmaya geldi. Kocanın cinayetini araştırdığını söylüyor. İnanabiliyor musun?'

Naomi soğuk terle boğuldu. Cinayetin üzerinden üç yıl geçmişti. Soruşturma neredeyse tamamen kapanmıştı. Neden şimdi?
'Bu Bay Iwata'nın kocamla bir bağlantısı var mı?" Öğrencisi olduğunu söylüyor. 'Bu da bunun saf gazetecilik ilgisi değil, kişisel bir şey olduğu anlamına geliyordu. Çok daha tehlikeli bir şey.

'Yuki... Daha fazla anlatabilir misin?'

Isamu Kumai

Kumai yatakta kendi annesini düşünüyordu.

İnce babasının aksine, Sa bir varil kadar büyük bir etrafta olmuştu, her zaman bir içkiden ve kahkahayı severdi. Neşeli bir kadındı, ama oğluna kızdığında şeytanın yüzüne bürünür ve gök gürültüsü ile yıldırımı çağırırdı. Kumai annesinden dünyadaki herkesten daha çok korkmuş ve ona daha çok güvenmişti.

Bir yaz günü, Kumai yerel zorba tarafından dövülmüştü. Kafasında bir yumru ile eve geldi. Annesi onu köşeye sıkıştırmış ve 'Bunu sana kim yaptı?' diye sormuştu. Zorbanın adını öksürmüş ve çocuğun evine götürülmüştü.

Çocuğun babası, yara izli bir yüzü olan kaba bir adamdı. Korkutucu bir havası vardı ve herkes onun 'bağlantıları' olduğundan şüpheleniyordu. Ama Kumai'nin annesi etkilenmedi.

Yukarı baktı devasa adamın yakasından tutacak şekilde şikayetlerle bombardıman etti. Kumai bunu yaparken yüzünü gün gibi net hatırlayabiliyordu. Aklını kaybetmişti.

Adamın karısı müdahale etmeseydi, annesi onu öldürebilirdi. Kumai ne kadar genç olsa da bundan emindi.

Peki, kendi annesi ve Naomi'yi farklı kılan neydi? Annesi tek bir yanlış hamle yapsaydı, belki de aynı şekilde olurdu.

Bu düşünce, ne kadar ürkütücü olsa da, Kumai inkâr edemezdi.

Naomi Konno

Sonuna kadar Iwata ve Toyokawa'nın öldürülmesi gerekip gerekmediği konusunda endişelenmişti. İkisi de ölürse şüpheli olacağını biliyordu. Bu riski hafife almamalıydı.

Ama Toyokawa'yı hayatta bırakmak başlı başına bir riskti. Adam onun cinayet işinde tanık olmuştu. Sessiz kalıyordu ama fikrini değiştirip her an polise gidebilirdi. Ve her şeyden çok, Toyokawa ondan ve kocasından nefret ediyordu. Doğal olarak, oğulları küçük Haruto hakkında daha iyi düşünemezdi. Eğer Haruto'yu tehlikeye atarsa...

Onları öldürmek gerçekten en iyisi olurdu. Önce Iwata, sonra Toyokawa, ve tüm suçu ona attı.

* * *

İş bittikten sonra, Naomi Haruto ile Tokyo'ya taşındı, sanki kendi eylemlerinden kaçmaya çalışıyormuş gibi. Ucuz altıncı katta bir daire kiraladılar ve S'Y, yakındaki doğum kliniğinde işe girdi.

Kaygı onu kemirse de, günler ve aylar huzursuzlukla geçti.

Farkına varmadan Naomi altmışıncı doğum gününe yaklaşıyordu. Haruto liseyi bitirdi ve yakınlardaki bir demir fabrikasında iş buldu. İlk başladığında işe alışmakta zorlanıyordu, ama üçüncü yılına geldiğinde tam bir çalışkan olgunlaşmıştı. Naomi her gün erken uyanıp, öğle yemeği kutusunu düzeltiyor ve iş gününe iyi başlamasına yardım ediyordu.

Bir gün, Haruto rahatsız bir ifadeyle Naomi'ye geldi ve şöyle dedi:

'Şey. Anne. Hoşlandığım biriyle tanıştım. Onunla çıkabilir miyim?' Naomi şoktan toparlanınca, kahkahalarla patladı. Annesine biriyle çıkmaya başlamadan önce haber vermesini hep şaka yapardı ama bunu gerçekten yapacağını hiç hayal etmemişti. Yetişkin bir adam olmasına rağmen, Haruto yine de annesinin dediğini yaptı. Naomi başını okşadı ve şöyle dedi:

'Tabii ki gidebilirsin. Ama önce onun sana uygun olup olmadığını ben değerlendireyim. Onu eve getir, benimle buluş, tamam mı?'

* * *

Bir hafta sonra Haruto, onun dediğini yaptı ve kız arkadaşını eve getirdi. Naomi onun yüzünü görünce dizleri neredeyse şoktan çökecekti.

'Y-Yuki?' Haruto'nun hoşlandığı kız Yuki Kameido'ydu. Kocasının eski öğrencisi, L— Prefektura'da yaşadıkları zamanlarda ziyarete gelen kişi. Neredeyse utanmış gibiydi ve şöyle dedi:

'Seni tekrar görmek güzel, Naomi. Umarım Haruto ve benim çıkmamıza izin verirsin..."

Sonra, Naomi'nin hazırladığı yemeği yerken Haruto ve Yuki nasıl yeniden buluştuklarını anlattılar.

Yaklaşık bir ay önce, genç bir adam Haruto'nun demir fabrikasında yarı zamanlı çalışmaya gelmişti. Bir gün, molalarında sohbet ederken, yakındaki bir yerde birlikte çalıştığı güzel bir kız olan Yuki Kameido'dan bahsetti

market. İsmin tamamen tesadüf olduğunu yarı yarıya düşünerek, Haruto, merakını gizleyemeyerek araştırmaya gitti.

Onu markette, kasada çalışırken buldu ve şaşırmıştı. Yanlış bir şey yoktu, L — Prefektura'da evde onunla oynamaya gelen aynı eski Yuki'ydi. Dışarıda bekledi, vardiyası bitene kadar ve o dışarı çıktı. Ona seslendiğinde, Yuki şaşkınlıkla gözleri büyümüştü. En son görüşmelerinin üzerinden on iki yıl geçmişti. Yuki artık otuz üç, Haruto ise yirmi yedi yaşındaydı.

O akşam, akşam yemeğinde, ikisi en son tanıştıklarından beri hayatlarından bahsettiler.

Yuki, sanat okulunu bitirdikten sonra, yerel bir şirkette tasarımcı olarak işe başladı. Ancak beş yıl sonra şirket işten çıkarma ilan etti ve S'in işten çıkarıldı. Bir süre yerel iş aradı ama hiçbir şey olmadı. İşsiz kaldıkça, ailesiyle zaten gergin olan ilişkisi o kadar kötüleşiyordu.

Bir gün, geri dönüşü olmayan bir tartışma yaşadılar. Onlara tüm iletişimi kesti ve evden ayrılan bir mektup yazdı.

Gidecek yeri olmadığı için Yuki iş aramak için Tokyo'ya gelmişti. Sonraki birkaç yıl boyunca serbest tasarım ve illüstrasyon işleri yaptı, ancak kariyerini hiç başlatamadı. Şimdi ise bakkalda yarı zamanlı bir iş için çek ve kontrol üzerinden yaşıyordu.

Haruto, gençliğinde idol olduğu bu kızın nasıl acı çektiğini öğrendiğinde şok oldu. Buna dayanamazdı. Faturalarını ödemesi için ona 10.000 yen teklif etti, ancak o kabul etmedi.

'Paranı alamam. Bu çok utanç verici olurdu." Üzgünüm . . . Ama yardım etmek istiyorum." O zaman, bir gün bana akşam yemeği ısmarlayabilirsin.' Oradan sonra tekrar tekrar buluştular. Her seferinde fast food yediler ve ardından yakındaki bir parka gidip banklarda oturup saatlerce sohbet ederek meyve suyu içtiler. İki yetişkin için kötü bir flört gibi görünüyordu ama ikisi için çok eğlenceliydi.

'Benim kız arkadaşım olur musun?' Bir sonraki adımı zorlayan Haruto oldu. Ve Yuki hemen evet dedi.

* * *

Naomi, ikiliyi çelişkili duygularla dinledi.
Yuki ve Haruto'yu hep yaş farkı olan kardeşler gibi düşünmüştü. Onları romantik partner olarak görmek bir şekilde yanlış geliyordu.

Ama ikisi birbirine karşı hisleri varsa, söyleyebileceği bir şey yoktu. Ve Yuki'nin ne kadar güzel bir kız olduğunu çok iyi biliyordu. Naomi, onu nereden gelen bir yabancıdan ziyade onunla çıkmakta tercih ederdi. Onları tüm kalbiyle desteklemeye karar verdi.

Bir yıl sonra nişanlandılar. Yuki, kendi dairesinden ayrılıp Haruto ve Naomi'nin yanına taşınacaktı.

Naomi, ara sıra oğlunun evlenmeden önceki zamanı hatırladığında özlem hissediyordu ama gelin kazanmanın verdiği mutluluk üzüntüsünün önüne geçiyordu.

Hepsi şehir dışından kimseyi büyük bir törene davet etmeye gerek olmadığını kabul etti, bu yüzden evde sessiz bir düğün kutladılar. Akşam yemeğinden sonra temizlendikten ve Haruto sarhoş uyuyakaldıktan sonra, Naomi ve Yuki mutfakta oturup özel bir şey hakkında sohbet ediyorlardı.

Ta ki Yuki sessizleşene kadar. İfadesi ciddileşti ve dedi ki, 'Naomi. Sakladığım bir şey var.'

'Ne? Birdenbire başına ne geldi sana?" I . . . Bay Miura'ya aşıktı." . . . Merhum kocam?" Evet. Okulun ilk yılında başladı. Saçımı kısa tuttum, ama o eşinin saçlarını uzun tuttuğunu söyleyince ben de saçımı uzattım. Bunu yaptım,' uzun saçlarını okşadı, 'senin taklidine. Geçen yıl Haruto ile karşılaştığımda büyük bir şok oldum. Sanki Bay Miura yeniden hayata dönmüş gibiydi...'

'Sanırım . . . Babasının görünüşünü taşıyor. Özellikle son birkaç yıl.'

'Ah, ama yanlış anlamayın! Haruto'yu babasının bir tür yerine koşmuyorum. Haruto'yu kendisi için seviyorum. Sadece düşündüm ki, birlikte yaşayacaksak bunu gizli tutmamalıyım. Üzgünüm. Belki de fazla konuştum.'

Naomi nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

* * *

Bundan sonra bile hayatları sorunsuz ilerledi.

Yuki, tam zamanlı ev hanımı olarak ev işlerini devraldı ve işleri kusursuz bir şekilde yaptı. Bu, Naomi ve Haruto'nun işten döndükten sonra rahatlamasını sağladı.

Bir sabah, Naomi işe gitmeye hazırlanırken, Yuki odasından çıktı, yüzü çarşaf gibi solgundu.

'Naomi, üzgünüm. Kendimi iyi hissetmiyorum. Bugün halledemem maalesef.'

Yuki'nin durumu Naomi'nin profesyonel içgüdülerini ateşledi.' Yuki, son zamanlarda regl oldun mu?' Naomi onu çalıştığı doğum kliniğine götürdü ve bir test Yuki'nin bir aylık hamile olduğunu doğruladı.

O akşam, Haruto işten eve geldiğinde haberi duyduğunda, gerçekten sevinçten zıpladı. Yuki'yi yakaladı ve defalarca teşekkür etti. Yuki bütün gün gergindi ama onun tepkisini görünce sonunda kendini mutlu hissetmesine izin verdi.

* * *

Naomi onlar adına mutluydu. Ya da olmalıydı. Ama Yuki'nin karnı şişmeye başladıkça, Naomi'nin kalbinin derinliklerinde belirsiz bir his de yükselmeye başladı. Tanımlayamadığı bir his. Ama bu onu huzursuz eden bir şeydi, bu kesindi.

Bir gece, Naomi bir rüya gördü. Bir bebeği göğsüne tuttu. Yana baktığında Haruto'yu gördü.' Haruto, Yuki nerede?" Yuki? O kim?" Saçmalama. Yuki bu bebeğin annesi." Hahaha, ne diyorsun? O bebeğin annesi . . .'Ve Haruto parmağını Naomi'ye doğrulttu. Uyandığında bile, sahne kafasında tekrar tekrar oynanıyordu.

Naomi anladı. Tekrar anne olmak istiyordu. O bebeğin annesi olmak istiyordu, Yuki'siz bir dünyada.

Korkunç bir arzuydu. Ama rüya
çok, çok tatlıydı.

* * *

Naomi, Yuki'nin doğum öncesi kontrollerinin sorumluluğunu baştan üstlenmişti. Normalde, bu tür özel muamele, kadının kayınvalidesi olduğu için izin verilmezdi.

Ama bu klinik normal bir klinik değildi. Personelde sadece bir doktor vardı —müdür— ve bunu babasından miras almıştı, bu yüzden diğer kliniklerin nasıl çalıştığını gerçekten bilmiyordu. Çalışmalarının çoğunu eşlerine aktardı ve günün çoğunu klinikte yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dolaşarak geçirdi. Sonuç olarak, ebeler tüm yetkiye sahipti. Başta Naomi, baskıcı iş arkadaşlarıyla iyi geçinmekte zorlanmıştı, ama çalışmaya devam ettikçe, onların kibirli tavırlarına katlandıkça, bazı noktalarda klinikteki en kıdemli ebe oldu.

Ve şimdi, ona hayır diyebilecek kimse kalmamıştı. Başından beri Naomi, Yuki'nin hamileliğinde iki büyük risk faktörü gördü.

İlki onun yaşı. Yuki otuz beş yaşını geçti, bu da onu ileri anne yaş aralığına yerleştiriyordu. Diğeri ise tansiyondu. Yuki'ninki yüksekti. Özellikle gergin olduğunda, sayıları genellikle kabul edilebilir aralığın çok ötesine çıkıyordu, sadece kısa bir süreliğine.

Naomi o sayıları her gördüğünde, kalbinin burkulan karanlığını hissediyordu.

* * *

Sonra 10 Eylül 2009 geldi. Yuki'nin kasılmaları sabah saat on civarında başladı.

Akşam altı civarında doğum odasına kabul edildi. O noktaya kadar her şey sorunsuz gitmişti.

Birkaç saat itmeden sonra bile bebek gelmedi. Sonra, aniden, Yuki masada bilincini kaybetti. Klinik paniğe kapıldı. Diğer ebelerden biri, 'Dayan! Neden kan basıncı bu kadar yüksek?!'

* * *

Doğum tarihinden iki ay önce, Yuki'nin hamileliğinin yedinci ayında, Naomi'nin karanlığı patlayacak kadar şişmişti.

Büyükanne olacağım. Solmuş yaşlı bir şey olacağım, hep gülümseyen, her zaman nazik, torunumu şımartacak. Bu yeterli mi?

Tek bir cevap vardı. Hayır. Kesinlikle hayır. Ben... Ben bir anneyim. Sanki kalbinde bir baraj patlamış gibiydi. Ertesi sabah, Naomi Yuki'ye yutması için üç kapsül verdi.' Yuki, Haruto bana son zamanlarda biraz anemik hissettiğini söyledi, değil mi? Hamilelikte yaygındır, merak etme. Hamile kadınlar genel olarak sadece demir değil, yeterli besin almakta zorlanır, bu yüzden bazı takviyeler almalısınız. Hamileliğim boyunca her gün bunları alıyordum. Çok yardımcı oldular.'

Kapsüllerde sadece tuz vardı. Ama Yuki Naomi'ye güveniyordu, bu yüzden onları hiç düşünmeden aldı. Yüksek tansiyonu olan kişilerin tuz alımını günde altı gramdan fazla olmayan bir şekilde sınırlamaları önerilir. Her gün Yuki, kapsüllerine on beş gram tuz alıyordu.

Bir tür dua gibiydi. Başarı şansı çok düşüktü. Çoğunlukla zihnini rahatlatmanın bir yoluydu. Eğer işe yaramazsa, bırakacaktı. Gölgelerden iki genci destekleyecekti. Yaşlı bir kadın olacak, solup gidecekti. Bu gerçekten Naomi için daha büyük bir mutluluk olabilir.

Ama . . . Dua kabul edildi.

* * *

Acil bir sezaryen bebeğin güvenli şekilde doğulduğunu gördü. Anne kurtulamazdı.

Yuki, saatlerce aşırı yüksek tansiyon dalgası altında bastırıp bastırdıktan sonra beyninde bir kan damarı patlatmıştı. Hastanede kimse sorgulamadı. Doğum öncesi tıbbi tablosu tansiyonunun normal olduğunu gösteriyordu.

Tabii ki oldu. Naomi testlerinden sorumluydu ve sayıları sahteleştirmişti.

Ertesi gün Naomi istifasını sundu. Artık kendini ebe olarak adlandırma hakkı olmadığını hissediyordu.

* * *

Dayanılmaz derecede tatlı rüya gerçeğe dönüşmüştü. Naomi, yeni doğmuş bir bebek olan Yuta'ya karşı bir aşk haline gelmişti.

'Haruto, bu çocuk annesini doğumda kaybetti, değil mi? Büyüyüp arkadaş edinmeye başladığında, annesiz tek kişi olmaktan üzüleceğinden endişeleniyorum. Senin için zor olabilir ama bence onun annesi olmalıyım. Yaşlı bir kadınım ama kimse olmamasından iyidir, değil mi?'

Haruto'yu ikna etmek kolaydı. Yetişkin bir adam olmasına rağmen, Haruto yine de annesinin dediğini yaptı. Dışarıdan gelenler onları garip bulduğu birçok zaman oldu, ama yine de Yuta'yı Naomi'ye 'Mama' demeye yetiştirdiler.

* * *

Uzun zamandan sonra tekrar çocuk büyütmek zordu, ama bundan çok eğlence ve keyif buldu. Yuta'nın büyüdüğünü görmek onu çok heyecanlandırdı ve Haruto da onun mutluluğunu paylaştı. O günlerin sona ereceğini asla hayal etmemişti.

Ama her zaman, Yuta'yı kucaklarken, onu beslerken, ya da parkta onunla oynarken, üzerinde karanlık bir suçluluk gölgesi vardı.

Bu onun için bir ilkti. Uzun zaman önce, annesinin boynunu kırdığında, Naomi en ufak bir pişmanlık hissetmemişti. Çünkü Cheepy'yi savunuyordu. Naomi için adalet onun yanındaydı.

Aynı şey kocası, Iwata ve Toyokawa için de geçerliydi. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyordu ama pişmanlığı yoktu. Hepsi Haruto'yu korumak içindi.

Her günah işlediğinde, birini korumak için olmuştu. Yavrularını koruyan başka bir ayı gibi, Naomi de o adamları sevgi ve adalet için öldürmüştü.

Ama . . . Peki ya bu sefer? Yuki'ye o tuz haplarını verirken nasıl hissetmişti? Naomi gerçeği biliyordu. Bu sefer, kendi bencil nedenleriyle cinayet işlemişti.

Sonsuza kadar anne olmak istiyorum. O isim hakkımı asla kaybetmek istemiyorum, Anne. Bu tek başına Haruto'nun sevdiği o nazik genç kadını öldürmesinin sebebiydi.

Bunun bedelini bir şekilde ödeyeceğini biliyordu.

* * *

Ödeme vade edildiğinde, habersiz oldu.
Bir sabah uyandı ve Haruto'nun futonunun yanındaki futonundan gitmiş olduğunu gördü. Göğsünü kaygı doldurdu.
Naomi fırladı ve dairelerini aradı. Onu boynundan asılı halde, ölü buldu.

Odasında bir not bulamadı, ama sonra benzer bir şey buldu. İnternette.

Haruto, intiharından birkaç gün önce, ölümünden önce tuttuğu blogda bir yazı bırakmıştı.

Bu blogu bugün güncellemeyi bırakacağım. Sonunda o üç çizimin sırrını çözdüm. Ne tür bir acı çektiğini hayal bile edemiyorum. Ve işlediğin günahın derinliklerini de anlayamıyorum. Seni affedemem. Ama yine de seni her zaman seveceğim.

Raku

Onu Naomi için yazmıştı.
Blogu tekrar inceledikten sonra 'o üç çizim' derken ne demek istediğini keşfetti.
Yaşlı bir kadın, ölü annesinin rahminden bir bebeği çıkarıyor. Yaşlı kadın açıkça Naomi'ydi.
Yuki anlamıştı. Naomi'nin kalbinde gizlenen cinayeti görmüştü.

Ama ne zaman? Naomi, doğum tarihinden yaklaşık bir hafta önce bir gün Yuki'nin aniden ağlamaya başladığını hatırladı. Saatlerce ağlamıştı, sanki dünya sona eriyormuş gibi. Belki de bu kadardı.
Naomi'nin planı daha doğrudan olsaydı, belki Haruto'dan yardım isteyebilirdi. Polise gidebilirdi.
Ama Naomi'nin yöntemleri çok inceydi. Kapsülleri tuzla doldurup birine vermekte suç yoktur. Eğer biri öğrenseydi, onu konuşmak kolay olurdu.

Ve Haruto, Naomi'ye herkesten daha çok güvenen, ona yetişkin olsa bile tutunan Haruto, Naomi'nin söylediklerine inanırdı. Yuki, sadece kötü adam olurdu, kayınvalidesini cinayet planlamakla suçlayan korkunç bir eş. Bu evde asla kalamazdı.
Ailesinden uzaklaşmıştı, işsiz ve artık genç değildi. Gidecek yeri yoktu.

Ve böylece Yuki, Naomi'nin onu öldürmek istediğini bilmiyormuş gibi davranmıştı.

Yüksek tansiyonla bile, bir kadının doğumda ölme ihtimali nispeten düşüktü. Yuki muhtemelen onun iyi olacağını düşünmüştü. Kesinlikle gerçekten öleceğine inanmıyordu.

Ama Naomi'nin planı gerçekten işe yarayırsa, Haruto'nun ne zaman fark edeceğini bilmeden, şifreli bir mesaj içeren fotoğrafları geride bırakmıştı.

Haruto'nun Yuki'nin ölümünden itibaren üç yıl sürmüştü ve kendi kodunu kırmıştı. O gün, Haruto o resimlerin anlamını anladı. O zamanlar hissettiği acı notunda acı verici şekilde belliydi.' Seni affedemem.' Tabii ki yapamazdı. Sevgili karısını ondan almıştı.

'Ama yine de, seni her zaman seveceğim.' Annesinden nefret etmiyordu. Naomi'nin Haruto'nun kalbinde ne kadar güçlü bir varlık olduğu bu kadardı.

Bu duygular arasındaki çatışma Haruto'yu kendi hayatına son vermeye itti. Naomi sonunda oğlunu büyütürken yaptığı hatayı gördü. Kesinlikle Haruto'yu herkesten çok sevmişti, onun için herkesten daha fazlasını yapmıştı ama bunu yaparken onun bağımsızlığının önünde durmuştu. Sanki Haruto'nun göbek bağı hiç kesilmemiş gibiydi. Kaç yaşına gelirse büyüsün, her zaman Naomi'nin bir parçası olarak kaldı. Yani, ne kadar nefretle davransa da, ona kızamazdı. Ondan kurtulamamıştı.

'Haruto . . . Çok üzgünüm.' Naomi aile Budist sunağının önünde oturdu ve defalarca bir herif özür fısıldadı. Ama gözyaşları gelmedi.

Gerçek bir kederle karşılaştıklarında, insanlar gözyaşı dökme gücünü bile kaybederler.

Isamu Kumai

Bandajın üzerinden karnına dokunurken, Kumai neredeyse hiç acı hissetmedi. Kendi iyileşmesine şok oldu.

Ama yarası ne kadar hızlı iyileşse iyileşirse, bedeni hâlâ an an tüketiliyordu.

Bunu üç hafta önce öğrenmişti.

'Bay Kumai, bunu söylemek zor ama... Geri geldi. Evre iki yemek borusu kanseri. Hâlâ ameliyat edilebilir, ama beş yıllık hayatta kalma oranı sadece yüzde elli,' demişti doktoru son sağlık kontrolünde.

O gün eve dönerken Kumai hayatına geri bakmıştı. Genç bir muhabir olarak çok çalışmıştı. O zamanlar yaptığı işten gurur duyuyordu. Toplum için değerli olduğuna inanmıştı. Ama şimdi, kendi geçmişiyle ilgili her şeyden şüphe ediyordu.

Hiç kimseye yardım ettim mi? Kaç makale yazarsam yazayım, kötü adamı tutuklayan polis olur. Muhabirler polislerin peşinden gidip, sızdırdıkları bilgi kırıntılarını satmaya çalışıyorlar. Yirmi yıl önce, bir grup gözcünün merakını tatmin etmek için kendimi yarı yarıya kadar çalıştırıyordum.

Sonra belirli bir genç adamı hatırladı. Şimdi ise Iwata... Doğru yaptı, benden daha fazla. Polislerden bile önce gerçeği buldu. Katili buldu ve ölmek üzereyken bile bir ipucu bıraktı. Yirmi yılım ve birkaç haftası. Bunlardan hangisi daha değerliydi?

> Bu onu rahatsız ediyordu. Iwata önde iken ölme düşüncesine dayanamıyordu. Iwata'yı yenmek istiyorsa, bunu yapmanın tek yolu vardı. Naomi'yi yakalamalıydı.

* * *

O gün Kumai, L— Prefektür Polis Merkezi'ne toplantı için yola çıktı.

Görüşmeye gittiği adamın adı Keizo Kurata'ydı. Kumai gazeteciyken en işbirlikçi dedektifti. Aynı yaşta ve aynı bölgede büyümüşlerdi, bu yüzden bazen dedektif-muhabir sınırını aşıp birlikte içki içiyorlardı. Kurata, uzun zamandan sonra tekrar bir araya gelmekten mutlu görünüyordu.

'Hey, Kumai! Seni tekrar görmek güzel. Nasılsın?" Şikayet edemem. Formda görünüyorsun, Kurata." Ben öyleyim! Dinle, az önce bir torunumuz oldu! Umarım düğününü görmeye yetişirim! Hahaha!'

> 'Tebrikler seni! O zaman ikimiz de henüz ölmeyelim." Teşekkürler, teşekkürler. Peki, seni buraya getiren ne?'

'Tamam. Bu yüzden, bir konuda fikrinizi almak istedim. 1992 ve 1995 yıllarına ait bir davada cinayet soruşturmasının yeniden açılma şansı nedir?'

'Hangi aylar?" Her iki olay da Eylül ayında." 1992 zaten zamanaşımı süresini geçti. Ancak Eylül 1995, bazı yasal reformlar sayesinde hâlâ geçerli. Ama bu kadar eski bir dava, soruşturma ekibi çoktan dağıtıldı. Yeni bir kanıt olmadan tekrar açılamazdın.'

'İşleri hızlandıracak yetkiniz yok mu?' Hadi ama, bir çavuşun böyle bir çekim gücü yoktur!" Bir ipucum var. Modern tekniklerle bazı kanıtlar bulabileceğimizi düşünüyorum.'

'Üzgünüm, ama 'yapabilir' demek işleri hızlandırmaz." Sağ. Ya şüpheliyi tutuklattırsak?" Ne diyorsun?" Spekülasyon için, o vakalarda katilin beni mutfak bıçağıyla bıçakladığını söyleyelim. Ve sen de tesadüfen yakındaydın ve onları suçüstü yakalamışsın. O halde, geçmişte işledikleri olası suçları araştırmaya başlarsın, değil mi?'

'Yani, ayrı bir suçlamayla tutuklandılarsa, demek istiyorsun? Tabii ki, diğer olası suçları araştırmaya başlamamız gerekecek. Ama bunun olması için öncelikle bu suçlu tarafından bıçaklanmanız gerekir, değil mi?'

'Yapardım. O yüzden onu buna teşvik etmek zorundayım." Onu kışkırtmak . . . ? Yani, kim olduğunu biliyor musun?" Yaparım. Henüz kanıtım yok ama yanılıyorum. Dinle Kurata, senden bir iyilik olarak istiyorum. Olay yerine gel ve onu benim için tutukla.'

'Hey, bir dakika bekle. Bunu sakin bir şekilde düşünelim." Sakinim. Bunu net bir akla söylüyorum. O katilin yakalanmasını istiyorum. Bunu yapmak zorundayım. Sanki son görevim bu.'

'Ama bunu böyle pervasız bir şekilde yapmak zorunda mısın? Bu yolla, en ufak bir hata bile ölü adamsın değil mi?'

'Bunun için endişelenmiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse... kanser geri döndü." Ne?" Ameliyat olursam, önümüzdeki beş yıl boyunca hayatta kalma ihtimalim elli olur. Ve hayatta kalsam bile, beni bekleyen tek şey yalnız ölüm. Ne eşim var, ne çocuğum var. Tabii ki torunları yok. O halde, lütfen.

Yardım et. İstersen beni kurtarmak olarak düşün. Bir kere de değerli bir şey yapmış olarak ölmeme izin ver.'

Kurata durdu. Sonra, 'Bir cevap için biraz bekleyebilir misin?' dedi. Birkaç gün sonra Kurata onu aradı. Kumai'nin istediğini yapacaktı. Ama bir şartla.' Yelek giymek zorundasın. Ölemezsin. Bana söz ver!'

* * *

20 Nisan 2015'te Kumai Tokyo'daki bir otelde bir oda aldı.
Akşam saat beş civarında gri bir palto giydi ve dışarı çıktı. Hehid, sessiz bir yerleşim mahallesinde bir marketin dışında gölgelerde duruyordu.

Yaklaşık otuz dakika bekledi, sonra bir ebeveyn ve çocuk geçti. Yüzlerini kontrol etti ve emin oldu. Naomi Konno'ydu. Kumai onların peşinden gitti. Onları takip etmeye başladıktan birkaç dakika sonra Naomi arkasına baktı.
Bu hızlı oldu... Yirmi yıl boyunca polis korkusu içinde yaşadıktan sonra bir insanın duyularının ne kadar keskin olabileceğini gösterdi.

Kumai'nin planı basitti. Naomi'yi korkutmak istiyordu. Birinin peşlerinde olduğunu düşünmesini istiyordu. Eğer çocuğun tehlikede olduğunu hissederse, Naomi'nin dişlerini göstereceğini biliyordu. Tekrar öldürmeye çalışacaktı.

22'sinde Kumai, siyah kiralık arabasını markete park etti ve Naomi ile Yuta'yı bekledi. Birden kalbi hızla çarpmaya başladı.

Konnos, arabasının önünden geçerken, batmakta olan güneş ışığında Naomi'nin profilini net bir şekilde görebildi. Yüzü makyajla kaplıydı, gençlik ifadesi oluşturuyordu. Ama ifadesi nezaketle doluydu. Bu, küçük çocuğunu gözleyen bir annenin yüzüydü.

Kumai kendi tereddütünü bastı ve gaz pedalına bastı. Öldürdüğün insanların da aileleri vardı. Kuyruğunun dördüncü gününde, Naomi'nin korkusu öncekinden daha derindi. Çocuğun elini çekti ve binasının lobisine koştu. Kumai onları altıncı kattaki dairelerine kadar takip etti, korkuyu daha da körüklemeye çalıştı. Kapıyı açarken ellerinin titrediğini ve içeri fırladığını görünce, fırsatının geldiğini anladı.

Kurata'yı hemen aradı.

'Yarın akşam yaparız.'

* * *

Ertesi akşam, Kumai otel banyosunda alışılmışından daha uzun süre sırıltı, sonra yavaşça bir fincan kahve içti. Sonra gri kabanını giydi.

Koruyucu yeleği giymedi. Yaralanması ne kadar kötükse, Naomi'nin cezası o kadar ağırlaşır. Eğer ölürse daha da sert olurdu.

Gri bir gömülü için iyi bir renk. Çok uygun. Kendine güldü. O gece, apartman binasının önünde Kurata ile buluştu ve ikisi altıncı kata çıktılar.

Kurata, koridorda köşede beklerken, Kumai Konno ailesinin kapı zilini çaldı.

Kısa süre sonra diğer taraftan bir ses seslendi.'

Evet, geliyorum!' Sahte bir eğlenceyle doluydu.

Tomiko Hagio

24 Nisan'da Naomi Konno, ölümcül bir silahla saldırıdan tutuklandı. Polis, onun geçmişteki birçok cinayetle olası bağlantısı üzerine soruşturma yürütüyor. Konno diyor ki—

Tomiko Hagio gazeteyi masaya koydu ve şişelenmiş çaydan bir yudum alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Koltuk altları terden nemliydi.

'Naomi? Ama . . . Neden?' Hagio ofisinde bir dolap açtı. Kutu kutu kutu tutarak, danışmanlık yaptığı zamana ait dosyaları içeriyordu. Saatlerce aradıktan sonra aradığı resmi buldu.

Fotoğraf, yıllar önce annesini öldürdüğü için gözaltına alınan Naomi Konno adında küçük bir kız tarafından çizilmişti.

Hagio bir keresinde bu fotoğrafa bakmış ve kızın rehabilitasyona uygun olduğuna karar vermişti.
Dallardaki keskin dikenler Naomi'nin meydan okuyan ve saldırgan tavrını temsil ediyordu. Ama bir ağacın çukurunda çizilmiş sevimli küçük bir kuş vardı.
Zayıf yaratıkları koruma isteğiyle gösterdiği nezaketi ifade eder. Hayvanlarla temas kurmak, annelik içgüdülerini besleyebilir ve bu meydan okuma ile saldırganlığı yavaş yavaş yumuşatabilirdi.
Hagio'nun koyduğu teşhis buydu. Ama . . . Şimdi baktığında, farklı bir yorum olasılığı ortaya çıktı.

Daha zayıf bir şeyle—mesela bir çocuk—ilgilenmek, doğuştan gelen agresifliğini daha da kötüleştirmiş olabilirdi.
O dikenler kuşu korumak için orada olabilir mi? Zayıf bir yaratığı korumak anlamına geliyorsa, düşmana her türlü zarar verebilecek bir kişilik... O ağaç gerçekten seri katil Naomi Konno'yu temsil edebilir mi?

Hagio'nun tüm vücudu titremeye başladı. Geçmişteki kısa görüşlülüğünden utanıyordu.
Bugün Naomi'den benzer bir resim çizmesini isteseydi, nasıl olurdu? Şimdi kalbindeki ağaçtan ne tür dikenler filizlenirdi?

Isamu Kumai

'Tamam. Şimdi hepsi kapandı. Bu bandajlara gerek yok, canım! Sanırım yarın taburcu olacaksın.' Hemşire döndü ve kapıdan dans ederek dışarı çıktı, burun sesi odada yankılandı.
Yani, hoşça kal, sıkıcı beyaz tavan. Bu düşünce biraz hüzün taşıyordu. Sonra yatak başı perdesinin arkasından bir ses geldi.' Bay Kumai, yakında ayrılacağınız anlaşılıyor. Tebrikler.' Ses, birkaç gün önce kırık bacakla gelen genç adama aitti. Kumai kendisi hakkında konuşmayı sevmezdi ama çocuğun sezgen tonu bir şekilde dilini gevşetmişti. Son birkaç gündür,

Her türlü şeyi paylaşıyordu. Gazetede çalıştığı zamanlar, muhabir olarak yaptığı haberler ve kendi evre ikinci kanseri hakkında.
'Teşekkürler." Ama kulağa zor geliyor. Dışarı çıkar çıkmaz hemen kanser ameliyatı için geri dönmek zorunda kalacaksın.'

'Hayır, benim için ameliyat yok." Neden olmasın? Terminal değil, değil mi?" Zaten altmış beşim. Biraz daha dayanabilsem bile, beni bekleyen pek bir hayat yok. Sana söylememiş miydim? Ailem yok. Günlerimi yalnız geçirmek pek eğlenceli değil.'

'Yalnız yaşamak bile eğlence var. Dalış veya dalış, orbouldering falan deneyebilirsin.'
'Hadi ama, benimle akıllanma." Ve bence hâlâ yapacak bir işin var." "Ne olabilir o?" Naomi Konno'nun tutuklanmasında sen de vardın. Şimdi, torununa bakman gerekiyor, Yuta.'

Kalbi bir an durdu. O dava hakkında çocuğa tek kelime etmemişti.

'H-hey, bir saniye. Bunu nereden biliyorsun?" Haberlerde gördüm. "Gazete çalışanı Isamu Kumai, çözülmemiş birçok cinayette şüpheliyi yakalamak için hayatını riske atıyor." Hastane odasının kapısında adını görünce oldukça şok oldum. Düşün, yanımdaki yatakta böyle biri var!'

'Başından beri biliyorsaydın, bir şeyler söylemeliydin...' Sonunda ulusal haberlere çıktı. Belki de yan yataktaki genç adamın bunu bilmesi o kadar da garip değildi.
'Ama iyi bir şeydi. Naomi Konno'yu yakalamak. Şimdi Bay Iwata ve Bay Toyokawa huzur içinde yatabilir.'
'Neydi o?' Bu doğru değildi. Polis bu detayları açıklamamıştı. Normal bir vatandaşın Iwata ve Toyokawa hakkında bilgi sahibi olması mümkün değildi.

> 'Polisle mi çalışıyorsun bir şey? Yoksa muhabir misin?" Hayır." O zaman bu isimleri nereden biliyorsun?'

'Kendi başıma biraz araştırma yaptım. Günümüzde internette her şeyi bulabilirsiniz. Naomi Konno'nun eşi Yoshiharu Miura,
1992. Üç yıl sonra, katil Shunsuke Iwata'yı aynı şekilde öldürdü. Ve şimdi bu davaların kilit figürlerinden biri olan Naomi Konno tutuklandı. Bağlantıyı kurmak zor değil." Eh, böyle dersen." Ayrıca Iwata ve Miura'nın ölmeden önce çizdikleri fotoğrafları da gördüm. Çizim yaparken ne yaptıklarını açıkça göremiyorlardı. Orada ne olduğunu merak ettim ama uyku tulumları gittiği için tahmin etmek oldukça kolaydı. Uyurken saldırıya uğradılar." Sen kimsin böyle?" Ben sadece bir öğrenciyim." "Sadece bir öğrenci" eski cinayetler hakkında bu kadar çok şey nasıl biliyor?" Gerçek şu ki, geçen yıl çok tuhaf bir blog hakkı aldım. Bunu düşünmeden duramadım ve son bir yıldır tüm zamanımı bu konuda araştırmaya harcadım. Ve sonra, birdenbire bunun bu davayla bağlantılı olduğunu fark ettim. Bunu biliyor muydunuz, Bay Kumai? Naomi Konno'nun oğlunun blogu mu?" Hayır... Hiçbir fikrim yoktu." O zaman, sana bir haber verebilirim. Dikkatlice okursanız, Naomi Konno'nun başka bir suçunu keşfedeceksiniz diye düşünüyorum. Gelininin ölümünden onun sorumlu olduğuna inanıyorum.' Kumai şaşkına döndü. Naomi'nin gelini Yuki Konno 2009 yılında vefat etmişti. Çocuğun uydurduğunu düşünmemişti.' Dinleyin, Bay Kumai. Bir anlaşma yapalım." Ne tür bir anlaşma?" Sana blogun adını söyleyeceğim, karşılığında sen de bir şeyler yapacaksın." Ve o ne olabilir?" Ameliyatı al." Ameliyat olmam sana ne fayda sağlar?" Ben değil, Yuta Konno için. Dediğim gibi. Bence Yuta'ya büyüyüne kadar ona bakmalısın. Katili yakalamak, her şeyin bittiği anlamına gelmez. Hiçbir şey bitmez, ta ki Yuta, yakınındaki herkesi kaybeden, mutlu bir hayat yaşayana kadar.'Doğruydu. Kumai de Yuta'yı düşünüyordu. Naomi hapisteyken çocuk bir yetimhanede yaşıyordu. Çok yalnız olmalı. Ve eğer

Kumai Naomi'nin peşinden gitmemişti, işler öyle gitmezdi. Yaptıklarından pişman değildi ama biraz sorumluluk duygusu hissediyordu.

'Ben de çocuğa bir şey borçlu olduğumu düşünüyorum." O zaman bana göre her iki kişi için kazan-kazan gibi görünüyor. Anlaştık mı?" Peki. Sen kazandın. Ameliyatı ben alacağım." Harika!" O zaman anlat. Başlığı ne?" Adı Oh No, Raku değil!" Bir dakika bekle. Bana oyun oynama. Naomi Konno'nun oğlunun adı Haruto Konno idi. Raku değil!'

'Bu bir takma ad. Aslında biraz zor bir durum. Önce HarutoKonno'yu Roma harfleriyle hecelemek ve ardından yeni kelimeler oluşturmak için karıştırmak. Bu ananagram . . .'

H A R U T O K O N N OO H N O N O N O T R A K U'Bir tür kelime oyunu mu? Ve bunu çözdün mü? Fena değil." Teşekkür ederim. Yani, kendi tarafımı tuttum. Şimdi sıra sende. Buradan çıktıktan sonra ameliyatı yaptırmayı mutlaka yaptır, lütfen.'

'Peki, tamam. Sözümün sahibiyim. Ama bana bir şey daha söyle. Neden bu davaya bu kadar takıldın? Gerçekten merak ettiğin için bu kadar mı ileri gittin? Özür dilerim, ama sen bir tür gözetçi misin?'

'Bir süre önce, üniversitemde kulüp üyesi olan yaşlı bir öğrenci, o blogun hikayesini anladığımda ona anlatmam gerektiğini söyledi. Zaten mezun oldu ama bir dahaki görüşümüzde bu sözü tutabilmek istiyorum. Ve bunu yapabilmek için davanın tamamen çözülmesi gerekiyor. Yoksa, bunun hakkında konuşmanın eğlencesi neresi var?'

* * *

Haziran 2015'in sonunda güneşli bir gün.

Miu Yonezawa'nın babası, şafak vakti evlerinin bahçesinde kaslı bedeniyle dolaşıyor, kömür yanarken ter döküyor. Kızgın ızgarada balık, sebze ve dana etinden oluşan bir ziyafet seriyor. Miu en sevdiği parçaları alır ve her lokmayı tadını çıkarır, onları sosun içine batırır.

'Miu, sadece etle doyma. Sebzelerini de ye!'

'Biliyorum, biliyorum,' diyor, ağzına taze bir et parçası koyarken.

Yakında, eşi bahçe sandalyesinde oturur ve onları izler. Gerçek şu ki, Yonezawalar bugün Konno ailesini ağırlamayı planlıyorlardı. Ama sonra, tüm o kötü işler oldu. Naomi tutuklandığından beri Yuta bir yetimhanede yaşamaktadır. Çok yalnız, endişeli olmalı, diye düşündüler. Onun için bir şeyler yapmak, onu daha iyi hissettirmek istediler, bu yüzden onu barbeküyü davet ettiler.

Ve aniden, Miu bağırıyor, 'Ah! It's Yuta!' Kapıya bakıyorlar ve orada Yuta duruyor. Yanında yaşlı bir adamla gelir. Adı Kumai ve Yuta'ya bakmak için gönüllü oluyor. Çocukla nasıl akraba olduğunu bilmiyorlar ama evlat edinme sürecini başlattığını duydular.

Bay Yonezawa aceleyle ikilinin yanına koşuyor. 'Hey! Yuta! Hoş geldiniz, hoş geldiniz!'
Yuta selamlamak için hafifçe eğiliyor.' Ve onunla geldiğiniz için teşekkür ederim, Bay Kumai. Neden biraz yemek yemiyorsun?'

'Teklifin için teşekkür ederim ama maalesef yapamam. Yakın zamanda ameliyat oldum ve bu aralarda pek mide edemiyorum.'
'Aman Tanrım, bunu duyduğuma üzüldüm." Yakında olacağım, zaman öldüreceğim. İşin bitince bana bir telefon ara. Ama acele yok. Afiyet olsun!' Kumai der ve bir eli cebinde uzaklaşır.

* * *

Yuta elinde bir tabak tuttu, yiyecek almadan. Muhtemelen çok gergin. 'Yuta, ne tür eti seversin?' Bay Yonezawa, sesi enerjik. 'Kalın ve sulu bifteklerimiz var. İnce, yumuşak dilimler ve kemikte de et. İstediğin her şeyi pişireceğim, o yüzden sadece söyle!'

Yuta ayağa kalkar ve kıpırdanır, dudakları bastırılır. Miu araya giriyor.' Dinle baba, Yuta eti pek sevmez." Ne?! Ne kadar kaba oldum! Üzgünüm Yuta. Sanırım burada yiyecek çok şey yok.'

'Ama kızartılmış erişteleri çok seviyor. Değil mi, Yuta?' Yuta utangaçça başını sallıyor.

'Doğru! O zaman kızartmaya başlayacağım!' Izgarayı çıkarır ve kömürlerin üzerine metal bir plaka koyar. Biraz lahana parçalayıp bir paket erişteyle pişirmeye başlıyor.

Miu ve Yuta beklentiyle onu izliyor. Yonezawa biliyor. Çocuklar, yetişkinlere göre üzüntü ve kaygıya karşı daha hassastır. Ve tıpkı yetişkinler gibi, bunu çevrelerindekilerden gizlemeye çaresizce çalışıyorlar. Miu ve Yuta kesinlikle o gülümsemelerin arkasında acı çekiyor olmalı. İşte bu yüzden Yonezawa, hayatın tüm acılarına rağmen, bulabileceğiniz eğlence ve sevinç kadar çok olduğunu ikisine göstermeye bu kadar kararlı. Sesini neşeyle dolduruyor.

'Tamam. Yuta! Miu! Bekle. Sana dünyanın gördüğü en lezzetli erişteyi yapacağım!'

Yazar Hakkında

UKETSU sadece çevrimiçi olarak maske takarak ve ses değiştirici aracılığıyla konuşuyor.
1,5 milyondan fazla takipçisi vardır. Yenilikçi 'eskiz gizemleri' okuyucuları bir dizi karanlık çizimdeki gizli ipuçlarını keşfetmeye teşvik ediyor.

2021'den bu yana Japonya'da yaklaşık 3 milyon kopya sattılar. Çeviri hakları yirmi yedi dilde satıldı ve sayıya devam ediyor.

Uketsu'nun gerçek adı ve kimliği hâlâ bilinmemektedir.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'de keşfedin.

Sign up for Bookperk and get e-book bargains, sneak peeks, special offers, and more—delivered straight to your inbox.

SIGN UP NOW

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseri. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçekle herhangi bir benzerliği var mı Olaylar, mekanlar, organizasyonlar veya kişiler, yaşayan ya da ölü olsun, tamamen tesadüfidir.

Yazarın ve yayınevinin münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yetkisiz kullanımı üretken yapay zeka (YZE) teknolojilerini eğitmek kesinlikle yasaktır. HENNA E. Telif hakkı © 2022 Uketsu'ya aittir. İngilizce çeviri telif hakkı © 2025 Jim Rion'a aittir. İngilizce çeviri hakları Futabasha Publishers Ltd. ile Japan UNI Agency, Inc., Tokyo aracılığıyla sağlanmıştır.

ve Pushkin Press Limited. Tüm haklar Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı kapsamında saklıdır Kongreler. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma hakkı verilmiş, münhasır olmayan, devredilemeyen bir hakk kazanmış olursunuz. Bu metnin hiçbir bölümü üretilemez, iletilmez, indirilebilir, derinden çıkarılabilir, tersine mühendislik yapılabilir veya depolanamaz ya da içine dahil edilemez.

herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yöntemle, elektronik veya Mekanik, şimdi bilinen veya bundan sonra icat edilecek, açık yazılı izin olmadan. HarperCollins e-kitapları.

İlk olarak 2022 yılında Japonya'da Futabasha Publishers Ltd., Tokyo tarafından HENNA E adıyla yayımlanmıştır.

İLK HARPERVIA BASKISI 2025'TE YAYIMLANDI

Kapak tasarımı: UketsuKapak tasarımı: Stephen Brayda

Dijital Baskı OCAK 2025 ISBN: 978-0-06-343311-3

Sürüm 12102024Baskı ISBN: 978-0-06-343308-3

Yayıncı hakkında

Avustralya
HarperCollins Yayınevleri Avustralya Pty. Ltd.
Kat 13, 201 Elizabeth StreetSydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada
HarperCollins Publishers Ltd Bay Adelaide Centre,
Doğu Kulesi 22 Adelaide Caddesi Batı, 41. Kat

Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

HindistanHarper Collins Hindistan
A 75, Sektör 57
NoidaUttar Pradesh 201
301www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda
HarperCollins Yayınları Yeni Zelanda
D1 Birimi, 63 Apollo Sürüşü
Rosedale 0632Auckland, New
Zealandwww.harpercollins.co.nz

Birleşik KrallıkHarperCollins Yayınevi Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
UKwww.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik
DevletleriHarperCollins Yayınevleri Inc.
195 BroadwayNew York, NY
10007www.harpercollins.com

İçerik

1. Kapak
2. Başlık Sayfası
3.
4. Prolog
5. Birinci Bölüm: Yaşlı Kadının Duası
6. İkinci Bölüm: Lekelenmiş Oda
7. Üçüncü Bölüm: Sanat Öğretmeninin Son Çizimi
8. Son Bölüm: Ağaçta Güvende Kuş
9. Yazar Hakkında
10. Telif Hakkı
11. Yayınevi Hakkında